Bibliotek 1800

W. Clark Russell

Den spanske skonnert

W. Clark Russell

Den spanske skonnert

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Clark Russell: *Den spanske skonnert* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden. Nærværende udgave er til dels nyoversat og forøget efter engelske original af Kim N. Jensen (f. 1955), som har givet tilladelse til distribution af hans bidrag på samme vilkår som resten af bogen:

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Clark Russell: *Den spanske skonnert* is based upon sources in the public domain worldwide. This edition is revised and completed from the english original by Kim N. Jensen (b. 1955), who has consented to the distribution of his

translations and augmentations under the same license as the rest of the book, namely:

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. En rigtig yankeestreg

Mandagen den 8. august 1858 lå den store bark [Note 1)] *Ocean Ranger*, om bord på hvilken jeg var 2. styrmand, på 38° 40' nordlig bredde og 11° vestlig længde. Klokken var fire om eftermiddagen. Jeg var netop kommet op på dækket for at afløse 1. styrmand, der havde haft vagten [Note 2)] fra kl. 12. Vejret så den dag meget truende ud – luften var fyldt med en tæt grågrøn tåge, der hang tung og tæt over vore mastetoppe, kun få favne fra vor fløjknap. Fra tid til anden hørtes ude fra havet lyde, der lignede varslerne om et kommende uvejr, men lyn så man dog ingen af; det blæste med en temmelig stødt kuling fra øst, og skibet krængede let over og gled roligt med bugnende sejl hen over havet, hvis lette dønninger af og til modtog et varmt farveskær fra underskibets blanke kobberforhudning.

Kort før jeg kom på dækket, var der blevet varskoet en sejler på bagbords bov [Note 3)] bov, og nu kl. fire havde den hævet sig til det underste lig af dens fok [Note 4)], mens dens sejl skinnede så hvide mod den mørke baggrund, at jeg ved første blik straks så, at det måtte være en amerikaner. [Note 5)] Vor kaptajn, hvis navn var Hoste, gik frem og tilbage på dækket tæt ved rattet, jeg sled plankerne på forkanten af hytten. Folkene, der var i færd med deres aftensmad, skiftedes til at hente deres blikpotter, fulde af dampende te, oppe fra kabyssen. Arbejdet hvilede, for det var jo "første hundevagt" [Note 6)], hvor alle var oppe og kunne foretage sig, hvad de selv fandt for godt. Af og til lød deres latter hen til os agter. Oppe til vejrs var alt roligt, sejlene stod spændte for

den friske brise og langs siden hørte man vandets skvulp for boven og dets syden, når det i lange skumstriber løb agterud til kølvandet.

Kaptajnen greb en kikkert, der lå på skylightet [Note 7)] og, idet han gik over på den modsatte side af dækket, rettede han den mod skibet, der nærmede sig; derpå kom han hen til mig.

"Det er en amerikaner," sagde han.

"Ja, sir."

"Hvorledes vidste De, at det var en amerikaner?"

"Jo, det var på grund af hans hvide bomuldssejl."

"Javel; men der er endnu flere tegn. For resten har han lagt sit ror op [Note 8)], ligesom om han ville tale med os."

Da klokken var 5 var den en god mil på vor luv bov; så bakkede den sit store mærssejl [Note 9)], og lå roligt og rullede på de lette dønninger, mens dens smukke flag – *Stars and Stripes* – vajede omvendt under gaffelen [Note 10)] – som signal på en nødsituation. Både kaptajn Hoste og jeg havde betragtet den nøje i vore kikkerter, men kunne ikke opdage andet levende om bord end tre skikkelser – hvoraf den ene stod til rors – på kahytsruffet og et enkelt hoved forude, der betragtede os over rælingen [Note 11)].

Vi mindskede sejl, mens vi langsomt gled fremover, og da vi var kommet nær nok, prajede kaptajnen skibet.

Der blev svaret: "Send for Guds skyld en båd herover." Da de havde flere gode både hængende i daviderne [Note 12)], forekom det mig temmelig mærkeligt, at de forlangte dette af os, særlig da de jo måtte have folk nok om bord, når de var i stand til at bakke deres ræer [Note 13)].

Kaptajn Hoste prajede tilbage: "Hvad er der i vejen med jer?"

En af mændene på hytten vred sine hænder ligesom et tegn på sorg og ophidselse, og gentog i sit snøvlende yankeemål: "For Guds skyld, send os en båd over!"

Kaptajn Hoste stod et øjeblik, som om han tænkte over sagen, men så sagde han til mig: "Mr. Portlack, der kan findes mange slags ubehageligheder om bord i det skib, som man ikke kan opdage blot ved at se på det. Tag derfor et par mand med Dem i jollen og se efter, hvad der kan være i vejen." Samtidig varskoede han folkene om at bakke vort store mærssejl, mens jeg kaldte to matroser agterud for at fire jollen ned, der hang i en jerndavide tæt ved mesanvantet [Note 14)].

På denne tid var det blevet noget mørkere i luften, måske fordi solen sank lavere på himlen, eller skyerne trak sammen til regn. Havet krusedes af og til af et blafrende vindpust, men lå ellers dovent og hævede sig og sank i dønningen; jeg havde ingen vanskelighed ved at ro hen over det og lægge min lille båd langs siden af amerikaneren.

Det var et højt, sortmalet fartøj med en næsten lige stævn og en clipperdannet, skarp bov. Dens stævn og låring [Note 15)] var prydet med rigt udskårne ornamenter; dens høje skyskraberstænger [Note 16)] med de hvide fløjknapper syntes ligefrem at bore sig ind i det tætte skydække ovenfor. Jeg sprang op i mesanrøstet [Note 17)] og gik fra rælingen over på hytten.

Med undtagelse af rorsmanden var der kun en person på dækket; jeg kastede et blik forefter, men skibet var som uddødt; jeg mente straks, at dette måtte tyde på et mytteri. Måske havde der fundet voldsomheder sted, eller hvad der er lige så slemt, maden havde været dårlig, og mandskabet havde nægtet tjeneste og var gået under dæk.

Den person, der modtog mig, var en amerikansk kaptajn af den velbekendte type. Der var intet mærkværdigt ved hans dragt undtagen måske en umådelig stor filthat af sukkertopfacon. Han havde hårde, mørke træk, hans lange gedebukkeskæg var velplejet, men jeg kunne ikke opdage det fjerneste tegn hos ham på den ophidselse eller det udtryk af nedstemthed, som hans melankolske røst havde vidnet om, da han prajede os. Han stirrede meget koldt og undersøgende på mig, lod sit blik glide nedover mig fra hoved til fod, som om jeg var en mand, der søgte arbejde og som han ville betænke sig lidt på at engagere. Endelig sagde han: "God aften!"

"Sig mig," begyndte jeg, "hvad er der i vejen her om bord, siden De bad os sende en båd herover?"

"Kom med ned," svarede han, idet han gik hen imod den lille kahytskappe, der førte ned til kahytten.

"Jeg har hastværk," sagde jeg, idet jeg kastede et blik ud over søen; "det bliver snart mørkt, og jeg ville gerne hurtigt tilbage til mit skib igen. Lad mig blot få at vide, hvad De ønsker."

"Denne vej, hvis De vil være så venlig," gentog han, idet han satte sin fod på trappen.

Det kunne jo ikke hjælpe at sætte sig imod det – jeg måtte følge efter ham, eller også vende tilbage til mit fartøj uden at kunne besvare de spørgsmål, som kaptajn Hoste rimeligvis ville stille mig. Men da jeg kom hen til kappen, begyndte det at regne, skønt kulingen ikke tog til; oppe til luvart mod øst faldt regnen tættere og tættere og i læ blev omridsene af *Ocean Ranger* mere og mere utydelige. Rorsmanden stirrede skarpt på mig, idet jeg nærmede mig kappen, og da jeg omsider kom ned i

kahytten, stod kaptajnen der og satte med en vis hast en flaske og et par glas frem på kahytsbordet.

"Tag plads, vær så god at tage plads," sagde han. "Her er en rom, som jeg tror folk fra Deres land vil finde billig til en dollar glasset."

"Det er ikke tid at sætte sig til at drikke på," sagde jeg; "jeg takker for tilbuddet, men rom er ellers ikke den drik, som jeg er vant til at nyde på denne tid af dagen. Vil De blot sige mig, hvad det er De ønsker."

"Nå ja, når De ikke vil drikke min skål, så er der jo ikke andet for mig at gøre end blot ganske stille drikke Deres."

Dermed skænkede han sig et halvt glas fuldt, lugtede til det og drak det ud med et lydeligt smask. Jeg så på mit ur og besluttede, at han skulle have tre minutter til at gøre sig færdig i, af hvad slags hans ubehageligheder end var. I kahytten var der snart så mørkt, at vi næsten ikke kunne skelne hinandens ansigter; det indtrædende mørke og væden af regnen, der satte sig på skylightets ruder, gjorde opholdet hernede temmelig uhyggeligt. De små vinduer, der vendte ud mod dækket, var dækket med gardiner, så man intet kunne se ad den vej; men idet yankeekaptajnen satte sit glas fra sig, syntes jeg at høre en lyd som af folk, der sagte kom listende, og ligeledes en stemme, der gav en eller anden ordre i en dæmpet tone; desuden lød det som om nogle ender blev kastet ned på dækket.

"Hvilket skib er det, De kommer fra?" spurgte kaptajnen.

"*Ocean Ranger*," svarede jeg. "Men De driver vist spøg med mig; jeg er ikke kommet her om bord for at besvare sådanne spørgsmål. Hvad er det De ønsker?"

"Vel, jeg skal snart sige Dem, hvad jeg ønsker, mister," svarede han. "Ser De, jeg har knapt med folk her om bord, og folk må jeg have," tilføjede han med et bistert tonefald, "hvis *Ephraim Z. Jackson* skal nå New York på denne side af juleaften. Jeg antager," her talte han usædvanlig stærkt gennem næsen, "at Deres kaptajn er villig til at overlade mig 2-3 raske folk?"

"Og jeg antager," svarede jeg, idet blodet steg mig en smule til hovedet, "at han aldeles ikke vil indlade sig på noget af den slags, om ikke af anden grund, så fordi der er arbejde nok for dem, vi har om bord. Hvis det altså blot er *det*, De ønsker, så beklager jeg meget, at vi ikke er i stand til at hjælpe Dem," og dermed gjorde jeg et skridt hen imod kahytstrappen.

"Stop lidt, mister," råbte han nu, "hvilken stilling har De om bord i Deres skib?"

"Jeg er 2. styrmand," svarede jeg og tilkastede ham et spørgende blik.

"Vel," svarede han roligt, "jeg tager ikke i betænkning at sige Dem, at min nuværende 2. styrmand ikke er stort mere bevendt end en slet og ret soldat, og hvis De skulle være villig til at blive her om bord, så vil jeg afsætte ham og sende ham forud, hvor han dog måske kan være til nogen nytte; De kan så indtage hans plads."

For et par øjeblikke var jeg stum af forbavselse over et sådant tilbud. "Må jeg takke Dem," svarede jeg så, "men min kaptajn venter min tilbagekomst," og med et par lange skridt stod jeg ved kahytstrappen.

"Stop, mister," brølede han atter; "folk må jeg fanden gale mig have, og når til søs en sørøver af nød border et skib, så må alle høflighedshensyn vige. De kan blive her, hvis De synes; men går

De, må De gå alene. Jeg har jo sagt Dem, at jeg må have folk. De har her bragt mig to mand, og jeg regner med, at de bliver her. Ja, vi har faktisk igen sat fulde sejl på *Ephraim Z. Jackson*, og hun er nu atter på tærne, mister. Hvis De så endelig vil af sted, så –"

Jeg hørte ikke mere, men havde i et par spring nået dækket. Ja, det var som han sagde; de havde allerede braset [Note 18)] mærseråen rundt, og skibet begyndte sagte at glide fremad over de små toppede bølger, mens vandet sydede langs siden i læ; på dækket stod der 5-6 matroser. Jeg styrtede hen til siden for at se efter min båd; den lå, hvor jeg havde gjort den fast, men hoppede og skummede nu af sted med stærk strammet fangline [Note 19)]; der var intet menneske i den, og af mine to matroser så jeg ikke spor nogen steder. Jeg kaldte på dem, men enten blev de med magt holdt tilbage under dækket, eller også havde de, med sømænds bekendte sorgløse kærlighed til forandring, og bestyrket deri ved et splendidt tilbud af dollars og et par glas rom, skjult sig så længe jeg endnu var om bord. Mit eget fartøj lå som et mørkt punkt i regnen langt nede i læ, men jeg kunne dog skelne, at det endnu ikke havde fyldt sine mærssejl. Jeg forstod, at kaptajn Hoste ikke havde begrebet yankee'ens nederdrægtige tricks, men endnu en stund ville afvente, hvad der ville ske.

Jeg havde i mange år pløjet søen, og denne min håndtering havde lært mig at tage en hurtig beslutning. Hvis vejret havde været klart, selv om det også havde været et par timer senere på aftenen, end det i virkeligheden var, ville jeg have vedblevet at fordre mine matrosers udlevering af denne forræderiske yankee. Jeg ville have forsøgt at true ham – sat mig op mod ham

på en eller anden måde. Men hvis jeg i det hele taget skulle tænke på at nå mit skib igen, så var ethvert øjeblik kostbart. Det var nu næsten mørkt; det amerikanske skib forøgede hvert øjeblik afstanden mellem mig og mit fartøj, og det stod straks klart for mig, at jeg måtte skynde mig af sted og se at nå mit skib, mens der endnu var en smule dagslys tilbage på himlen. Uden derfor at spekulere videre over det, og uden at kaste et blik på kaptajnen, der havde fulgt efter mig op af kahytten, sprang jeg ud i mesanrøstet, derpå ned i båden og gjorde den hurtigt fri af den line, den var gjort fast til skibet med. Det lille fartøj drev hurtigt agterud i det syden kølvand fra skibet, som allerede forsvandt for mit blik i en stor gråhvid tågesky, da alt pludselig formørkedes af en tung regn, som fossede ned over mig.

Jeg kastede en åre ud over agterenden, fik dens forende vendt i retning af mit skib og begyndte at vrikke af sted, så rask jeg formåede. Der var nu kommet mere vind, og regnen piskede mig hårdt i ansigtet, men den smule sø, der var, løb i samme retning, som jeg styrede. Den nu tæt faldende regn havde nået *Ocean Ranger* og denne fortonede sig nu som et slags svagt åndesyn langt nede i læ.

Jeg havde omtrent vrikket en 3-4 minutter, da jeg opdagede, at kaptajn Hoste havde fået fart på skibet. Det styrede nu mod vest på jagt efter amerikaneren og fjernede sig derfor fra mig. Det stod tillige klart for mig, at min båd ikke kunne ses fra *Ocean Ranger* – at kaptajn Hoste endnu troede jeg var om bord i amerikaneren og, da han så denne sejle bort, mente, at nu var det på tide at følge efter – skønt jeg ikke nærede tvivl om, at Hoste sandsynligvis hurtigt ville opgive denne forfølgelse, da

amerikaneren skød en fart, der var næsten dobbelt så stor som *Ocean Ranger*.

Jeg blev så bestyrtet ved at se mit skib således sejle fra mig, at jeg knapt formåede at bevæge åren. Alt, hvad jeg var i stand til, var at stirre tomt efter de to skibe, som blev stadig mindre. At råbe efter dem kunne der ikke være tale – mit eget skib havde allerede lagt halvanden sømils afstand til min lille båd; og selv om jeg ikke kunne skelne, hvor mange sejl, kaptajn Hoste havde sat, ville han sikkert presse *Ocean Ranger* så meget, han kunne.

Jeg kastede derfor åren indenbords og satte mig ned på en tofte for at anstille mine temmelig trøstesløse betragtninger. Den hurtighed, hvormed jeg så pludselig var kommet i denne fortvivlede stilling, gjorde mig nedtrykt. Jeg havde hverken noget at spise eller drikke i båden; der var hverken mast, sejl eller kompas i den, og her befandt jeg mig midt ude på det store ocean, natten stundede til og det så ud til uvejr. Jeg fik dog en smule trøst ved den tanke, at hvor stor en slyngel end yankeekaptajnen syntes at være, ville han dog vel ikke være et sådant umenneske at forlade mig og overgive mig til den visse død og undergang. Han ville forstå, at kaptajn Hoste ikke havde fået øje på min båd, ville så mindske sejl og praje kaptajn Hoste for at melde ham, at jeg var i drift et eller andet sted agterude. Om nogen tid ville jeg så se mit eget skib dukke frem af disen og søge efter mig med alle mand på udkig.

For at min drift derfor kunne blive så ubetydelig som mulig, bandt jeg bådens to årer sammen, gjorde dem fast ved fanglinen, kastede dem udenbords og red således med stævnen op mod vinden for dem. Men da jeg havde gjort det, var det også blevet fuldstændig mørkt; regnen faldt i stride strømme og

vinden peb med en ubehagelig, hvinende lyd, som jeg ikke mindedes tidligere at have lagt mærke til, og som forlenede min ensomhed med en ny og større rædsel. Jeg var snart gennemblødt lige til skindet, koldt var det, og jeg sad og krøb sammen med ryggen mod vinden, mens jeg stirrede blindt ud i mørket og ønskede, at det dog blot snart ville blive dag.

Brisen holdt sig temmelig støt, men der havde rejst sig lidt mere sø, og undertiden tog båden lidt vand ind forude, når den ikke nåede at rejse stævnen, før den næste bølge kom; fra tid til anden kom der nogle håndfulde skum ud af mørket, som ramte mit ansigt, men andet skete der forresten ikke i disse lange, mørke timer. Skønt jeg jo ikke kunne vide, hvad de næste ti minutter bragte, var jeg dog fast overbevist om, at jeg sikkert ville drukne, eller hvis det ikke skete, være dømt til gå et frygteligt endeligt i møde, hvor jeg ville blive vanvittig af sult, tørst, af denne forfærdelige sindstilstand, som man kalder fortvivlelse, og hvis jeg skulle være så heldig at overleve længe nok til at se solen stå op, ville jeg aldrig se den gå ned igen.

Men natten gik dog til ende – den gik til ende, og jeg husker, at jeg takkede Gud for, at vi var i august, hvor nætterne ikke er så overvættes lange. Den gik, og morgenen fandt mig stadig sammenkrøben, som jeg havde siddet gennem alle de mørke timer. Regnen var ophørt, men morgenen brød frem med tyk og overtrukken luft, ligesom den foregående dag; vinden var ikke stærkere end før, men sang i mine øren med en vis skarphed, der varslede om kommende byger.

Jeg rejste mig, våd og forkommen, og lod mit blik glide hele horisonten rundt, men intet var der at se. Jeg havde derfor ikke meget håb om at blive eftersøgt og optaget af mit eget skib. Jeg

tvivlede ikke om, at det havde forfulgt yankee'en, som så sikkert havde sejlet fra det og var forsvundet i nattemørket, og at kaptajn Hoste, der altså nu måtte have forstået, hvilket ondskabsfuldt puds man havde spillet ham, men vel måtte antage at såvel jeg som de to matroser var blevet holdt tilbage på amerikaneren, nu for længe siden havde skiftet kurs og fortsat sin rejse. Jeg så på mit ur, men jeg havde glemt at trække det op aftenen i forvejen, så det stod. Jeg antog, at klokken kunne være mellem 8 og 9. Der var ingen sol, der kunne sige mig, hvad tid det var. Nu begyndte imidlertid min mave at kræve sin ret og den omstændighed, at her ikke var det mindste hverken at spise eller drikke – særlig at drikke – øgede netop min madlyst, så jeg følte mig ganske syg, og forsøgte at suge væde af mit våde ærme; men det var bittert og salt, og jeg kastede mig ned i bunden af båden, idet jeg anråbte Gud om, at hvis jeg skulle dø, det da måtte ske hurtigt og uden alt for store pinsler.

Jeg antager, at jeg havde ligget således et par timer, men da jeg så bemærkede en vis klarhed på himlen oven over mig, rejste jeg mig; ikke så snart havde jeg hovedet over rælingen af båden, før jeg opdagede et fartøj, der styrede ret ned på mig. Hvor langt det var borte, kunne jeg ikke rigtig beregne, men mit sømandsblik opdagede straks, hvilken kurs det styrede efter dets sejls stilling. Jeg så snart, at det var en stor topsejlsskonnert, tilsyneladende en yacht, der krængede godt over for vinden og gled let og lydløst gennem vandet, hvilket jeg kunne se af den hurtighed, den nærmede sig med.

Synet af den gav mig straks hele min styrke og mit mod tilbage. Jeg sprang hen i boven af båden, trak årerne ind, bandt

min jakke fast til den ene, og fik dette signal til at vaje i luften højt over mit hoved. En halv time efter var skonnerten tæt ved mig, dens fok blev bakket og langs dens ræling viste sig en række hoveder. Det var et dejligt, fintbygget fartøj, hvis blanke forhudning skinnede som guld under den hvide skumstribe, og hvis sejl glinsede som silke om kap med glansen fra messingarbejdet på dækket og omkring skylighterne.

En svær mand, med et af sol og vejr stærkt brunet ansigt og rødt hår, stod agter for storvantet sammen med flere andre, og da det smukke fartøj langsomt kom op langs min båd, råbte han: "Kan De gribe en ende?"

"Javel!" svarede jeg med svag stemme, idet jeg løftede min hånd i vejret.

"Så pas på da," brølede han, og i det samme sprang en matros, med en ende sammenrullet i hånden, op på rælingen og kastede linen ned til mig. Jeg greb den med i mine skælvende hænder, men mærkede først nu, hvor svag jeg i virkeligheden var, for da jeg fik fat i rebet, gav mine knæ efter, og jeg sank ned i bunden af båden i en stilling, som om jeg bad. I næste øjeblik svingede min lille båd ind på siden af skonnerten, et par matroser hjalp mig op og snart stod jeg på skonnertens dæk.

"Lad kun båden drive af, den har vi ingen brug for," råbte den rødhårede mand.

En anden mand, der stod ved siden af ham, sagde nu med en fremmed accent, men på fuldkommen rent engelsk: "Holdt! Hvilket navn er der malet på den?"

"*Ocean Ranger* – London," lød en stemme.

"Lad det blive noteret og lad den så drive," kom det fra stemmen med den fremmede accent.

Imidlertid stod jeg udmattet og understøttet af et par kraftige sømænd, næppe i stand til hverken at høre eller se, hvad der gik for sig, indtil endelig den rødhårede mand, som jeg antog for kaptajnen, sagde: "Bring en stol!"

"Nej," råbte ham med den fremmede accent, "lad ham hellere komme ned i kahytten straks og få noget at spise. Kan De ikke se, at han er ved at omkomme af både sult, tørst og kulde?"

En matros førte mig da hen til kahytskappen og derfra ned i en lille kahyt, hvis vægge var beklædt med spejle og hvor alt var lyst og duftede af blomster. Jeg var endnu så mat og fortumlet, at jeg dårligt vidste, hvad jeg foretog mig, eller hvor jeg befandt mig. Pludselig glæde er lige så forvirrende som pludselig sorg, og glæden over min befrielse tog lige så stærkt på mine nerver, som min fortvivlelse, dengang jeg den foregående aften havde opdaget, at jeg var i drift på det åbne hav. Matrosen forlod nu kahytten, og jeg satte mig ved bordet, men kort efter trådte den rødhårede mand, herren med den fremmede accent og lidt efter endnu en tredje person, en lille, tyk, braknæset fyr med sorte øjenbryn og et kulsort skæg, ind til mig. De sad en stund og betragtede mig i tavshed; derpå kaldte en af dem: "Tom!" og en negerdreng trådte hurtigt ind af en dør i den forreste del af kahytten.

"Bring noget cognac og vand sammen med koldt kød og beskøjter. Men cognac'en først."

Hvem af dem, der talte, vidste jeg ikke. Jeg fik et bæger med grog i hånden, men min arm rystede så stærkt, at jeg knap formåede at løfte bægeret op til mine læber. En af herrerne tog fat om mit håndled og hjalp mig med at drikke, og da jeg grådigt havde tømt glassets indhold, mumlede jeg: "Gud ske

lov! tak for det, mine herrer," hvorpå jeg skælvende satte bægeret fra mig på bordet.

"Hvor længe har De været i denne forfærdelige situation?" spurgte den rødhårede mand med en røst, hvis hæshed og barskhed jeg husker, at jeg bemærkede, trods min svækkede sindstilstand.

"Stil ham ingen spørgsmål nu," udbrød en af de andre. "Lad ham få noget at spise, nogle tørre klæder på og en god søvn, så er han snart ovenpå igen. Ja, det vil sikkert ikke vare længe, han ser allerede ganske livlig ud."

Groggen havde haft en vidunderlig virkning på mig. Den klarede mit syn, ligesom en venlig hånd havde fjernet et spindelvæv fra mine øjne. Den varmede hele mit legeme og gjorde mig i stand til at hæve hovedet. Et øjeblik efter viste negerdrengen sig med en tallerken koldt, kogt oksekød og en bakke med beskøjter, og jeg tog godt for mig af retterne – jeg spiste med et udsultet dyrs appetit. Jeg fortærede alt, hvad man satte for mig, og hævede – nu med sikker hånd – endnu et bæger grog, som manden med den fremmede accent havde blandet til mig. Nu følte jeg mig endelig i stand til at tale.

"Mine herrer," begyndte jeg, med er klodset forsøg på at bukke, "jeg takker af mit ganske hjerte for at have reddet mig fra en skrækkelig død, og jeg takker Dem tillige for dette såre nødvendige måltid."

"Men De er jo våd helt ind til skindet," sagde ham med den fremmede accent. "De kan bedre fortælle os Deres historie, når De har fået tørt tøj på. Kaptajn Dopping, vil De låne denne stakkels mand noget tørt linned og noget tøj?"

"Ja," svarede manden med den barske stemme. "Er De i stand til at stå op?"

Jeg rejste mig, men da så, jeg vaklede, tog han mig uden videre ved armen og førte mig hen til en lille kahyt tæt ved den dør, hvorfra negerdrengen var kommet frem. I dette lukaf var der to små køjer, den ene oven over den anden. Værelset fik lys gennem et rundt koøje og det, man i sømandssproget kalder en klåde – et tykt stykke glas, som var indsat i en træring op mod dækket. Min ledsager åbnede en kistebænk og smed forskellige klædningsstykker hen i den underste køje, idet han bad mig se, hvad jeg kunne bruge, tage det på og så tørne ind; derpå forsvandt han igen.

Jeg tog mit våde tøj af og det tørre føltes grænseløst behageligt mod min hud, som i mere end tolv timer havde være drivvåd af regn og søvand. Så strakte jeg mig ud i den underste køje, og efter at have opsendt en takkebøn for min redning, lukkede øjnene og var på mindre end to minutter faldet i søvn.

Jeg sov omtrent til klokken 3 om eftermiddagen. Da jeg vågnede, lå jeg et øjeblik og betragtede mine omgivelser. Jeg var fuldstændig restitueret af søvnen, alle mine sanser var i fuld aktivitet; jeg kunne huske alt, hvad der var sket mig i de sidste 24 timer, så tydeligt, som om jeg endnu oplevede det.

Ulykken havde været et betydeligt pekuniært tab for mig. Den havde bragt mig bort fra mit skib og berøvet mig en stilling, jeg havde måttet vente flere kedsommelige måneder på at få. Og sammen med skibet var alle mine klæder, mine ting, kort sagt alt, hvad jeg ejede og havde her i verden med undtagelse af nogle få pund, som jeg havde stående i en bank derhjemme. *Ocean Ranger* var på en rejse, der ville holde hende

borte fra England i over to og et halvt år, måske endog tre; så det var altså tre år, hvor alt, hvad jeg ejede bortset min lille opsparing i banken, ville være lige så tabt for mig, som om det var gået til bunds i havet.

Mens jeg således lå og lod mine ikke ganske lystige tanker have frit spillerum, blev døren åbnet, og den rødmossede mand – kaptajn Dopping – trådte ind. Han var en stærkt fregnet, rødhåret mand med store fremstående blå øjne og røde bakkenbarter; alle hans fortænder med undtagelse af 2 eller 3 var borte, og når han åbnede munden, lignede hans øde gab næsten et dødningehoveds tomme mundhule.

Jeg rejste mig fra min køje, da han trådte ind.

"Nå, hvordan har De det nu?" sagde han og betragtede mig med et underlig hårdt, stirrende blik.

"Fuldstændig i orden igen," svarede jeg.

Han lod sit blik glide ned over mig for at se, hvilke af hans klæder, jeg havde valgt mig, og sagde så: "Hvad er Deres navn?"

"James Portlack."

"Hvad er De?"

"Ja, De kan godt spørge, hvad jeg *var*," sagde jeg, idet jeg rystede sørgmodigt på hovedet; "Jeg var anden styrmand på barken *Ocean Ranger*;" og derpå fortalte jeg ham i korte træk det nederdrægtige puds, som yankeekaptajnen havde spillet kaptajn Hoste, og hvis resultatet var, at jeg var blevet sat i den fortvivlede situation, jeg nu var blevet reddet ud af.

"Ja, det var ganske vist et snedigt træk," sagde han, uden at vise nogen som helst forundring eller mishag ved at høre det; snarere forekom det mig, som om han morede sig indvendig over amerikanerens påfund. "Det er, hvad en waliser ville kalde

durkdrevenhed! Det er en historie, som vil more Don Christoval."

"Hvem er Don Christoval?" spurgte jeg.

"Det er Don Christoval del Padron."

"Ejeren af denne skonnert?"

Han svarede ikke, men smilede tvært.

"Hvad er dette skibs navn?" spurgte jeg.

"*La Casandra*".

"Hvor kommer I fra?"

"Cadiz."

"Og hvortil er I bestemt?"

sagde jeg ængstelig.

Her viste sig atter et barsk smil på hans læbe, og idet han igen så op og ned ad mig, udbrød han: "Kom med op på dækket. Don Christoval og Don Lazarillo ønsker at se Dem, nu da De er vågen."

Jeg bad ham låne mig en hue, da jeg ikke vidste, hvad der var blevet af min, og fulgte ham derpå ind gennem den lille nydelige kahyt, hvor jeg havde spist. Jeg havde en hurtig opfattelse, og bemærkede mange tinge i løbet af et par øjeblikke. Kahytten var mærkeligt udstyret for et værelse på et skib. Foruden de talrige spejle, jeg allerede har omtalt, hang der en mængde smukke malerier på væggene, og tillige stod der små sofaer og armstole af en sort, som man ellers kun ser i stadsstuer, men sjældent i en skibskahyt, det være sig ombord i et lystfartøj eller andetsteds. Det var kort sagt tydeligt, at det var møblerne fra et hus, der var bragt ombord for at udstyre dette rum. Men hvor selve skibets faste dele præsenterede sig – jeg mener dækket, siderne, plankerne i gulvet – *der* var alt

ganske ligefremt i alle måder, ja ligefrem råt, hvoraf jeg sluttede, at *La Casandra* ikke var en lystyacht, trods spejlene, malerierne, de forgyldte rammer om disse, det prægtige tæppe og de fløjlsbeklædte stole og sofaer.

Jeg fulgte altså kaptajn Dopping op ad den snævre kahytstrappe og kom ud på dækket. Regnen var forbi; de mørke skyer var drevet langt bort ned i den vestlige horisont, og eftermiddagssolen skinnede prægtigt fra en aldeles klar, blå himmel, hvorover enkelte hvidgule skyer kom sejlende, som kastede deres violette skygger på havfladen ligesom spredte øer. Der blæste en mild brise, og solen kastede sine varme stråler ned på os. Skonnerten gled rask gennem vandet under alle sejl, og *hvilken* fart hun skød, kunne jeg tydeligt se af det hvide skum i kølvandet. For øjeblikket havde jeg egentlig kun øje for den vide horisont, som jeg hurtigt undersøgte med et vildt håb om måske at få øje på *Ocean Ranger*, der i sin søgen efter mig vistnok måtte være kommet adskillige mil mod nord.

2. Folkene på *La Casandra*

De to udlændinge, som jeg vel måtte antage, at de var – eller i alt fald de to herrer, der havde talt til mig i kahytten, før jeg gik ind for at sove i kaptajnens kahyt – gik med hinanden under armen og cigarer i munden frem og tilbage på det hvidskurede dæk, da jeg kom op. De standsede begge deres gang, da de så mig. Den ene var en mand af et nobelt ydre, næsten en hel tomme over seks fod høj, en imponerende, velproportioneret skikkelse. Det var ham, som havde tiltalt mig på godt engelsk, men med en fremmed accent. Han var tillige en overordentlig smuk mand med mørk teint, sorte, skinnende øjne og en kraftig, sort moustache, som gik helt ud til ørene; hans tænder var stærke, store og hvide som elfenben. Da jeg som simpel sømand kun var vant til at omgås almindelige søfolk, var det mig vanskeligt at bedømme et menneskes karakter ud fra hans ansigtstræk. Mig forekom denne mand den gang at være en nobel, tiltalende personlighed, en mand af betydelig skønhed og med et særdeles sympatetisk, ja ligefrem stateligt ydre, men når jeg nu tænker på ham, i kraft af det større kendskab til den menneskelige natur, som årene har givet mig, og jeg genkalder mig hans træk, så er jeg vis på, at jeg har overset noget i deres udtryk, som den gang ville have hjulpet mig til at danne mig et noget rigtigere begreb om den *virkelige* karakter af skonnertens ærinde, da det blev mig forklaret.

Hans ledsager var en lille mand af den ægte spanske type; hans store høgenæse, hans søgende, urolige, skinnende sorte

øjne, hans mørke overskæg og korte sorte skæg ville have gjort ham til en udmærket model til maleri af Cervantes, i det mindste at dømme fra de billeder, jeg har set af denne store forfatter. De var begge meget godt klædte – måske alt for godt. De bar overfrakker, forede og kantede med kostbart pelsværk, fløjlsjakker under dem, kostbare veste og så fremdeles. På den lilles fingre glimtede flere kostbare ringe; om halsen havde han en tyk guldkæde og i hans halsklæde sad en kostbar broche. De betragtede mig begge indgående et øjeblik og vekslede derpå et par ord på spansk, inden de tiltalte mig.

"Denne herres navn er Portlack – mr. Portlack, Don Christoval," sagde kaptajn Dopping; "han var anden styrmand om bord i en bark ved navn *Ocean Ranger*. Han er blevet 'hocussed' [Note 20)], som sigøjnerne siger, af en amerikansk kaptajn. Men han vil selv fortælle Dem sin historie, sir."

"Hvorledes har De det nu?" sagde Don Christoval.

"Jeg er fuldstændig kommet mig, mange tak," sagde jeg.

"Det glæder mig at høre. Vi kom nok ikke meget for tidligt. Jeg antager, at 24 timers ophold mere i båden i denne fortvivlede situation ville have været Deres død," sagde den høje Don langsomt og med et hovmodigt udtryk, i et så fuldstændig korrekt engelsk, at det næsten undrede mig samtidig at høre hans fremmede accent.

"Vat ær and'n styrman'?" spurgte den lille mand, der åbenbart havde store vanskeligheder med udtalen af de engelske ord.

"De kan jo kalde det anden løjtnant, Don Lazarillo," svarede kaptajn Dopping.

"Det er en betroet stilling, en fremragende stilling ombord i et skib?" udbrød Don Christoval.

"Vist så," sagde Dopping.

"Forstår De Dem på navigation?" spurgte den høje Don.

"Jeg har skipper-certifikat," svarede jeg med et smil.

"De forklar'," udbrød Don Lazarillo skarpt, som om der var en eller anden ting, der ængstede ham, og som han ikke forstod.

"Jeg kan ikke tale et ord spansk," sagde jeg, idet jeg vendte mig til kaptajn Dopping.

"Det behøves heller ikke," svarede denne på sin gnavne maner. "Et skipper-certifikat tillader den, der har det, at overtage kommandoen på ethvert skib, og gør han det, så antager man, at han er inde i alt, der har med søen og skibe at gøre."

"Forklar'!" råbte Don Lazarillo utålmodigt.

Hans høje ledsager oversatte for ham, hvorpå den anden, idet han nikkede heftigt med hovedet, strøg sit overskæg og gav sig til at betragte mig fra hoved til fod; særlig stirrede han mig ind i øjnene med sit vilde, skarpe blik. Jeg så Don Christoval veksle et stjålent blik med kaptajn Dopping. Der kom så en kort pause, under hvilken den høje Don tændte sig en frisk cigar. Så sagde han smilende:

"De har mistet Deres skib, sir?"

"Det har jeg, desværre."

"Hvad vil De så tage Dem for, sir?"

"Det må De bestemme. Det skulle glæde mig, hvis jeg på en eller anden måde kunne gøre mig nyttig her om bord, indtil De kan sætte mig i land eller om bord i et andet skib."

"Men hvad så – hvad så ?"

"Så må jeg se at skaffe mig en ny hyre," sagde jeg.

"De forklar'!" råbte Don Lazarillo.

Don Christoval sagde et par ord til ham på spansk.

"De er en gentleman af fødsel?" spurgte den høje Don.

"Min fader var præst," svarede jeg.

"Nå, det er jo meget godt. Deres tale siger mig også, at De er af god familie. Man må have fået en god opdragelse for at kunne tale så godt engelsk. En god opdragelse vil altid sætte et menneske i stand til at tale engelsk grammatikalsk rigtigt, men det vil ikke hjælpe ham til at udtale det rigtigt. Men De er nu så god at fortælle mig alt om Deres eventyr."

Det gjorde jeg så. Han standsede mig en gang imellem, mens han oversatte det for sin ledsager, der lyttede til ham med spændt opmærksomhed og stadig havde sit blik stift fæstet på mig, når jeg talte. Da jeg var færdig, kaldte Don Christoval kaptajn Dopping til sig med et nik med hovedet og efter at have talt sagte med ham i nogen tid, tog han Don Lazarillos arm, og de to begyndte igen at spadsere frem og tilbage på dækket.

"Vi bliver nødt til at hænge en køje op til Dem under storlugen," sagde kaptajn Dopping, idet han kom tilbage til mig. "Det er kedeligt, at vi ikke har plads til Dem agter. I mit lukaf er der knap plads til en rotte, end sige til to mand."

"Jeg kan anbringe min køje hvor som helst," svarede jeg.

"Men De kan spise i kahytten sammen med mig," sagde han. "Jeg spiser, når de to andre herrer er færdige."

"Hvor ligger da Deres styrmand?" spurgte jeg.

"Jeg har ingen styrmand," svarede han. "Vi kom af sted i en fart, og nåede ikke at få fat i én."

Ved disse ord tilkastede han mig et lidt sært øjekast, ligesom for at undersøge virkningen af sine ord.

"Har De da ingen, der kan hjælpe Dem og løse af på vagten?"

"Jo! en af matroserne," svarede han skødesløst. "Men da De nu er kommet om bord, vil vi vel kunne afløse ham fra denne tjeneste."

"De skal se, at jeg er så villig til at hjælpe Dem, som taknemmelighed kan gøre nogen."

Han nikkede og spurgte mig, fra hvilken kant af England jeg var. Jeg svarede, at jeg var født i nærheden af Guildford.

"Og jeg er fra Deal," sagde han. "Kender De noget til Deal?"

"Udmærket, ja," svarede jeg, og omtalte nogle folk, jeg havde besøgt dersteds; nævnte et par gadenavne og forskellige søfolk, jeg havde talt med, dengang jeg lå i denne søstad. Dette gjorde ham venligere stemt. Det var forunderligt at se, hvordan erindringens trylleri gjorde denne rødhårede mands grove, barske, modige ansigt og stirrende blik mere menneskelige.

"Men De har endnu ikke fortalt mig, hvortil skonnerten her er bestemt?"

"Det vil De snart få at vide," svarede han, idet hans sædvanlige barskhed vendte tilbage.

Jeg blev ikke så lidt forundret over dette svar. Var skonnerten måske ude på en eller anden sørøverisk ekspedition? Lå der noget med smugleri i baggrunden af det hele? Men selv om sørøveriet ganske vist stadig florerede, var det ikke noget, man umiddelbart forbandt med de nordlige farvande, som skonnerten havde kurs mod; hvad smugleri angik, så var det næsten utænkeligt med de fire-fem matroser, som tilsyneladende udgjorde hele besætningen. Der var altså intet, der straks kunne forklare kaptajn Doppings tilbageholdenhed.

Kaptajn Dopping forlod mig nu, gik forud og gav sig til at tale med en af matroserne om en opgave, han var i færd med.

Jeg lyttede efter, for at høre ham brumme og skælde ud, hvad jeg havde ventet efter hans mutte og afmålte væsen, og blev derfor meget forundret ved at høre, at han tiltalte manden som en god kammerat snarere end som hans kaptajn; ja ligefrem med en slags skødesløs familiaritet.

For første gang siden jeg kom her om bord, havde jeg nu lejlighed til rigtigt at undersøge skonnerten. Det var let at se, at den aldrig havde været bestemt til lystfartøj; hele dens udseende og indretning tydede derimod på, at den snarere var blevet bygget til slaveskib. Det var et meget gammelt, men stærkt bygget fartøj, og det syntes at være en så god sejler, som man kunne håbe på at møde på have dengang. Dens opstående var højt og meget kraftigt; der var et godt "spring" i den, som man siger, hvilket gav den et udtryk af trodsighed og overlegenhed i den runde bov, som fortil løb ud i en knivskarp køl. Der stod en svært høj rig i den, især var dens storsejl af en umådelig bredde; ja jeg havde aldrig i mine dage set så lang en gaffel, og når bommen lå midtskibs, nåede den langt ud over hækken [Note 21)]. Dækket var rent, men gråt af ælde og søvand. Der hang en lille båd i davider om styrbord og agten for kabyssen stod en storbåd i sine klamper. Denne båd lignede i virkeligheden mere en orlogs-chalup, alt for stor og svær til et fartøj som *La Casandra*. Det var mit sømandsblik, som fik mig til at bemærke denne detalje. Kun en sømand – og måske kun en så mistænksom sømand, som jeg var på dette tidspunkt, hvor jeg stod på dækket af et fartøj, hvis destination foreløbig var holdt hemmelig for mig – ville have bemærket den båd.

De fem matroser var alle englændere, kraftige, ligefremme folk. Jeg betragtede dem nysgerrigt, men kunne ikke se andet,

end at de hørte til den sædvanlige type af ærlige, ligefremme koffardimatroser. De var alle temmelig velklædte for folk af deres klasse, iført de jakker, runde hatte og bredbenede bukser, som var typisk for søens folk i min tid, og jeg bemærkede, at skønt kaptajnen stod tæt ved dem, arbejdede de uden at tage nogen videre notits af hans nærværelse, talte og lo med hinanden uden at være støjende; de opførte sig kort sagt, som om disciplinen ombord på skonnerten i det store og hele var grundet på besætningens eget valg. Disse og andre ting lagde jeg som sagt mærke til, men de gjorde mig dog på ingen måde i stand til at slutte mig til skibets bestemmelse. Alt, hvad jeg kunne se, var, at her havde jeg en skonnert for mig, som havde et spansk navn og var ejet eller hyret af en eller begge de to spaniere, som stadig gik frem og tilbage på dækket arm i arm; men efter hvad jeg ellers kunne opdage, bemandet med fem engelske søfolk og en negerdreng, og under kommando af en engelsk kaptajn.

Jeg gik lidt forefter, for bedre at kunne iagttage skonnertens forrigning, og idet jeg kom forbi kabyssen, stak en fyr hovedet ud. Der var altså en sjette mand. Han blev længe ved at stikke hovedet frem og stirre på mig. Jeg har truffet mange hæslige fyre i min tid, men jeg tror aldrig, jeg har set noget så hæsligt som ham her. Hvad landsmand han var, kunne jeg forestille mig, men der gik ikke længe, før jeg opdagede, at han var en spanier. Hans begsorte hår faldt i lange fedtede krøller ned over skuldrene; hans ene øje var hvidt efter en sygdom eller en ulykke, og det andet havde et ganske nederdrægtigt udtryk med dets store pupil og blodrøde årer. Hans næse syntes at være banket aldeles flad af et slag, kun en ganske lille rund knop stak

frem som enden af en gulerod. Med læber var som læder, ansigtsfarve som chokolade, tre eller fire spidse gule hjørnetænder, en måttelignede vækst af tætklippet skæg, en klædning, som bestod af en blå bluse, som stod åben i halsen og derved blottede et guldkrucifiks, et par tjærede læderbukser, broderede, nedtrådte slæber og resterne af en gammel skotsk hue, som mere lå en sad på hans hår – alt tilsammen dannede en af de mest forunderlige skikkelser, jeg nogen sinde har truffet på _ og jeg har ellers truffet på mange vilde og særprægede syn og set mange forbløffende ting i mit.

Mens dette eksempel på grimhed og jeg nu stod og stirrede på hinanden, kom kaptajnen tværs over dækket hen til mig.

"Nå, hvad mener De så om denne skonnert?" sagde han.

"Det er et godt fartøj, men gammelt – måske over 30 år. Jeg antager, at det i sin tid har været et slaveskib."

"Ja, jeg *ved* det endog helt bestemt," svarede han med et nik med hovedet.

"Jeg kan tillige fortælle Dem, at jeg har set smukkere mænd i mit liv end den dejlige fyr, der nu står og stirrer på mig der henne i kabysdøren."

"Ja, man burde egentlig lukke ham inde i en glaskasse og vise ham frem for penge. Han er både kok og steward, og for resten dygtig i sit fag. Han hedder Juan de Mariana og er eller har været tjener i Don Lazarillos hus."

"Hvor stor er besætningen her ombord?" spurgte jeg i en ligegyldig tone, da jeg nu fandt kaptajnen i sit meddelsomme hjørne.

"Otte."

"Og det tal omfatter både kokken og negerdrengen og Dem selv?"

Han nikkede, og så så pludselig på mig, som om han skulle til at sige noget mere, men tog sig i det. Han trak sit ur frem og udbrød:

"Hvis jeg altså forstår det ret, så er De villig til at gøre tjeneste her om bord som styrmand?"

"Jeg påtager mig alt, hvad det skal være. Jeg har jo Dem at takke for mit liv."

"Nå, jamen, så er det afgjort. Det er Don Christovals ønske. Hvad Deres hyre angår, kan vi altid tale om det senere."

Jeg spærrede øjnene op ved lyden af ordet *hyre*, men sagde intet. Det var et ord, som kun kunne glæde en mand, der havde mistet så godt som alt, undtagen det tøj, han gik og stod i, og som, når han engang kom i land, ville få vanskeligt ved at skaffe sig en ny plads. De to spanske gentlemen havde imidlertid forladt dækket. Kaptajn Dopping fortsatte: "Kom agterud med mig."

Da vi var nået hen til det agterste skylight, vendte han sig om og råbte: "Trapp, South, Butler, Scott, kom agterud, gutter. Jeg har et par ord at sige jer." Så vendte han sig til rorsmanden og sagde: "Tubb, hør du også efter."

Alle matroserne slap, hvad de var i færd med, og kom hen på agterdækket. Den spanske kok kom ud af sin kabys for at lytte til, og negeren viste sit ibenholtssorte hoved over lukafkappen fortil. Matroserne så ud, som om de godt vidste, hvad der var på færde.

"Gutter," sagde kaptajn Dopping, idet han lagde sin hånd på min skulder, "dette er mr. James Portlack. Han var anden

styrmand i barken *Ocean Ranger*, et fartøj, som jeg kender."

"Også jeg," sagde en af matroserne. "Mr. Portlack," vedblev kaptajn Dopping, "har skipper-certifikat, hvad der er mere, end jeg har, så han er min overmand på det punkt. Men jeg er nu en gang jeres kaptajn, og det vil jeg blive ved med at være. Mr. Portlack samtykker i at blive styrmand her om bord i *La Casandra*. Har I nogen indvendinger imod dette?"

"Nej, nej, på ingen måde," var svaret fra dem alle.

"Ja, så har du fået din afsked, Butler. Nu skal du ikke længere løse mig af på vagten."

"Og godt det samme," sagde manden, et kraftig, senestærk fyr med små, ærlige, skinnende blå øjne og umådelige, buskede whiskers; "der stod ikke noget i min kontrakt om at skulle styre skuden."

"Nå ja, og nu er du fri for det," udbrød kaptajn Dopping, "og vi er en mand mere til arbejdet; det kan jo også være godt. Du forstår mig vel også, kok?"

"Jash, jash, mig høre godt, godt, capitan," svarede det sortsmudskede væsen henne fra kabyssen, og skar svære ansigter af anstrengelse for at udtrykke sig i så korrekt engelsk som muligt.

"Ja, så er det godt, gutter," sagde kaptajnen.

Folkene vendte sig og gik atter forud. Der var ikke noget usædvanligt i dette lille optrin. Til søs meddeler man gerne folkene sin bestemmelse om at udnævne den eller den til første eller anden styrmand. Hvad jeg dog alligevel fandt lidt forunderligt, var folkenes optræden. Der var noget ved dem, som jeg ikke rigtig kan beskrive – en antydning af beslutsomhed, som kæmpede med tøven, eller måske var det, at

de gav mig indtryk af, at de havde indladt sig på noget, hvis natur de ikke ganske forstod, eller hvis ophavsmænds ærlighed forekom dem tvivlsom. Men hvad det nu end kunne være, så skærpede det min nysgerrighed, hvad angik denne skonnerts rejse og formål med at sejle fra Cadiz med den kurs nordpå, den fulgte.

"Jeg vil gerne tage vagten med det samme, kaptajn," sagde jeg, "hvis De vil gå ned?"

"Udmærket," svarede han. "Så skal jeg afløse Dem ved fire glas. Så får De Deres første rigtige vagt senere." Hvormed han mente, at jeg skulle tage vagten fra klokken otte til midnat.

"Men jeg ved endnu ikke vort bestemmelsessted," sagde jeg. "Hvilken kurs skal vi styre efter?"

"Som vi lægger an," sagde han vredt med et betydningsfuldt nik.

"Javel så," sagde jeg, og begyndte at gå frem og tilbage på dækket, idet han forsvandt ned af kahytstrappen.

Skønt jeg længtes efter nærmere forklaring, var jeg dog besluttet på, at jeg ikke ville lade mig mærke med min nysgerrighed. Hvad end dette lille skibs ærinde var, så var jeg jo altid min egen herre og kunne sige Nej til ting, som jeg ikke brød mig om, samtidig med at jeg ville gøre min pligt, når blot jeg skønnede, at formålet var lovligt. Rorsmanden betragtede mig med en mine, som om han var meget villig til straks at fortælle mig, hvad han vidste om sagen; men jeg lod som ingenting og beskæftigede mig kun med skibets kurs og sørge for, at den blev holdt. Nede fra kahytten lød Doppings og de to spanieres stemmer op gennem en åbning i skylightet. De talte engelsk, og jeg hørte fra tid til anden mit navn blive nævnt og

ind imellem et hvæsende "Forklar!" fra Don Lazarillo, men jeg forstod intet af det, og prøvede heller ikke på det, skønt jeg måske på den måde ville have kunnet skaffe mig et indtryk af, hvad rejsen gjaldt.

Hele eftermiddagen blev vejret ved med at være smukt, strålende sommervejr; man syntes næsten at kunne mærke landlugten i den milde østlige brise. Tre hvide master på et stort sejlskib gled som stjerner forbi langs den vestlige horisont, men skønt vi befandt os på en meget befærdet rute, viste der sig ikke andre skibe resten af dagen. Med undtagelse af en smule stivhed i kroppen og ømme led mærkede jeg ingen eftervirkninger af min lange, kolde og ensomme nat i "*Ocean Ranger*"s lille jolle. Jeg var alt for vant til lange sørejsers ubehageligheder, til at en sådan enkelt nats strabadser skulle have taget på mine kræfter. Nat efter nat ud for det mørke, stormomsuste Kap Horn eller Kap Agulhas, mellem tårnhøje bølger og iskolde orkaner havde jeg holdt dækket, hjulpet til med at tage sejl ind, slidt ved pumperne i vand til livet, med håret stift af is og uden følelse i hænder. Nej, jeg var for hærdet til at lide noget særligt efter en augustnat i åben båd på højde med Portugal!

Kl. 5 så jeg negerdrengen, som hed Tom, dække bordet i kahytten. Af og til bragte vinden duften af løg eller hvidløg hen agter. Jeg bemærkede ligeledes, at folkene her om bord vistnok fik god føde, for jeg havde set en af dem komme fra kabyssen med et stort stykke kogt kød og et fad med dampende kartofler; efter ham kom der en med en kaffe- eller tepotte og to-tre stykker brød, foruden andre ting, som jeg kunne skelne. En så

god og tilstrækkelig føde, som den man fik om bord i dette lille fartøj, forekom mig at være noget usædvanligt.

Jeg begyndte at iagttage alt, hvad der passerede omkring mig, med stigende nysgerrighed. Den hæslige kok Mariana, fulgt af negerdrengen, kom agterefter med kahytsmaden, og straks derpå så jeg gennem skylightet de to spaniere tage plads ved bordet. På dette stod der flere karafler med vin, og bordet var tillige pyntet med blomster, så det ligefrem kom til at ligne en lille festlighed. Hvor jeg stod, kunne jeg se uden at blive opdaget. Spanierne talte uafbrudt, deres ord flød i en melodisk strøm. for talt spansk er for mit øre den rene musik. Don Lazarillo gestikulerede ivrigt, og når som helst jeg kastede et blik gennem skylightet, så jeg ham i færd med at tømme sit glas. Don Christoval var mere afmålt i alle sine bevægelser, og enten han strakte armen ud, spiste eller snoede på sit lange overskæg, kom man uvilkårligt til at tænke på en eller anden skuespiller ved den store opera.

Klokken 6 var deres middag forbi og på samme tid var også matroserne kommet på dækket for at snakke eller ryge deres pibe. Jeg var nu sikker på, at skonnertens menige besætning kun bestod af fem mand. Den grimme kok stod i sin dør med en cigaret i munden. Solen stod nu lavt og lyste med et rødt skin hen over havet. Skonnertens sejl kastede en mørk skygge ned i læ, mens fartøjet, let krængende for den milde luftning, sagte gled hen gennem den rosenfarvede aftendæmring.

De to spaniere kom nu op på dækket, hver med en mægtig lang cigar i munden. Don Christoval tiltalte mig høfligt på sit udmærkede engelsk. Han spurgte mig med en storslået, nedladende mine, om jeg nu også befandt mig rigtig vel,

forlangte at vide, hvor stor fart skonnerten havde, hvad jeg mente om hende, min erfaringer med Biscaya-bugten i august, og om jeg var kendt med kysten af England mellem St. Bee's Head og Morecambe Bay. Hans ven lyttede ivrigt med, idet han stadig betragtede mig med sit glødende blik, og hver gang jeg havde lejlighed til at sige mere end lige "ja" og "nej", ville han straks have Don Christoval til at oversætte det for ham.

Kort efter at den høje Don var holdt op med at udspørge mig – jeg så intet i hans ansigt eller hans vedvarede blik, som kunne antyde mig, om mine svar var ham tilfredsstillende – kom kaptajn Dopping op fra sin kahyt.

"Nå, mr. Portlack," sagde han med sin hæse, hårde røst, men dog uden at ville være andet end høflig, efter hvad jeg kunne skønne, "gå nu ned til Deres aftensmad, sir; spis godt og drik alt, hvad De selv finder for godt."

Jeg var meget sulten, da jeg ikke havde smagt mad, siden jeg første gang spiste her om bord; alligevel gik jeg ned og tog plads ved bordet med en vis ulyst. Jeg følte mig ligesom forlegen ved her at sidde alene og tage for mig ved dette så fint dækkede bord – måske fordi inventaret så så landligt ud, det var ligesom at spise i en herres spisestue, hvor ejeren ikke selv var hjemme. Negerdrengen Tom opvartede mig. Han rakte mig først en tallerken udmærket suppe; derpå kom en krydret kødret, så en ret tørret fisk, som var særdeles delikat tillavet; desuden var der kartofler, bønner, frugt og lignende; frugten var så frisk, at jeg kunne forstå, at skonnerten for nylig havde været i havn. Der stod karafler med forskellige vine på bordet, men to glas sherry var tilstrækkeligt for mig, skønt en lignende sherry havde jeg aldrig før i mit liv drukket. Muligvis er jeg ikke nogen kyndig

dommer, men for mig var smagen af denne ravfarvede vin en udsøgt nydelse.

Negerdrengen stod tæt ved mig for at give mig, hvad jeg ønskede, og ind imellem iagttog han mig intenst. Havde skylightet være lukket, havde jeg vistnok rettet nogle spørgsmål til ham, men de to spanieres skygger, som til stadighed faldt på ruderne, når de gik frem og tilbage på dækket, advarede mig om at være forsigtig. Hvilken forandring fra "*Ocean Ranger*"s simple kahyt og den hele tarvelige levevis der om bord til denne prægtige kahyt med dens malerier, spejle, det smukt dækkede og gæstfri bord! Når jeg så mig omkring, havde jeg svært ved at fatte, hvad der i øjeblikket skete med mig. Jeg kunne forstå, at sølvtøjet, knive, gafler, fade og kander var massivt, men alt det kostbare bohave måtte som sagt være bragt herud fra et eller andet dameboudoir eller en fin selskabssal i land, for det passede alt sammen ikke til kahytten om bord i et skib. Men en vis tarvelighed skinnede igennem, når man så kontrasten mellem det indlagte træ, spejlene, malerierne, fløjlet og de grå, slidt planker, de grov bjælker og det ligefrem snavsede loft. Jeg spurgte negerdrengen, om han talte engelsk.

"Ja, massa, mig tale engelsk; intet andet, Herren være lovet."

"Blev du påmønstret i Cadiz?"

"Ja, sah."

"Du gik vel dengang og drev omkring derinde og ledte efter hyre?"

Han viste sine hvide skinnende tænder og smilede, et bredt, men udtryksløst smil, idet han kastede et blik op mod skylightet. Det var ikke min opgave at spørge ham ud, men jeg antog, at han var løbet bort fra et amerikansk skib, for det var

ikke godt at vide, hvordan sådan en negerdreng, der næppe kunne et ord spansk, længe kunne gå og drive om i Cadiz.

Før jeg igen begav mig op på dækket, sagde drengen: "De vide, hvor De skal sove, massa?"

"På mellemdækket, så vidt jeg kunne forstå," svarede jeg.

"Da mig vil vise Dem det, massa, den vej til soverum, sah," og noget til min forundring gik han hen imod en lille dør i den forreste del af kahytten, åbnede den og førte mig ind i den del af skibet, som lå lige under storlugen. Denne storluge var temmelig stor og bestod af 3 enkelte luger, hvoraf den ene var taget af, for at lys og luft kunne trænge herned; solen stod stadig over horisonten, og jeg kunne se alt hernede ganske tydeligt.

I et hjørne om styrbord var der blevet ophængt en hængekøje; det skulle være min seng, men ellers intet, der lignede møblement. Men jeg var jo sømand og kunne undvære de fleste bekvemmelig, når blot jeg havde en spand frisk saltvand til erstatning for et servantestel. Der lå nogle ruller tovværk og sejldug, der tilligemed flere andre ting var blevet stuvet væk hernede; for øvrigt lignede hele rummet mere en slags stor kahyt, da det agterste skot gik temmelig langt forefter og det forreste skot ligeledes langt agterefter.

Efter at have kastet et blik på mit nye kvarter, udstødte jeg et melankolsk suk af fortrydelse over min nye skibskiste, alt mit tøj, mine nautiske instrumenter, bøger erindringer om hjemmet, som *Ocean Ranger* var sejlet bort med, og som jeg sikkert aldrig fik at se igen, gik jeg tilbage til kahytten og op ad trappen til dækket. Kaptajn Dopping spadserede frem og frem og tilbage deroppe sammen med de to spaniere. Jeg gik lidt

frem til luvart, lænede mig til rælingen og så ud over havet. Brisen var blid og lun efter en lang solskinsdag, og skonnerten gled vuggende frem over lange bølger, som langt ude mod øst farvedes i blød mørkviolet, hvor natten allerede var på vej. Fire af mandskabet sad forude, hvor de med en vis moro afspejlet i de skæggede ansigter iagttog kokken Mariana, der gestikulerede og skar ansigter under sine anstrengelser for at tale engelsk med dem. Pludselig kom kaptajnen gående tværs over dækket mod mig med en smuk, velfyldt kasse cigarer i hånden.

"Don Christoval ønsker gerne at vide, om De ryger?" spurgte han.

Jeg takkede ham og tændte ved kaptajnens cigar, hvorpå jeg udtalte min tak til den høje Don ved at løfte min hat, hvilken hilsen han straks gengældte med en majestætisk bevægelse. Kaptajnen gik derpå tilbage til de to spaniere, mens jeg røg min cigar alene nede i læ, og undrede mig over, hvad alt dette betød. Hvilket mysterium var her på spil, hvilke krav ville jeg blive stillet overfor, jeg, der var blevet så udsøgt, så gæstfrit modtaget, skønt kun en sølle 2. styrmand i havsnød og uden noget som helst i retning af ejendele, en blandt en mængde andre obskure personer uden krav på noget som helst? Ja, selv om jeg havde været en adelig, en mand, som var vigtig og indflydelsesrig, kunne man næppe have behandlet mig bedre og mere omsorgsfuldt.

Jeg havde næsten røget min cigar ud, da kaptajn Dopping med sin hæse røst kaldte på en af matroserne – George South, tror jeg det var –, at han skulle komme agterud og tage vagten på dækket for en stund. Jeg drejede hovedet, og bemærkede, at

de to spaniere var gået under dæk. Kaptajn Dopping vinkede ad mig, at jeg skulle følge med ham ned i kahytten; en gestus, som dog på ingen måde virkede respektløs. Han var i grunden ikke meget andet end en havnearbejder fra Deal, omend en af de bedre af slagsen, og han var imponeret over, eller om ikke andet påvirket af det faktum, at jeg havde et styrmandscertifikat, og – det være sagt uden forfængelighed, for det er uden nogen særlig betydning efter alle disse år, af min måde at tale på, min opførsel og mit ydre.
"Man ønsker Deres tilstedeværelse i kahytten," sagde han, og gik i forvejen.

3. Don Christovals historie

Don Christoval og Don Lazarillo sad ved bordet og nød deres kaffe, hvis aroma blandede sig på en behagelig måde med lugten af den udsøgte Cuba-cigar, de røg. Klokken kunne vel være 7. Til trods for at solnedgangen endnu bredte sit gule farveskær over himlen, var de to velpudsede sølvlamper i kahytten allerede tændt.

"Behag at tage plads," sagde Don Christoval, "jeg har en forretningssag, jeg gerne vil tale lidt med Dem om."

Jeg tog en stol og kaptajn Dopping satte sig lige over for mig. Don Lazarillo betragtede mig med en ivrig og forventningsfuld mine.

"Jeg vil ganske åbent og ligefrem fortælle Dem, mr. Portlack," begyndte Don Christoval og fæstede sine smukke, sorte, klare øjne på mig, "hvad der er målet for denne ekspedition. Kort sagt, jeg er på vej til England for at hente min hustru, der på en skændig måde er blevet røvet fra mig."

Her standsede han for at iagttage virkningen af sine ord, men hertil var der jo foreløbig ikke noget at sige, hvorfor jeg viseligt tav stille.

"De må jo nok have tænkt, at der var noget ejendommeligt ved denne ekskursion," sagde han med et smil og en anelse indsmigrende sødme i stemmen.

"Jeg tilstår, sir," svarede jeg, "at jeg nok antog, at denne skonnert var ude på en rejse, som var lidt ud over det almindelige."

"Hvad siger han?" sagde Don Lazarillo på spansk. Don Christoval oversatte meget tålmodigt mine ord, og vendte sig da atter til mig med en sørgmodig mine og en underlig klagende røst: "Det er nødvendigt, at De hører min historie, fordi jeg gerne ønsker Deres værdifulde hjælp. Min ven kaptajn Dopping kender denne historie, og han antog ikke sine folk, uden at han havde gjort dem bekendt med hensigten med denne ekspedition. Kaptajn Noble tjente i vor marine, men er der ikke længere. Min moder, må jeg fortælle Dem, var en englænderinde og langt ude beslægtet med kaptajn Noble på mødrene side. Jeg traf kaptajnen og hans datter Ida i Paris og fattede kærlighed til den unge dame. Kaptajn Nobles hustru er en dame af stand; hun er lady Ida Noble, og hendes fader er jarl. Hun begunstigede ikke mit frieri," vedblev han og hans blik formørkedes – og jeg bemærkede, at Don Lazarillos udtryk, som iagttog ham ivrigt, ligeledes formørkedes i sympati med hans vens humør –, "hun blev ubehagelig, afslog rent ud mit frieri, var uforskammet mod mig. Hun havde større planer for med sit barn end se hende gift med Don Christoval del Padron." Han slog ud med armene igen. "Godt! Den unge dame, der elskede mig højt, samtykkede i at flygte bort med mig. Jeg havde fulgt dem til Madrid, og derfra flygtede jeg med min yndige pige til London, hvor vi blev hemmeligt viede. Hendes fader fulgte vort spor, men vi var mand og hustru, før han fandt os. To dage før vi havde bestemt at forlade England for at rejse til Cuba, hvor jeg har en besiddelse, vendte jeg imidlertid en eftermiddag tilbage til det hotel, hvor jeg havde efterladt min hustru, og fandt, at hun var borte. Jeg foretog efterspørgsler blandt folkene i hotellet og forstod efter den beskrivelse, som

disse gav mig, at kaptajn Noble og hans søn var kommet, havde haft en lang samtale med min hustru, og at hun var kørt bort med dem i den samme vogn, som de var kommet i. Jeg forstod," fortsatte han med en sørgmodig ro, der på en mærkelig måde forskønnede hans i forvejen så smukke træk, "at hun havde været offer for en eller anden grusom list. Jeg antog for sikkert, at hun ville skrive til mig, når hun fandt lejlighed til det, og jeg blev derfor længe på hotellet i den tro, at hun ville adressere sine breve dertil eller også selv komme tilbage.

Men der gik næsten en hel måned, før jeg modtog et brev fra hende. Heri meddelte hun mig, at hendes fader og broder var kommet til hende og havde anmodet hende om at ledsage dem til hendes moder, der lå i en døende tilstand i et hotel i Bond Street. Hun holdt meget af sin moder og troede, at hendes hjerte skulle briste ved at høre denne sørgelige efterretning. Hun skyndte sig naturligvis afsted med dem, men det var ikke andet end en nedrig løgn, mr. Portlack, en foragtelig krigslist! De førte hende bort, ikke til hendes moder, men, *valgamedios!* op til kaptajn Nobles ejendom i Cumberland. Der har hun været siden, og der er hun endnu; men hendes befrielse forestår, og hun venter på mig."

"Synes De ikke, at det er en ligefrem ondskabsfuld og grusom opførsel, mr. Portlack?" udbrød kaptajn Dopping og trak i sine røde whiskers.

"Kan ham forstå?" udbrød Don Lazarillo.

"Ja, ganske udmærket," svarede jeg. "Det ville også være mærkeligt, hvis jeg ikke forstod Deres smukke engelsk, sir," vendte jeg mig til Don Christoval.

"Hvad vi ønsker at vide, er –," begyndte kaptajn Dopping.

"Tålmodighed," afbrød Don Christoval ham, idet han løftede hånden afværgende. "Det er meget tænkeligt," vedblev han og vendte sig mod mig, "at vi må bruge magt for at få fat i hende. Jeg håber det ikke," tilføjede han med et lynende blik, "men vi må være forberedte. Denne dame er min hustru; De må indrømme, at jeg har en vis ret til hende."

"Utvivlsomt," svarede jeg.

"Ægteskabet var i alle måder lovformeligt. Jeg kan fremlægge de nødvendige dokumenter; jeg kan fremlægge min elskedes brev, hvori hun meddeler mig sin faders forræderiske fremgangsmåde. De må dog indrømme, at jeg har en større ret til min hustru, end hendes fader har til sin datter."

"Det vil De medgive?" lød kaptajn Doppings hæse stemme. "Loven sætter ægtefællen først. Han går foran alle andre."

"Det er rigtigt, og kan ikke være anderledes," sagde jeg.

"Vil De altså samtykke i at hjælpe mig til atter at komme i besiddelse af min hustru?" spurgte Don Christoval.

Don Lazarillo syntes at forstå dette spørgsmål. Han stirrede ivrigt og alvorligt på mig.

"Sir," sagde jeg, "De har frelst mit liv og har opført Dem som en gentleman imod mig. Jeg ville gerne gøre Dem en tjeneste igen, om ikke for andet så for at vise min taknemmelighed. Men det ville være mig lettere at svare Dem, hvis jeg fik at vide, hvilke skridt De vil tage for igen at få damen tilbage."

"Det er meget nemt," udbrød Don Christoval, idet han slog ud med hånden, hvorved diamanten på hans finger strålede stærkt i lampelyset. "Kaptajn Nobles bolig hedder 'Trafalgar Lodge' og ligger midt på sine jorder. Den er beliggende tæt ved kysten af Cumberland, syd for St. Bees Head. Man kan gå derhen fra

kysten på mindre end en halv time, så tæt er det på havet. Klipperne langs kysten er høje, men der findes en lille bugt, hvor der er et smalt stykke sandet forstrand, som selv ved højvande giver plads til at gå i land fra en båd. Ned til denne bugt fører en … jeg har glemt, hvad det hedder på engelsk."

"En slugt, Don Christoval?" foreslog kaptajn Dopping. "Ja, netop. En slugt, ad hvilken man kan gå ind ad landet til, og så er huset ikke langt borte. Omtrent fire engelske mil inde i landet ligger der en lille by, som er nærmeste poststation til Trafalgar Lodge. Det er som regel et roligt stykke, blot med nogle uvejsomme klipper langs kysten og der er ingen kystvagter. Når vi kommer til stedet, holder vi os i en god afstand fra land, indtil mørket falder på. Vejret vil vise os, hvad vi skal gøre; hvis det er smukt, udfører vi vor gerning; er det stormende, må vi holde os ude til søs og vente. Hvis det altså er smukt, roligt vejr, så sætter vi båden ud, og jeg, min ven Don Lazarillo her, kaptajn Dopping og de fem matroser går i den og ror i land. Det øvrige bliver vor sag. Der må ikke ske nogen fejltagelser, dertil er denne rejse for kostbar og for vigtig," – her kastede han et blik på Don Lazarillo – "og vi må lande så mandstærke, at vi er sikre på at få min hustru i vor besiddelse, selv om kaptajn Noble, hans søn og hans tjenere og hvem der ellers måtte befinde sig i huset, sikkert vil gøre alt for at hindre os i det. Men," – her holdt han med et smil, som fik hans tænder til at lyse op under den store moustache, sin finger i vejret – "hvad skal der så i mellemtiden blive af vor skonnert? Forstår De mig: De folk, vi har, må vi have med i land, med undtagelse af Mariana og Tom."

"Kort og godt, mr. Portlack," afbrød kaptajn Dopping ham med en antydning af utålmodighed, som gjorde hans stemme hård, "der var ikke tid til at mønstre flere folk i Cadiz. Don Christoval havde fået at vide, at hvis han ønskede at sætte sig i besiddelse af sin hustru, så måtte han skynde sig, for hun stod i begreb med at blive ført til fastlandet af sin fader, hvilket ville betyde en stadig skiften af opholdssteder. Vi burde have haft flere folk, men Don Christoval ville ikke have andet end engelske matroser. Jeg søgte de bedste ud, som jeg i hast kunne få fat i, men vi mangler endnu en to-tre stykker til et sådant stykke arbejde. Huset skal omringes; måske flere af os bliver sårede under angrebet, og en mand må blive tilbage for at passe på båden."

Don Christoval hørte tålmodigt til, mens Don Lazarillo ivrigt hviskende bad sin ven om at oversætte for ham, hvad der blev sagt.

"Hvad De altså ønsker, at jeg skal gøre," sagde jeg, "er at overtage ansvaret for skonnerten, mens alle I andre er i land?"

"Ja, det er det," sagde Don Christoval.

"Og kokken og negerdrengen bliver tilbage sammen med mig?"

"Ja."

"Det var ellers et simpelt mandskab, hvis det pludselig skulle give sig til at blæse op," sagde jeg smilende.

"Vi skal nok efterlade Dem fartøjet i god håndterlig stand," sagde kaptajn Dopping, "og vi bliver vel heller ikke over tre timer borte. Vi må også stole på vejret. Det er jo stadig sommertid, ikke sandt?"

"De forstår nok, mr. Portlack," sagde Don Christoval, idet han lænede sig tilbage i sin stol og lagde mærkelig anelse af mildhed i sit tonefald, "De er navigatør og min ven kaptajn Dopping er navigatør. Det kunne være kønt, hvis nu begge navigatører gik i land. Hvis der skulle hænde kaptajn Dopping en ulykke – hvorledes skulle vi så nå Cuba, eller i det hele taget blot nå en sikker havn ikke alt for langt borte? Der er ingen, der forstår navigation om bord, undtagen De og han."

"Jeg forstår Dem, sir. Jeg kan ligeledes forstå, at De, så snart De har fået deres hustru om bord i skonnerten, straks vil sætte kurs mod Cuba?"

"Ja, til mine besiddelser der."

"De forstår nu alt, hvad det drejer sig om her?" afbrød kaptajn Dopping ham. "Vi har retten på vor side. Et menneske har ret til, hvad der tilhører ham; det kan ingen prokurator sige noget imod. Hvis De stjæler mit ur og nægter at give mig det tilbage, så er der ingen lov, der forbyder mig at tvinge Dem til med en ladt pistol i hånden at se sagen fra mit standpunkt."

"Forklar, i den hellige Jomfrus navn!" hvislede Don Lazarillo på spansk. Disse ord kunne jeg forstår, og han ytrede dem i en sådan ophidselse, at ringene på hans skælvende hænder dansede frem og tilbage som lysalfer i måneskin.

Don Christoval oversatte, og den anden tilkastede kaptajn Dopping flere anerkendende blikke.

"Men jeg har endnu ikke talt om noget honorar for Deres tjenester," sagde Don Christoval. "Jeg vil tilbyde dem 50 guineas, der skal blive udbetalt til Dem ved vor ankomst til Cuba."

"De slå til, señor, De slå til?" udbrød Don Lazarillo, som af og til fangede meningen af, hvad der blev sagt.

Det var et meget fristende tilbud. Det blev givet en mand, som ulykken havde frataget alt, hvad han ejede og havde. Disse penge opveje en stor del af mit tab, og desuden ville jeg, så snart jeg kom i land, ligegyldigt hvor, være nødt til at skaffe mig et sted at bo og et arbejde, og her tilbød der sig begge dele, uden jeg behøvede at gøre mig nogen umage for det. For resten var jeg jo en ung mand, og spanierens tilbud indeholdt elementer af vilde eventyr og romantik, som ikke kunne undgå at tiltale min lyst til noget nyt og spændende. Heller ikke tilkom det mig at betvivle sandheden af Don Christovals historie. Kaptajn Dopping troede på den; de fem sømænd troede på den, så hvorfor skulle jeg være mistænksom?

Jeg tav nogle øjeblikke, og sagde så: "Jeg modtager Deres tilbud, sir."

"Godt!" råbte Don Christoval med åbenbar glæde.

Han gik derpå hen til en kistebænk og tog af denne en lille, rigt indlagt kasse, som han satte på bordet; derpå skrev han følgende på et stykke papir med guldkant og et gyldent monogram med en devise på latin under, som han tog frem fra kassen:

La Casandra; til søs,
den 9. august 1858.

Jeg, Don Christoval del Padron, erklærer herved at ville betale mr. James Portlack, engageret som 1. styrmand om bord i denne skonnert, den sum af 52 £ 10 sh. ved skibets ankomst til Cuba.

Han tilføjede sin underskrift, og dokumentet blev yderligere signeret af Don Lazarillo og kaptajn Dopping som vidner.

"Det er udfærdiget i samme format som de akkorder, jeg har med kaptajn Dopping og matroserne," sagde Don Christoval, idet han rakte mig papiret; "jeg tænker, De er tilfreds med dette," og dermed gav han mig et af sine grandiose buk.

"Bestemt, sir, og er Dem meget forbunden. Jeg antager, at mandskabet bliver mønstret af ved skibets ankomst til Cuba?"

"Javel," svarede kaptajn Dopping.

"Jeg har blot endnu et spørgsmål at gøre. Er det besluttet, hvilken havn på Cuba, vi skal anløbe?"

"Matanzas vil være den nærmeste," svarede Don Christoval.

Jeg vidste, at Matanzas i nærheden af Havana, og i Havana, hvis havn dengang myldrede af skibe, regnede jeg nok med, at jeg kunne få hyre i retning af mit hjem.

Derpå rejste jeg mig, bukkede, og gik op på dækket.

Solen var nu nede; mørket var faldet på; klokken var omtrent otte. Vinden havde frisket en smule og skonnerten gled rask og let henover havets mørke flade. Nede i sydvest stod en tynd nymåne, af hvilken jeg kunne regne ud, at hvis rejsen gik hurtigt for sig, ville der blive måneskin det meste af natten, når vort vilde eventyr skulle prøves. Jeg kunne høre matrosernes hæse stemmer forude gennem tusmørket; agterud, vuggende op og ned mod stjernernes glitrende tæppe sås den rorsmandens ensomme skygge med hånden på rattet; den matros, som gjorde tjeneste som udkig travede frem og tilbage på broen. Min vagt på dækket ville snart være for hånden, og jeg lænede mig et øjeblik over rælingen, hensunken i tanker. Men jeg blev hurtigt vækket af mine drømmerier af kaptajn Dopping, som kom hen til mig og sagde:

"Nå, nu er De jo en af os; hvad mener De så om det stykke arbejde, vi har for?"

"Jeg har knapt haft tid til at tænke over det endnu," sagde jeg.

"Det er en god betaling," sagde han; " og De løber heller jo ikke nogen videre stor risiko; De er stadig på den rette side af døren. Det skal ellers nok blive en varm affære. Huset er en gammel stærk bygning; der er flere porte at passere, og der vil sikkert blive skudt på os."

"Det må man jo vente," sagde jeg. "Men I er jo temmelig mange – syv kraftige mænd, når jeg ikke medregner den af jer, der skal blive og passe på båden. I vil naturligvis gå bevæbnede i land?"

"Naturligvis."

"Og De nærer ingen tvivl om, at det hele er en ærlig sag?" sagde jeg.

"Ja, den er såmænd ærlig nok," svarede han med sin hæse røst, "nærer De nogen tvivl om det?"

"Ja, forstår De, kaptajn Dopping," sagde jeg sagte, "en sådan affære kan måske være noget helt andet end at befri en spansk gentlemans hustru."

"Det kan det," svarede han, "men det er dog ikke tilfældet her. De vil føle Dem beroliget, når vi har damen her om bord."

"Hvem er Don Lazarillo?"

"Det er Don Christovals bedste ven. Det er mest ham, jeg regner med, når jeg skal have mine penge. Han har mange af dem; se blot på hans hænder."

"Men jeg har kontrakt med Don Christoval."

"Han vil betale Dem – han skal nok betale Dem."

"Hvordan mødte De ham?"

"Jeg hørte tilfældigt, at han søgte en kaptajn til sin skonnert. Jeg havde lodset en spanier op i Themsen; den blev påsejlet, og man kaldte mig til Cadiz for at afgive søforklaring; da jeg så var færdig der og tænkte på at tage hjem, blev dette job her mig tilbudt."

Han trak derpå sit ur op, så på det ved kompaslampens skin, sagde, at det var otte glas [Note 22)], angav kursen og gik så ned.

Begge spanierne kom nu på dækket for at ryge og gik længe frem og tilbage under en alvorlig samtale på spansk. Mig tiltalte de ikke, før de omkring klokken halv ti skulle til at gå ned; da bød de mig begge høfligt god nat, efter at Don Christoval først havde henvendt et par ord til mig om vejret og om, hvornår vi kunne regne med at få Cumberlands kyster i sigte. Skønt de gik ned i kahytten, gik de dog ikke straks til køjs. Negerdrengen satte frugter, vin og beskøjter på bordet og de to Don'er gav sig til at spille kort, hver af dem rygende på en lang, slank cigar. Det forekom mig, at der var noget drømmeagtigt ved dette syn, som nok skyldtes den fantastiske situation, jeg nu befandt mig. At kigge ned gennem skylightet var som at se ind i et *camera obscura*. Don Christoval så virkelig ud som en ædel, skøn skabning i skæret fra olieflammen i de skinnende sølvlamper. Hans smil spillede som lysglimt i hans ansigt, så hvide var hans tænder, så lysende hans øjnes glød ved enhver vending i spillet. Skulle man tvivle på hans historie? Han var virkelig en af den slags mænd, som kunne skabe en romantisk passion hos en kvinde; og når man så sagen i det lys, var alt det, han havde fortalt, fuldkommen troværdigt og sammenhængende.

Og det var jo lige så sandsynligt, at Don Lazarillo var i stand til at skaffe pengene til dette eventyr. Det havde kaptajn

Dopping jo sagt, og man behøvede i virkeligheden kun at se på skonnertens udstyrelse og kaste et blik ned i denne glimrende kahyt for at kunne regne ud, at denne fantastiske rejse måtte gøre kraftigt indhug på selv en rummelig pung. Don Christoval havde talt om sine besiddelser på Cuba; ikke desto mindre kunne han jo være fattig nok, og netop en sådan fattigdom kunne jo nok havde været grunden til kaptajn Noble og hans hustrus mod forbindelsen, selv om deres datter havde en anden mening. Og det var helt forståeligt, at Don Lazarillo, som Don Christovals nærmeste ven, ville komme ham til hjælp med sine penge, sin medfølelse og sit selskab.

Men den slags spekulationer var unyttige. Jeg tænkte på – og det beroligede mig, må jeg medgive – at min egen rolle var passiv. Englands love dengang var anderledes end nu. Man blev hængt for forbrydelser, som nu til dags kun indbringer forbryderen en kort tid i fængsel. Hvis jeg blev narret til at deltage i en ulovlig sammensværgelse, ville jeg måske kunne klare frisag ved at påberåbe mig uvidenhed, og undskylde mig med, at jeg ikke selv havde taget aktiv del i, hvad der måtte foregå. Og endnu en ting: hvis jeg nu havde afslået Don Christovals tilbud, hvordan ville jeg så have stået? Jeg kunne ikke forestille mig, at de ville have spildt tiden med at forsøge at praje et forbipasserende skib, som kunne tage mig med. De havde hastværk, og var derfor næppe heller ikke tilbøjelige til at lade sig forsinke undervejs til Cumberlands kyst ved at tage omvejen om ad en havn for at sætte mig i land. Jeg måtte altså under alle omstændigheder være blevet om bord, og jeg ville være lige så skyldig eller uskyldig som jeg nu var ved at have accepteret posten som styrmand.

I otte dage, regnet fra den dag, jeg blev taget op af skonnerten, hændte der intet af så stor vigtighed, at jeg skal opholde min fortælling for at berette det. Vi vedblev at have godt vejr og gunstig vind. To gange blæste det så meget op, at vi måtte sætte et enkelt reb i vore sejl, men brisen var stadig gunstig; lette hvide skyer kom jagende hinanden op over himlen, men aldrig så mange, at solen forsvandt, og ved sådanne lejligheder viste *La Casandra* først rigtigt sine fortræffelige sejlegenskaber; vi løb i tretten timer uafbrudt over tolv knob i timen. Den kastede skummet langt bort fra boven og spredte det agterud til begge sider, som fråden fra en hjuldampers skovle, mens de jagende søer på begge sider af låringen ikke formåede at indhente os.

Hver dag tog jeg højden sammen med kaptajn Dopping og hver dag udregnede vi nøje skonnertens position ved middagstid. Det punkt af kysten, vi styrede efter, lå som sagt et par mil syd for St. Bees Head, og jeg antog vi ville være ud for det omtrent den 18.

Efterhånden, som dagene gik, blev spanierne tydeligt mere ængstelige. De lo sjældent, deres samtale var alvorlig og ofte ophidset, så vidt jeg kunne skønne af deres stemmer og opførsel; de var snart oppe, snart nede, og på nattevagterne viste enten den ene eller den anden sig ofte på dækket; de sad heller ikke længe ved bordet.

For øvrigt var det jo ganske naturligt, at mænd, der havde indladt sig på et så halsbrækkende eventyr, følte sig noget ængstelige med hensyn til udfaldet. Mig talte de ikke meget med, heller ikke var deres samtaler med kaptajn Dopping så hyppige som før. De holdt sig meget for sig selv, gående arm i

arm frem og tilbage på dækket, Don Christoval dybt alvorlig, Don Lazarillo energisk gestikulerende. Denne sidste standsede ofte sin gang for at tage sin arm ud af den anden og understrege, hvad det nu var han sagde, med vilde håndbevægelser og gestus. Alle deres samtaler handlede, gættede jeg på, udelukkende om de mulige problemer, der måtte opstå under forsøget på at få fat i señora del Padron.

Jeg havde derimod rig lejlighed til at tale med matroserne. Jeg udspurgte dem meget forsigtigt, og et par af dem syntes virkelig fast overbeviste om, at hensigten med denne ekspedition var den, som var blevet dem fortalt, mens de andre indrømmede, at, skønt de vel ikke betvivlede, at Don Christoval talte sandhed, så kunne det vel være, at sagen ikke ganske var, som han havde fremstillet den.

"Men hvad betyder det?" sagde en matros ved navn Scott til mig en nat, da vi talte om sagen, mens han passede roret. "Hvis vi kommer i land, og vi ser, at sagen ikke er så lidt forskellig fra, hvad der er blevet os fortalt, ja så står der her, sir," han bankede sig på brystet, "en mand, som ikke finder det vanskeligt at sige Nej, når han mener Nej. Der findes ikke den forbandede udlænding til i hele Europa, og da slet ikke en spanier, som det er værd for en engelskmand at skaffe sig i vanskeligheder for. Denne hersens Don fortæller, at han vil have fat i sin kone, og jeg tænker, hans penge er lige så gode som en hvilken som helst anden mands. Nå, vi er jo også villige til at hjælpe ham med det, og da hans betingelser er ret gode, så skal det heller ikke komme an på en smule spektakel, når vi kommer op til huset og forlanger, at mandens retmæssige viv skal udleveres til ham. Men hvis det ikke er således," her lod han en stråle tobakssovs

flyve ud over hakkebrættet; "hvis der stikker noget bagved, som ikke er blevet os fortalt – et eller andet job, der kan ende i et fangehul eller en fri rejse ud til Australien [Note 23)], så står der igen, sir, en mand, som ikke vil finde det svært at sige Nej, hvis det er Nej han mener!"

Dette udsagn var, som jeg også fandt af andre korte samtaler med matroserne, ganske repræsentativt for hele besætningens mening.

Vi havde styret en smule mere vestligt end det egentlig var nødvendigt for at være godt klar af landet, men lidt over middag den 18. lagde vi roret ned og styrede ost-nordost. Alle mand var på dækket for at spejde efter landet, hvis svage blå linje snart måtte blive synlig i horisonten. Vinden var sydlig og dagen var klar, varm og stille; nede i vest stod en banke af svulmende hvide skyer, der kunne ligne tordenskyer; men barometret stod højt, og jeg fandt ikke noget, der særlig kunne forurolige mig på denne engelske himmel, marmoreret, som den var, med fine højtliggende drivende småskyer, der glimrede i forskellige strålende farver ligesom den indvendige side af en perlemuslings skal.

På dækket var der serveret lunch for de to spaniere. Jeg havde bemærket en forandring hos Don Christoval; hans træk havde antaget et hårdere præg; der var noget skummelt i hans smil, der reducerede dette til et uhyggeligt grin, og der viste sig ofte et slags hævngerrigt udtryk i hans øjne, når han stod alene og stirrede ud over havet, mens hans stolte skikkelse bevægede sig efter skibets bevægelser. Don Lazarillo var bleg, som om han led af søsyge; han tog ofte sin hat af for at trykke et stort silkelommetørklæde mod panden. Når jeg betragtede ham,

kunne jeg knap tænke mig ham mellem dem, der gik i båden, når tiden var inde.

En lille brig – en selvtrimmer beregnet for kultransport, men slap, dårlig sejlføring og brasede råer, passerede os forude, nær nok til at den kunne praje os, men vi tog ingen notits af den gamle fyr, som stod og vinkede fra rælingen; da vi ikke reagerede, viste han sin ærgrelse ved at tage sin vejrbidte hat af og kaste den voldsomt i dækket, mens han rystede sin knyttede næve ad os og råbte et eller andet, som jeg ikke nåede at opfatte, men som fik mændene forude til at bryde ud i latter.

Kokken Mariana var svært ophidset. Han fo'r ind og ud af kabyssen, løb hen i boven og stirrede ud over søen, så igen tilbage til sine potter og pander; det ene øjeblik var hans grimme fjæs i den styrbords dør af kabyssen, det næste i den bagbords; han lignede næsten en af de legetøjsdjævle, der springer i vejret fra en æske, når man tager låget af den.

Omtrent kl. 4 havde vi landet i sigte. Det høje St. Bees Head kunne vi skimte i nordost, og herfra strakte landet sig som en blå skygge mod syd, hvor det efterhånden forsvandt i horisonten. Don Christoval lænede sig over rælingen og betragtede landet med rynket pande, hvis skumle udtryk afspejlede sig i hans ellers så smukke og blide øjne. Han stod som rodfæstet – ubevægelig – med en cigaret mellem fingrene, og hånden halvt hævet mod munden, næsten som om hele hans skikkelse var lammet af et lynnedslag.

"Hvor tæt De sejle til det land, *capitan*?" råbte Don Lazarillo med en accent, som det vil være plat umuligt at gengive på tryk. "Man vil se os!"

"Der er ingen fare for at nogen skal se os i denne afstand, Don Lazarillo," svarede kaptajn Dopping; "fire miles afstand fra land er alt, hvad vi forlanger i aften, og landet dér er tre gange så langt borte."

Don Lazarillo bad Don Christoval forklare ham dette, men den høje spanier blev stående som før, nærmest i trance.

Der forløb en god time; om bord i skonnerten var alt roligt. Den lette brise drev skibet fremad, men endnu kunne man ingen forandringer opdage i landets udseende; det hele lignede en jævn tæt tåge uden hverken strandbred eller slugter, man kunne skelne. Nogle af sejlene blev halet ned og beslået.

"Det er vel bedst, mens det endnu er lyst, og vi har tid nok, at se efter, om alt er klart til at sætte båden i vandet," sagde kaptajn Dopping til mig, og idet han derpå vendte sig til Don Christoval, spurgte han: "Skal vi hente våbenkisten op, sir, og dele våbnene ud? Det bliver nok mørkt i nat," tilføjede han, idet han så på en stor skybanke vestude, "og vi må også have lanternerne i orden."

"Gør, hvad De mener, der er rigtigt," svarede Don Christoval i en kort, hård tone, hvoraf man dog knap mærkede, hvor ophidset han var.

Jeg forestod klargøringen af båden og så efter, om alt var færdigt til at sætte den i vandet. Imidlertid havde to af matroserne hentet en stor sort kasse op fra kahytten. Kaptajn Dopping åbnede den, og jeg så, at den var fuld af huggerter og svære pistoler af en gammeldags facon. Han kaldte matroserne hen til sig og udleverede til hver af dem en pistol og en huggert. Jeg betragtede folkene, da de modtog disse våben, og så straks, at de var ganske fremmede for brugen af dem på grund af det

halvt forlegne smil, de betragtede dem med og den forkerte måde, de behandlede dem på.

"Jeg vil da håbe," sagde matrosen Andrew Trapp, "at det ikke kommer så vidt, at vi for alvor skal bruge dette værktøj."

"Vi skal have fat i damen," sagde kaptajn Dopping, "og det helst uden at udgyde blod; men have hende skal vi."

"Det er alt sammen godt nok," sagde den sømand, de kaldte South, "men skal jeg fyre denne tingest af," han vejede pistolen i hånden, "så vil jeg dog nødig have, at det skal være på en landsmand."

"Pas på med den pistol," råbte Don Lazarillo, idet han trak sig et par skridt tilbage.

"Jeg mener," sagde matrosen William Scott, idet han alvorligt betragtede den huggert, han stod med i hånden, "at disse våben mere er til at indgyde de folk respekt, som vi træffer i huset, end til at bruges mod dem."

"Vi kan blive nødt til at bruge magt," sagde Don Christoval, der stod tæt ved og hørte til, "hvis vore liv kommer i fare, må vi kunne forsvare os. Er det ikke efter jeres smag, folkens?"

En bifaldsmumlen hørtes fra alle sider.

"Jeg forlanger blot min ret, ikke mere!" råbte den høje spanier, idet han slog kraftigt ud med hånden, "og I skal hjælpe mig at hævde denne min ret! Jeg tror ikke, at der vil flyde blod; men – hvis det alligevel sker, vil det ikke blive vores fejl."

"Dét skulle vel afgøre sagen, ikke sandt, gutter?" udbrød kaptajn Dopping i sin mest hæse og beslutsomme tone.

Matroserne gik derpå forud med deres våben. Mon man også kunne stole på dem, når det kneb? Jeg troede det knapt, hvis

hele foretagendet skulle vise sig den mindste smule forskelligt fra, hvad Don Christoval havde sagt.

Vi vedblev at stå ind mod landet for små sejl, som der heller ingen grund var til at mindske yderligere, for da solen gik ned, døde vinden hen, og kl. 7 var der knap vægt nok i brisen, til at den kunne fylde sejlene. Solen stod i sin nedgang ret agter for os, og dens lys faldt lige på kysten foran os, der luede som kobber i solbelysningen og trådte stærkt frem mod havets blå og den østlige himmels violette farve. Man kunne knap tænke sig, at vi befandt os i hjemlige farvande, så øde var havets vide flade omkring os, efter at den lille kulbrigs topsejl var forsvundet under horisonten. For den sags skyld kunne skonnerten lige så godt have gledet sagte af sted midt i det store Pacifichavs ensomhed!

Ved hjælp af en kraftig kikkert, som Don Christoval rakte mig, kunne jeg tydeligt skelne den bugt, hvor båden skulle lande, og den mørke slugt eller kløft, der strakte sig op gennem klipperne. Jeg havde aldrig tidligere været på denne kyst og lod kikkerten glide hen langs landet, men opdagede hverken huse eller noget som helst tegn på beboelse; der sås kun stejle øde klipper, hvis vilde karakter slet ikke blev mildnet ved det bløde, rige lys, som i dette øjeblik hvilede på dem. Jeg spurgte kaptajn Dopping, om han var bekendt med denne kyst, og han svarede, at han for mange år siden havde gjort en rejse til Whitehaven, der lå rundt om pynten nord for St. Bees Head; det var alt, hvad han kendte til Cumberland-kysten. Et par gange forsvandt Don Lazarillo ned i kahytten og ved at se ned gennem skylightet så jeg ham hver gang med rystende hånd skænke sig et stort glas sherry, som han tømte i smug, idet han vel så sig omkring, men

dog ikke *op*; sandsynligvis glemte han skylightet, hvorigennem jeg betragtede ham. Disse mange slurke begyndte til sidst at gøre deres virkning på ham; hans ansigt blussede, hans vilde øjne begyndte at rinde og hans gang forandrede sig til en stiv spankuleren, når han gik med sin ven op og ned ad dækket og talte med stor heftighed og hyppige knips med fingrene. Don Christoval derimod viste sig fra en hel ny side. Udtrykket i hans ansigt var knapt så mørkt som før, han så mere livlig ud. Han røg roligt på sin cigar, smilede jævnligt og lo undertiden højt af, hvad hans urolige, gestikulerende ven med det blussende ansigt sagde. Jeg antog, at det engelske blod i hans årer ligesom beroligede hans nerver, uden at han behøvede at ty til Don Lazarillos middel at søge at styrke dem med indholdet af en vinkaraffel.

Jeg husker tydeligt solnedgangen den aften; himlen var storslået og den nedgående sol sendte et dystert ud over de truende skymasser. Ildkloden sank ned bag kysten foran os og stak ild på de runde, græsklædte højder, mens forgrunden sank ned i et grimt, blegt tusmørke. Lange lysstråler, som egerne i et gigantisk flammehjul, skød deres luer ud mod vore mastetoppe; og efterhånden som de langsom blegnede, formørkedes også kysten foran os, himlens blå over den falmede til et flydende halvmørke med en enkelt rosenfarvet stjerne, som funklede svagt på himlen næsten lige over den lille bugt, der var vores mål, som en slags netop tændt fyr, der ledte os gennem det tiltagende mørke.

Vi vedblev at stå langsomt ind efter. Skonnertens stævn skar så let gennem det rolige vand, at man næsten ingen bevægelse så i dette og jeg beregnede, at vi, hvis der da ikke kom vind,

knapt kunne nå ind til det betegnede sted før midnat. Månen stod op omtrent kl. halv ni. Den hævede sig som en opsvulmet masse i rødagtig glans over det mørke land, men blev dog hurtigt klar som poleret sølv. Agten for os sås vedvarende lyn på lyn langt nede i horisonten, og af og til hørtes en fjern torden. De to spaniere, kaptajn Dopping og jeg stod sammen tæt ved roret.

"Månen skinner nu klart på vore hvide sejl," sagde Don Christoval, "den vil røbe os, hvis der er nogen på udkig efter os."

"Men hvem skulle det være?" sagde kaptajn Dopping, "og selv om der også skulle være nogen, hvem skulle så falde på, hvad vi har i sinde? Man vil tro, at det er et lystfartøj fra øen Man, der driver indefter i denne stille aften. Men hvis De synes, Don Christoval – skønt det just ikke er, hvad jeg vil foreslå – så kan vi gerne stå et par mil længere ind, derpå tage alle sejl ind og ride for et kort ankertov. Her er vel bund med 20 favne."

"Det vil se mistænkeligt ud," sagde Don Christoval. "Jeg synes ikke rigtig om det. Jeg vil ikke tilråde at ankre; der vil gå for megen tid til spilde med senere at hive ankeret op igen."

"Vat det være, *capitan* Dopping sige?" spurgte Don Lazarillo.

Hans ven forklarede ham det, og Don Lazarillo skreg heftigt: "Nej, nej, nej!" og henvendte en mængde spanske ord til Don Christoval under voldsom gestikuleren, hvortil denne blot svarede "Si, si!" i en beroligende tone.

"Men hvis denne brise nu dør hen, kaptajn Dopping," sagde jeg, da jeg endelig fik lejlighed til at indføre et ord, "da må vi enten ankre eller også lade skonnerten drive, og så kan det blive en lang roen fra land ud til den igen."

Kaptajn Dopping fløjtede og så ud over søen.

"Hvor langt er vi nu fra land?" spurgte Don Christoval.

"Åh, lad os sige cirka seks mil."

"Det vil blive alt for langt at ro," sagde spanieren, "vi må se at komme længere ind endnu."

"På hvilken tid ønsker De at lande, sir?" spurgte jeg.

"Det må i al fald først være efter midnat," svarede Don Christoval; "når alt i huset er stille; og når der, hvis vi skulle blive nødt til at skyde, ikke vil være nogen vågen der i nærheden, som kan høre lyden af skuddene."

"Og hvor længe mon det hele egentlig vil stå på?" sagde kaptajn Dopping, idet han skar sig et stykke tobak af en plade med en stor foldekniv, som blinkede i månelyset, og begravede denne lækkerbisken i sin kind.

"Åh, en time – det kan let gøres på en time," svarede Don Christoval hurtigt, idet han trak vejret dybt. "Jeg vil beregne tiden således: tre kvarter til at ro i land, en halv time til at gå op til huset – det er fem kvarter; så går der en time med at udrette vort ærinde – det er to timer og et kvarter; så går der atter fem kvarter med at nå tilbage til skonnerten – det bliver tre og en halv time i alt. Lad os så sige, at vi sejler klokken fire og ved femtiden er vi ude af syne fra land."

4. Det natlige indbrud

Omtrent kl. 10 blev det aldeles stille; og jeg antog da, at der ikke blev andet for end at ankre op. Men en halv time senere blev månens skin på vandet – månen havde nu flyttet sig sydover – fordunklet af et svagt vindpust fra sydvest; det åndede ud som et dugvædet suk over skonnertens hvide sejlflade og friskede så efterhånden op til en let sommernatsbrise. De ophobede skyer i vest var forsvundet; himlen var aldeles klar fra den yderste horisont bag os til den skygge, som landet kastede over vor bov; månen hævede sig, klart skinnende, højere og højere på himlen; den hvide sejldug glimtede som is i dens stråler, og hver mands skygge viste sig på dækkets planker så klart, som var den tegnet der med tusch. Der lå ligesom en stille forventning ud over hele fartøjet, mens hun stille gled fremad til musikken fra det rislende skum langs siden. Kaptajn Dopping holdt sit ur op mod månen. "Der er kun 20 minutter til midnat," sagde han, "vi er nu langt nok inde. Ned med roret!" Og han begyndte at udstede sine ordrer med sin bekendte, hæse røst, der lød forunderligt ubehagelig midt i denne stille, klare nat.

Folkene løb omkring og mindskede sejl. Det var så klart, at man næsten kunne læse udtrykket i enhvers ansigt. Dengang havde man ingen kystvagt som nu. Den engelske kyst blev vel bevogtet på visse steder, hvor man bestemt vidste, at der blev smuglet; men her i det nordlige, især hvor kysten var høj og klippefuld, og hvor det var vanskeligt at få smuglergods bragt i land, var der ingen vagter. Smugleren havde brug for en

indbydende vig, en komfortabel forstrand, skjulte gemmesteder, og først og fremmest gode muligheder for at få viderebefordret sine varer hos de lokale. Alt dette kunne han finde i den engelske kanal, mere bestemt på den strækning som lå mellem North og South Foreland på kysten af Kent, men det var ikke noget, man så heroppe på denne ensomme og klippefyldte del af Cumberlands kyst. I vor tid, ja, selv nu, hvor smugleri er en næsten uddød forretning, ville synet af en skonnert som *La Casandra*, der lå og huggede ubeslutsom ved midnatstid på et hvilket som helst punkt af kysten, hurtigt vække opsigt og snart få en båd fuld af hærdebrede, bevæbnede kystvogtere til at vise sig langs siden.

Folkene om bord på *La Casandra* var allerede i færd med at bevæbne sig med pistoler og huggerter. "Lad os så få båden i vandet, gutter," råbte kaptajn Dopping.

Laderummet [Note 24)] blev taget bort, matrosernes stærke næver greb fat på bådens essing [Note 25)] og den blev i en fart løbet udenbords. Vandet plaskede op om den, men snart lå den rolig i skyggen langs siden af skonnerten. De to spaniere gik ned i kahytten, Don Lazarillo talte højt og støjende, idet han fulgte sin ven i hælene. Jeg stod roligt og så til, mens kaptajn Dopping og matroserne spændte huggerterne om deres liv og stak pistolerne i bæltet eller ind på brystet.

"De vil så nok holde godt udkig efter os, mr. Portlack," sagde kaptajnen. "Hold så vidt muligt skonnerten på samme sted. Der kan intet hænde hende i nat," vedblev han idet han kastede et blik omkring sig, "og der vil heller ikke være nogen tidevandsstrøm de første par timer. Når det kommer, kan De vende hende og holde hende med stævnen stik nord."

"Ay, ay, sir. Men hvis der nu skulle komme en båd herud og praje os, mens De er i land?"

"Det er ikke rimeligt, ikke rimeligt," lød hans hæse svar.

"Men hvis det nu alligevel skulle ske, kaptajn Dopping. Jeg vil ikke påtage mig noget ansvar. Hvad skal jeg sige og gøre?"

"Mon Don Christoval og hans ven ikke snart kommer?" svarede han og gik hen til skylightet og så ned.

Enten kunne han ikke komme på noget svar, eller også anså han et besøg af en båd for at være noget, der var alt for usandsynligt til at give anledning til overvejelser.

Kort efter kom de to spaniere op. Jeg havde knap troet, at Don Lazarillo ville have haft mod til at gå i båden, men nu så jeg, at han havde bevæbnet sig med en lang sabel, hvis skedes yderste spids kunne ses under den lange spanske kappe, han havde trukket over sig. Don Christoval var ligeledes indhyllet i en stor kappe, men hvor stærkt bevæbnet han var, kunne jeg ikke se, da kappen skjulte alt.

"Alt klart til at gå fra borde, gentlemen!" råbte kaptajn Dopping.

"Godt," svarede Don Christoval med fast og dyb røst, "lad så folkene gå i båden."

Matroserne sprang ned, den ene efter den anden, og sad så stille og ventede i det dybe mørke langs siden, hvor skibets skrog kastede sin skygge.

"Hvor er Mariana?" udbrød Don Christoval så.

Den grimme koks stemme svarede et eller andet sted forude, og han viste sig snart. Don Christoval sagde noget på spansk til ham, som for mit øre lød temmelig truende, og ledsagede sine ord med hyppige håndbevægelser. Mariana svarede meget

spagfærdigt og bøjede sig af og til dybt, som om han benægtede, hvad der blev sagt. Derpå vendte Don Christoval sig til mig og rakte mig sin hånd.

"Mr. Portlack, jeg kan altså forlade mig på Deres dygtighed og sømandskab. Vi håber ikke at blive længe borte."

Derpå trykkede han min hånd, jeg tog min hue af, og uden at der blev sagt mere, steg han, Don Lazarillo og kaptajn Dopping i båden.

"Sæt fra!" råbte kaptajnen og få minutter efter gled båden af sted ind mod land til den rytmiske lyd af de lange årers gniden mod åretoldene, mens strømme af fosforagtigt lys rejste sig under hvert åreblad.

Jeg blev stående og så efter dem, indtil båden blev borte i den mørke skygge, som det høje land kastede ud over vandet, og gik derpå hen til rattet, som jeg havde sat negerdrengen Tom til at passe, da rorsmanden havde forladt det for at gå i båden. Jeg kastede ganske mekanisk et blik på den oplyste kompasrose, mens mine tanker fulgte den bevæbnede ekspedition på dens vej i land. Jeg forestillede mig bådens ankomst på den smalle strimmel med hvidt sand, som udgjorde bugten; så for mig, hvordan folkene stod ud af den, lod en blive tilbage for at holde vagt, og i en lille mørk, tæt gruppe forsvinde op gennem slugten, ledsaget af den svage lyd af klirrende metal fra deres våben. I fantasien så jeg dem forsigtigt nærme sig huset – men hvad var det egentlig for et hus? Jeg havde hørt, der skulle være mure og porte, og at det ville være nødvendigt at slå dem ind eller kravle over dem. Men hvad med madame del Padron, Don Christovals elskede, men fraværende hustru? Lå hun vågen derinde, ventende på sin mand? Umuligt! for man havde ikke i

forvejen kunnet beregne tiden for skonnertens ankomst. Men selvfølgelig ville hun vente på ham med lidenskabelig ængstelse i alle de mørke nattetimer – både de forgangne nætter og denne; og han måtte have fortalt hende, at han ville søge atter at få hende i sin besiddelse ved hjælp af en flok bevæbnede sømænd. Men selv om hun var advaret, ville en regulær kamp få hende til at lytte, rædselsslagen ved lyden af skud og eksplosioner, som måske betød døden for hendes mand, eller for en af hendes familie, som kun var hende en anelse mindre kære end ham. Hvor gammel var hun? Var hun mørk eller blond? Jeg kunne ikke forestille mig et sådant eventyrs heltinde, eller rettere genstand, som andet end smuk.

Fra disse forestillinger gik mine tanker videre til den mærkelige og farefyldte række af begivenheder, som havde bragt mig ind i denne affære. Hvordan var det gået med de to matroser, som den morderiske slyngel af en yankee-kaptajn havde frastjålet mig? Hvilken breddegrad befandt *Ocean Ranger* sig mon på nu, og hvem af mandskabet var blevet udvalgt til at fylde min plads?

Jeg vendte mig til negerdrengen, hvis øjne i mørket lignede et par nyslåede sølvmønter på en natsort baggrund.

"Hvad hedder du mere end Tom?" spurgte jeg.

"Tom, sah."

"Ja, ja, men hvad andet end Tom?"

"Tom om igen og atter Tom, så mange gange De vil, massa!"

"Hvor gammel er du?"

Han grinede højt, da han svarede: "Det mig aldrig være sagt, sah!"

"Er du katolik?" sagde jeg, uden andet formål end at holde en samtale i gang, da jeg ikke havde andet at tage mig til, og jeg tænkte, at Don Christoval måske havde antaget ham for hans tros skyld.

Men han rystede på hovedet og grinede atter, som tegn på, at han ikke forstod, hvad jeg mente.

"Har du i det hele taget nogen religion?"

"Ja, sah."

"Hvad er det så for en?"

"Jo, mig tro, at når mig dø, mig ikke skal her være mere."

"Hvor går du da hen, når du dør?"

"Det mig godt ved, sah," svarede han med en lavmælt, undertrykt latter.

"Hvorhen da?" spurgte jeg igen.

"Det barn her," sagde han og pegede på sig selv, "går derhen," og han pegede nedad; "men det barn her," vedblev han, idet han pegede på sin skygge, der stod skarpt aftegnet på dækkets planker, "den farer derop," og han pegede op mod himlen.

"Hvem har lært dig alt dette?" spurgte jeg.

"Være det ikke sandt, massa?"

"Jo, men pas nu kun dit ror," sagde jeg, "så kan vi en anden gang tale videre om denne sag."

Jeg gik derpå hen til rælingen og så mig om. Hele horisonten i vest var oplyst af månens stråler, og himmel og hav gik i et i den lette dis, så man ikke kunne skelne det ene fra det andet. Intet afbrød stilheden bortset fra lyden af vandets rislen langs siden eller en enkelt bloks piben til vejrs. Jeg kunne se Mariana gå rastløs frem og tilbage på dækket forude. Han syntes at holde et lige så skarpt udkig som jeg selv. Højt over vort hoved

passerede en flok vilde fugle; man kunne ikke få øje på dem, men, som de passerede højt over vore fløjknappe, frembragte de en forunderligt højtidelig, klagende lyd, der nu i selve midnatstimens stilhed lød dobbelt uhyggelig. Undertiden troede jeg at høre en svag dæmpet tordenlignende lyd inde fra land; det måtte vel være brændingen derinde mod klipperne, som i denne stilhed hørtes herud, og som nu, hvor månen skinnede på den, lå som en lang, spøgelsesagtig bræmme langs stranden.

Jeg følte mig tørstig og gik ned for at lave mig et glas rødvin med sodavand; samtidig tog jeg en cigar fra kassen på bordet, tændte den, skruede kahytslamperne ned og vendte atter tilbage til dækket. Forventningen og den stadige pligt med at holde udkig fik tiden til at snegle sig afsted. Der var ikke en sejler at se, så langt øjet kunne række; månen sank efterhånden længere ned mod horisonten og dens glans tabte sig; alt var stadig roligt og stille, både ombord og ude på det store havs vide overflade; ikke et sejl i sigte hele horisonten rundt.

Lidt før kl. 3 vendte jeg skonnerten og da jeg igen kom til det sted, hvor båden havde forladt os, lagde jeg hende op i vinden med bak fok. Ikke længe efter at jeg havde gjort dette, blev jeg opmærksom på et svagt rødt skin inde i land. Klippernes mørke kam stod klar mod denne lysende baggrund; det kunne ligne skinnet af en ny måne, der var i færd med at stige op som for at erstatte den, der var ved at synke i havet bagved mig. Mariana kom i det samme hen til mig og råbte med sin forfærdelige udtale: "Señor, kan De se?" og han pegede på den røde lysning.

"Ja," svarede jeg, "det ser ud som en brand i land. Enten nu huset er blevet antændt med vilje eller tilfældigt, så må vore folk

se at skynde sig; for er der nogle boliger der i nærheden, vil beboerne snart blive opmærksomme og komme ilende til."

Han mumlede noget i skægget, åbenbart uden at fatte et ord af, hvad jeg sagde, og gik igen forud.

Jeg havde atter set på klokken i kahytten og bemærket, at den manglede akkurat 5 minutter i 4, da jeg hørte lyden af årer, som gnislede i deres tolde. Et øjeblik efter blev vi prajet af en dæmpet stemme i nogen afstand. Jeg besvarede prajet med et lydeligt "Hallo!" og kort efter kunne jeg skelne det svage omrids af en båd komme frem i det dybe mørke, som hvilede over havet inde mod land. Den gnislende lyd fra årerne lød højere og højere; jeg mærkede, at folkene anstrengte sig, og snart løb båden sydende og plaskende op langs siden, årerne blev lagt ind og bådens fart standset, idet en bådshage blev rakt ud og hugget i røstet.

Jeg var gået hen til det åbne laderum og opdagede da straks i agterenden af båden en kvindeskikkelse, som Don Christoval omslyngede med sine arme. Somme tider opfatter man tingene hurtigt, og i det åndedrag, som var mellem bådens ankomst og det næste, som skete, nåede jeg at bemærke, at kvinden var fuldstændig ubevægelig, næsten som om hun var død; hendes hoved var utildækket og hendes ene hvide arm, hvorpå et armbånd funklede, hang slapt ned langs siden. Så svagt end mit syn var i tusmørket, var jeg dog i stand til at opdage, at hun var i selskabsdragt!

Tre eller fire matroser sprang nu op fra båden og Don Christoval råbte:

"Er det Dem, mr. Portlack?"

"Ja, sir."

"Kaptajn Dopping er blevet skudt," fortsatte han. "Vi var nødt til at lade ham blive tilbage. Nu må De tage kommandoen over skonnerten. Damen her ligger i en heftig besvimelse, og vi må have hende løftet forsigtigt ind over siden. Lad det blive gjort så hurtigt som muligt, for der er ingen tid at give bort."

Jeg blev voldsomt berørt ved at høre, at kaptajn Dopping var død, og at man havde måttet lade hans lig blive tilbage; men i øjeblikkets ophidselse og spanierens utålmodighed, som hvæsede orden feberagtigt frem, havde jeg ikke rigtig tid til at tænke nærmere over andet eller mere end det, vi i øjeblikket var i færd med. Hvor kraftig end Don Christoval var, formåede han dog ikke – formodentlig udmattet efter de anstrengelser han netop havde haft – at løfte sin tunge byrde med sig over rælingen. Don Lazarillo sprang op på dækket, og jeg befalede nu et par matroser at hjælpe Don Christoval, hvorpå damen endelig blev løftet over rælingen og modtaget af Don Lazarillo og Mariana, som straks bar hende ned. Jeg tænkte, hun var død, for hun havde ikke rørt et lem eller givet den mindste lyd fra sig.

"Er alle kommet tilbage, undtagen kaptajnen?" råbte jeg.

"Ja, vi er her alle, sir," svarede en af matroserne.

"Nogen sårede?"

"Nej, ingen uden kaptajnen, der blev skudt," svarede den samme røst.

Don Christoval kom nu op af båden, og bad mig række sig min hånd, da han næsten ikke kunne støtte på benene.

"Lad os så se at komme af sted hurtigst muligt, mr. Portlack," sagde han hæst. "Der gik ild i den ene fløj af huset, men det er ikke vores skyld! Det skyldtes ene og alene et eller andet skræmt

tyendes skødesløshed. Der blev kun affyret et eneste skud, som var sigtet på mig, men som ramte kaptajn Dopping, som stod lige ved siden af mig. Denne ild er en meget slem historie – det brænder sikkert endnu, skønt jeg ved det ikke. Alt var mørkt bagved os, da vi nåede slugten, men der blev ringet med stormklokken, og lyden kunne sikkert høres vidt omkring. Kunne De høre det herud?" spurgte han, næsten åndeløs af at have talt så hurtigt.

"Nej, sir."

"Ridende bud er vel allerede udsendt," vedblev han; "man vil sende bud til Whitehaven, hvor der gerne, efter hvad matroserne her siger, ligger en toldkrydser eller et andet større kongeligt fartøj, som da vil forfølge os. Se derfor straks at få båden hejst op, mr. Portlack, og lad os komme afsted."

Han holdt inde og slog hænderne sammen med en lidenskabelig, teatralsk gestus, og forsvandt derpå ned ad kahytstrappen med langsomme, vaklende skridt som en drukken.

Ved hjælp af et takkel fik vi snart bådens forende løftet op i laderummet; derpå tog vi alle mand fat og fik den trukket ind og igen sat på plads. Jeg kunne mærke, at folkene var meget udmattede, men de arbejdede alligevel, som om det gjaldt livet; for de vidste jo godt, at det ikke gik dem, eller nogen her om bord, godt, hvis vi blev taget omtrent på fersk gerning, mens huset endnu stod i flammer og kaptajnens lig lå der som et håndgribeligt bevis på vort frække indbrud.

Enhver klud, som skonnerten kunne bære, blev nu sat til og ikke ti minutter efter bådens tilbagekomst var denne på sin plads, alle sejl sat og *La Casandra* skummede af sted med en

sydvestlig kurs. Der havde samlet sig en del skyer nede i vest og månen kunne man ikke længere se. Vores kurs bragte os vinden et par streger foran tværs; det var skonnertens bedste sejlads, og den gled også så hurtigt af sted, at jeg håbede vi ville have landet ude af sigte, længe før dagen brød frem.

Mens nu folkene med trætte bevægelser skød de løbende ender op, der opfyldte dækket, kom Mariana ud af kahytten med en flaske cognac. Han sagde til mig, at Don Christoval ønskede, at matroserne skulle have en hjertestyrkning. Jeg svarede:

"Tag flasken forud og del det ud; men pas på, at ingen af dem får mere end en snaps. Hvis du omtåger deres hjerner, risikerer vi at blive hængt alle sammen."

At han omtrent forstod min mening, sluttede jeg deraf, at han flere gange nikkede ganske forstående med hovedet. Jeg undersøgte nu omhyggeligt havet hele horisonten rundt, og kastede derpå et blik ned gennem skylightet. Jeg have kun tænkt mig at kigge flygtigt derned, men mit blik blev fanget, ligesom fascineret af det skue, der udbredte sig dernede.

En eller anden havde skruet lamperne op, og de brændte meget klart. Don Christoval sad ved bordet og støttede sit hoved mod sin knyttede hånd. Don Lazarillo havde taget plads på en stol tæt ved ham; foran ham stod et halvtømt glas, og i hånden holdt han en utændt cigar; hans blik var stift rettet på den samme genstand, som også hans vens blik hvilede på.

Det var skikkelsen af en ung dame på 21-22 år, der i sin fulde længde lå henstrakt på en fløjlssofa. I hendes hår hang endnu resterne af, hvad der vel kunne have været en blomsterkrans. Dette kraftige mørkerøde hår, der skinnede med en stærk

guldglans, var udslået og hang i lange tykke krøller ned over hendes skulder. Man havde knappet hendes slag op, så hendes dragt kom til syne. Hun var, som jeg før har sagt, iført en balkjole af hvid silke, der hist og her var hæftet op med lyserøde roser og stærkt nedringet, så man så hendes hals og skuldre; på den ene skulder sås der nogle blodige rifter. Flere kostbare smykker prydede hendes hals og arme. Disse sidste var blottede til albuen og på hænderne bar hun hvide handsker, hvorpå jeg også mente at opdage blodpletter.

Men denne beskrivelse giver dog langt fra noget indtryk af, hvorledes hendes dragt var i uorden på en måde, som antydede en kamp, man kunne befrygte havde haft fatale følger, når man så, hvordan hun lå fuldstændig stille med lukkede øjne, blodløse træk og hendes armes livløse stilling.

Jeg kunne ikke løsrive mig fra dette skue. I dette øjeblik strakte Don Christoval hånden ud og skænkede sig med skælvende hånd et halvt glas cognac, hvorpå han fyldte resten af glasset med vand. Han tømte glasset til bunden, men fik i det samme øje på mig. Han rejste sig straks og kom op på dækket til mig. Han tog plads på et hjørne af det åbne skylight, hvorfra han kunne se, hvad der foregik i kahytten og sagde et par ord på spansk ned til Don Lazarillo, der nikkede heftigt, men uden at vende sit blik bort fra pigen.

"Gør skonnerten en god fart?" spurgte Don Christoval nu, idet han vendte sig til mig.

"Ja," svarede jeg; "omtrent 5 engelske mil i timen."

"Ved daggry vil vi vel have kysten ude af sigte?"

"Der er jo ikke længe, til dagen bryder frem," sagde jeg, "og vi må vel da endnu kunne se kysten, men vi kan næppe ses inde

fra den."

Han rejste sig for at se sig om.

"Det er sørgeligt," udbrød han, "at kaptajn Dopping således skulle blive skudt."

"Ja, meget sørgeligt."

"De har nu alene kommandoen her om bord, kaptajn Portlack, for De er nu min kaptajn," sagde han, "og den sum, som jeg havde bestemt at betale kaptajn Dopping, er nu Deres, sammen med de 50 guineas, vi har talt om tidligere."

Jeg bukkede og takkede ham; men i det samme faldt mine øjne atter på den livløse unge dame i kahytten og han lagde straks mærke til den retning, mit blik havde taget.

"Hvor forfærdeligt," sagde han med sin dybe, velklingende røst, som havde et sær teatralsk anstrøg i tonen, "hvor forfærdeligt, at jeg her skulle blive nødt til at tiltvinge mig, hvad mit er, med magt, især når jeg nu betragter hende der" – han pegede ned på sin hustrus skikkelse – "og genkalder mig kaptajn Doppings skrig, da han styrtede død om ved min side."

"Er Deres hustru død?" sagde jeg.

"Nej, nej, det tror jeg ikke; det er jeg sikker på, hun ikke er. Hun ligger snarere i en meget dyb besvimelse. Hvis hun blev åreladt, ville hun komme til sig selv igen; men der er jo intet menneske her om bord, der forstår at årelade."

"Hun ser ud til at være blevet behandlet meget ilde."

"De skrammer, De ser, er hendes umenneskelige faders og broders værk. Kaptajn Noble, hans søn og min hustru var lige kommet hjem fra et bal. Vi fandt porten åben og vognen holdende foran døren; de var netop steget ud, og vognen skulle lige til at køre bort; døren ind til forhallen var allerede lukket

efter dem. Vi bankede på og kaptajn Noble stak sit hoved ud af et vindue og spurgte, hvem det var. Jeg svarede at det var mig, Don Christoval del Padron, og at jeg var kommet for at hente min hustru, som han med magt havde røvet fra mig og nu holdt fanget her – eller så godt som fanget, da hun altid var under hans eller en anden af familiens opsigt. Han forsvandt, men kom hurtigt tilbage. Den gang vidste jeg ikke, at han var bevæbnet. Han råbte nu til os, at vi straks skulle forlade hans ejendom. 'Lad mig få min hustru tilbage,' svarede jeg, 'jeg ønsker ingen strid eller kamp med Dem. Lad hende blot følge med mig, som hun rettelig tilhører, og vi vil straks drage bort med fred.' Men så fyrede han, og kaptajn Dopping faldt død om. Så stormede vi døren, satte en pistol i nøglehullet og skød låsen i stykker. Mærkeligt nok var døren ikke stænget; det havde man sikkert overset i tumulten ved vor pludselige tilsynekomst, eller måske troede kaptajn Noble, at slåen var skudt for. Vi trængte hurtigt ind, men hvad der derefter fulgte, må andre bedre være i stand til at fortælle om end jeg. Alt var forvirring, skrig og tummel. De havde skjult min hustru et eller andet sted; vi måtte undersøge fem værelser, inden vi fandt hende, jeg og Don Lazarillo. Matroserne havde besat døren og stod med deres huggerter klar, hvis kaptajn Noble og hans søn ville forhindre vor indtrængen. Da jeg åbnede døren til det værelse, hvor hun var indelukket, ilede hun mig straks i møde med et glædesskrig; jeg kastede teaterkåben om hende og førte hende ned ad trappen; men da kaptajn Noble og hans søn så os, styrtede de løs på os, og det var der, min hustru fik de skrammer, som De har bemærket på hendes hals. Hun besvimede og sank bevidstløs om, så vi måtte bære hende ned til båden. Da vi

forlod huset, så jeg, at der var ild i den venstre fløj af det, men det var ikke vort værk; det kan de i det mindste ikke beskylde mig for."

Hele denne bemærkelsesværdige historie fortalte han mig i afbrudte sætninger på ganske forståeligt engelsk. Kun en ting af hvad han fortalte, kunne jeg ikke rigtigt få til at rime. Han fortalte, at hans hustru blev holdt fanget af sin fader, men alligevel havde hun dog ledsaget ham og sin broder til et bal. Desuden fandt jeg det mærkeligt, at Don Christoval havde fundet det nødvendigt at komme så mandstærk og bevæbnet i land, hvis hans hustru virkelig længtes efter atter at slutte sig til ham. At hun ikke havde været en fange, i det mindste ikke i den betydning af ordet, hvor man bliver holdt indelukket i et værelse og ikke må komme ud af dette, blev jo klart bevist ved den baldragt, hun var iført. Hun måtte altså til en vis grad have haft sin frihed. Det havde været meget naturligere, hvis hun, efter et forud aftalt signal, hemmeligt havde listet sig ud af huset; stødt til sin husbond et eller andet sted nær kysten og så sejlet bort med ham, end her med bevæbnede matroser at anstille et midnatlige røveranfald, der havde haft så tragisk udfald med brand og en død mand, for ikke at tale om hans hustru, som nu, skønt måske endnu ikke død, nok kunne være det, inden solen stod op.

Der havde vel været en pause på en fem-seks sekunder, mens jeg tænkte over disse ting. Jeg bemærkede hans blik, som fo'r undersøgende hen over mit ansigt, som var oplyst af lyset fra skylightet.

"Damen ligger altså aldeles livløs hen, Don Christoval?" spurgte jeg.

"Ja, men hendes puls slår dog – hendes puls slår."

"Og De har stadig i sinde at sejle lige direkte til Cuba, sir?"

"Ja, ganske vist," udbrød han og drejede sig om imod mig.

"Cuba er et godt stykke vej borte," sagde jeg.

"Hvad gør det?" udbrød han lidt heftigt.

"Når man tager hensyn til den tilstand, hvori den unge dame befinder sig," sagde jeg, "så måtte jeg antage, at De kunne føle dem opfordret til at anløbe en af de nærmeste havnebyer for at søge lægehjælp, og –."

"Hvilket?" spurgte han, og bøjede sig frem mod mig.

"Og da Madame," svarede jeg lidt forlegen, for jeg var i færd med at fremkomme med noget, der måske ville lyde lidt næsvist i spanierens øren, "Deres hustru, vel ikke godt kan gøre den lange sørejse til Cuba i en baldragt?"

"Det har jeg allerede sørget for," udbrød han med en lidt arrogant mine, "jeg skal nok passe mine egne forretning, og hvis De gør det samme, kaptajn Portlack, så er alt, som det skal være." Han tilføjede straks efter i en mildere tone, som om han fortrød at have givet efter for dette lille anfald af vrede: "Ja, vi må til Cuba. Hvis denne ø var slettet af mit program, ville alle mine forholdsregler vise sig at være ganske forgæves. Desuden har vi i nat udført noget, som nøder os til for vor egen skyld at lægge så mange mil blåt vand mellem os og det land derinde, som skonnerten ellers kan udmåle i en måned. Det atlantiske ocean er ikke for stort for os, efter hvad der er sket i denne nats mørke."

I dette øjeblik kom kokken Mariana hen under skylightet og vendte sit dejlige fjæs op mod os. Han sagde noget på spansk til Don Christoval. Denne svarede og rejste sig for at gå ned, men

standsede et øjeblik og sagde til mig: "De sover jo under storlugen, kaptajn Portlack?"

"Ja, det gør jeg."

"Nå, men vi vil ikke forstyrre Dem. Don Lazarillo afgiver sin kahyt til min hustru og tager så den, kaptajn Dopping beboede. Men ønsker De noget, i hvilken retning det så end er, så sig det blot, og De skal få det. Jeg vil sikre mig, at alle nautiske instrumenter, kronometret, kortene og hvad dertil hører, skal blive overgivet til Dem."

Dermed gik han ned.

Det var ikke ganske passende, at jeg skulle fortsætte at lure her ved skylightet, som om jeg var en spion; jeg gav mig derfor til at gå frem og tilbage på dækket og rettede mit blik mod øst for at opdage det første svage dagskær; men på min vandring kom jeg dog ofte tæt forbi skylightet og kunne derfor ikke godt lade være at kaste et blik ned i kahytten, uden dog af den grund at blive stående som én, der lurede. Hvad jeg så, var for resten ikke andet, end at Don Christoval, hans ven og Mariana var trådt tæt hen til den bevidstløse unge dame og syntes at rådslå med hinanden; da jeg den næste gang så ned, var hun borte – de havde rimeligvis ført eller båret hende til hendes lukaf.

Kort efter brød dagen frem. Landet sås kun ganske utydeligt gennem morgendisen, og vi var i nattens løb, som jeg havde tænkt mig, kommet så langt ud til søs, at det var umuligt for noget menneskeligt øje at opdage os inde fra klipperne. Tværs for os havde vi et lille fartøj, der styrede nord ud, og ret forude havde vi sejlene af et større skib med samme kurs som vi; beskinnede af den opgående sols stråler lyste de som en kridtklippe i det fjerne; dets skrog var endnu under vandlinjen.

Inde under land var der intet at se, men selv om jeg skulle have antaget, at vi blev forfulgt, så var jeg dog vis på, at vi ikke ville blive taget. Der var ingen sejler under det røde kors' flag [Note 26)], der kunne hamle op med *La Casandra*. Hvad det i det hele taget angik med at blive forfulgt, så gik alt den gang i mere langsomme spor end i vore dage. Dampskibe fandtes der vel, men de var kun få, og der var ingen, der kunne stikke i søen på et så kort varsel. Den elektriske telegraf eksisterede heller ikke den gang; jeg ved ikke, om der var ret mange jernbaner, men jeg er vis på, at forfølgelse ville være ganske håbløs, når endelig efterretningen om, hvad der var sket, en gang nåede hen til en havn, hvor fartøjer, der egnede sig til en sådan lang jagt, var at finde.

Men var det i det hele taget tænkeligt, at vi skulle blive forfulgt? Hvem skulle kunne gætte vort mål?

Jeg spadserede længe frem og tilbage på dækket, hensunken i temmelig triste tanker. Jeg gik og ønskede inderligt, at jeg var vel ude af denne affære; men nu var jeg så tæt knyttet til den, at jeg knap rigtigt vidste, hvorledes jeg skulle forholde mig. Kaptajn Doppings voldsomme død havde rystet mig. Jeg forstod nu først rigtigt betydningen af denne natlige ekskursion; men der var alligevel noget uforståeligt ved det hele, noget, der optog alle mine tanker, noget, der ængstede og foruroligede mig. Fire af matroserne sad i læ af kabyssen og syntes at sove eller i det mindste være nær ved det; en femte stod til rors. Jeg kastede et blik ned gennem skylightet og så Don Lazarillo sidde og sove i en lænestol. Den mand, der stod til rors, var William Scott; han havde stået der, mens Don Christoval talte med mig, og jeg antog, at han havde hørt hver

en stavelse af, hvad spanieren fortalte mig om de ting, der var sket i land.

Jeg gik hen til ham og sagde: "Det var en mærkelig historie, dette her."

"Ja, det er det, sir."

"Jeg har nu kommandoen her om bord, ved du vel nok."

"Det vidste jeg ikke, sir, men De er jo den eneste, der kan tage den, nu da kaptajn Dopping er død og borte."

"Ja, men det er en kommando, som jeg ikke bryder mig stort om. Jeg skal desuden have en styrmand, en, der kan stå vagt om vagt med mig. Du hørte vel, hvad Don Christoval fortalte mig."

"Ja, sir. Hans forklaring lå temmelig tæt på virkeligheden, dog ikke ganske."

"Hvor tog han da fejl?"

"Damen var bevidstløs, da han og den anden spanier kom ned med hende. Det er sandt nok, at hendes fader og broder stak fra os, da de så hende blive båret gennem forhallen, men det var ikke sandt, at hun dengang modtog de sår, hun havde på skulderen og armene. Hun blødte allerede, da de to spaniere kom slæbende med hende. Både Tubb og Butler lagde mærke til det samme."

"Sagde hendes fader, kaptajn Noble, noget, mens I stod og vogtede på dem?"

"Ja vel, meget mere end jeg nu kan huske, sir. Men det var ikke andet end skældsord – intet, der kunne bringe lys i sagen. Det var ikke andet end: 'Den djævelske skurk! – Den brutale usling! – Hvem er disse slyngler? – Er I sørøvere, i slyngler? – I taler engelsk; I *er* englændere; vil I da være med at hjælpe disse to nederdrægtige spaniere at bortføre en engelsk dame fra

hendes faders hjem?' Ja, der var meget mere, men Butler svingede til sidst sin huggert og truede med at give den gamle fyr en i skallen, hvis han ikke holdt sin mund. Vi var *ikke* sørøvere! Vi hjalp blot en fremmed gentleman til sin ret. Kaptajn Dopping havde sagt os, at vi havde retten på vor side, og *det* er der ingen sørøver eller pirat, der kan komme og sige."

Jeg fortsatte med at gå frem og tilbage på dækket, mens jeg tænkte over denne mands udgave af eventyret, indtil solen spredte sine stråler ud over havet. Straks efter daggry friskede det op, og bølgerne begyndte at vise deres skumkronede toppe. Mariana kom op fra kahytten og gik forud; jeg kaldte på ham.

"Hvorledes har damen det?"

I stedet for at svare trak han blot på skuldrene, indtil hans lange øreflipper næsten forsvandt under dem, fortsatte roligt sin gang hen til kabyssen og tændte ilden. Jeg gik lidt forefter og kaldte på matroserne, der for længe siden havde rejst sig af deres sammensunkne stillinger og nu stod sammen og talte med sagte røst. De gik hen imod mig. De var fire: Trapp, South, Butler og Tubb; Scott stod stadig ved roret, til han skulle afløses ved fire glas – dvs. klokken seks.

"Gutter," sagde jeg, "Don Christoval har ønsket, at jeg skal tage kommandoen over denne skonnert. I har måske hørt ham sige det, dengang han kom ombord her i nat."
"Jeg hørte ham," sagde Andrew Trapp.

"Men nu skulle jeg gerne have en styrmand," vedblev jeg. "Butler, vil du tage denne plads igen, du har jo haft den før under kaptajn Dopping?"

"Hvis jeg skal, så skal jeg, sir," svarede han dystert. "Mon jeg får noget ekstra for det?"

"Det kan jeg ikke sige dig. Scott siger, at damens fader opførte sig som en galning, og at du truede ham med din sabel?"

"Det er sandt nok," svarede Butler. "Han kaldte os sørøvere, og han svor på, at vi skulle blive hængt som sådanne. Der er aldrig nogen, som før har kaldt mig sådan, og jeg blev ophidset. Men jeg gjorde ham ikke noget ondt."

"Dette her er en historie," udbrød Tubb, "som jeg slet ikke er glad ved, at jeg har indladt mig på det. Derinde ligger nu kaptajn Dopping med en kugle gennem hovedet. Havde jeg vidst, hvad jeg nu ved, havde jeg fortalt mister Don dernede, at *jeg* ikke var en af den slags sømænd, han søgte efter."

"Det er en grim sag," sagde jeg. "Men noget andet grimt er damens tilstand. Som hun lå der i kahytten, så hun mig ud til at være blevet temmelig groft mishandlet."

I dette øjeblik stak den hæslige kok sit hoved ud af kabyssen og stirrede på os. Jeg befalede ham i en vred tone snart at have folkenes frokost færdig og tilføjede, at de havde været oppe hele natten og trængte til deres mad. "Jeg vil ikke have nogen skulken her, forstår du? Vi er ikke for mange her om bord, og du er netop en af disse rustne stykker jern, der trænger til at blive smedet op på yankee-maner; derfor rap dig, siger jeg!" Jeg understregede mine ord med en truende gestus. Den hæslige skurk forsvandt hurtigt i sin kabys, men jeg hørte ham længe udstøde en række spanske eder og skældsord for sig selv.

"De talte om damen, sir?" sagde Butler.

"Damen så ud, som der var handlet meget ilde med hende. Hendes skulder havde et grimt sår, hendes kjole var revet i stykker, som om hun havde været i kamp, og af hvilken grund

skulle hun egentlig være besvimet – og vedblive at være bevidstløs i flere timer efter – måske er hun det stadig? Mon af glæde over at se sin husbond?"

"Hun var bevidstløs, da hun blev båret ned af de to spaniere," sagde Tubb. "Hendes kjole var revet i stykker allerede da, og hun var også såret."

"Gik spanierne ovenpå alene?" "Ja, sir," svarede Butler. "Scott og jeg stod med damens fader og søn; og South og Tubb passede på døren." "Hvem holdt vagt ved båden?" "Det gjorde jeg," sagde den mand, som hed Trapp. "Navnet på damens fader," sagde jeg, "er kaptajn Noble. Sagde han noget af større betydning end at skælde jer ud for sørøvere?" "Ikke noget særligt," svarede Butler; "han lod til helt at havde tabt besindelsen af bare raseri." "Jeg hørte ham spørge, hvordan vi, der var gode engelske sømænd, kunne finde på at hjælpe sådan en slyngel af en spanier med at stjæle en engelsk dame fra hendes faders hus i England." "Sagde han virkelig *stjæle*?" spurgte jeg. "Han brugte ordet tvinge – tvinge en engelsk kvinde bort. Jeg hørte ham ikke sige stjæle, George," sagde Butler.

"Var det et smukt hus?" sagde jeg.

"Ja, en rigtig gentlemans bolig, et slot, sir," svarede Butler. "Vi fandt porten åben, og der kørte netop en vogn bort, da vi kom til døren."

"Jeg så kusken holde, da han kom nær til porten," sagde Scott; "jeg holdt øje med vognen, for der var to mand på kuskesædet. Da så låsen for døren blev skudt i stykker, piskede kusken på hestene, og hele historien forsvandt. Jeg troede, at de kørte bort for at slå alarm, men hvorhen begreb jeg ikke, for det så ikke ud til, at der fandtes beboede huse i miles afstand."

"Hvad skete der så?" spurgte jeg.

Men hvad folkene nu fortalte, passede fuldstændig med Don Christovals beretning, undtagen at de alle som en påstod, at damen var besvimet og såret og hendes tøj var forrevet, allerede da hun blev båret ned.

"Nå, her til morgen vil vi lade være med at spule dæk," sagde jeg; "se blot til at I får jeres frokost, og så kan du afløse mig ved otte glas, Butler. Jeg må ned og se, hvordan damen har det. Hvis hun skulle dø – og da hun lå i kahytten, så hun ud, som om hun godt kunne finde på det – så antager jeg ikke, at Don Christoval vil have os til at sejle ham til Cuba."

"Men hvorhen så?" sagde Butler med et ængsteligt og mistænksomt blik.

"Rimeligvis til en fransk havn, eller noget lignende der i nærheden. Jeg har selv stor lyst til at forlade dette fartøj."

"Jeg også," sagde Butler og kastede et blik til sine kammerater; "men vi mangler vores penge, mr. Portlack, og vi ønsker også nok at komme i land et eller andet sted, hvor vi ikke straks bliver nappet, for hvad vi her har udført. Lad det bare blive Cuba, hvis *De* da ikke har noget imod det, sir. Det er ikke alt for langt borte – nej, det er slet ikke for langt borte."

"Nå, se nu bare at få noget at spise, og løs mig så af kl. 8," sagde jeg og gik agterud.

5. Madame

Don Christoval så jeg ikke noget til; han var formodentlig gået ind til sin hustru. Hans ven sov i lænestolen under skylightet; hovedet var sunket tilbage, hans mund stod vidt åben, og hans dybe snorken hørtes helt henne ved roret. Kort efter kom negerdrengen Tom op gennem kahytskappen.

"Hvor er Don Christoval?" spurgte jeg.

"Ham i Missus' kahyt, sah," svarede han.

"Er hun kommet til bevidsthed?"

Han kløede sig bag øret og sagde, at han ikke rigtig forstod mig.

"Har du hørt damen tale – har du hørt hendes stemme?"

"Hende ikke tale, hende synge, massa."

"Synge?" udbrød jeg og så stift på ham.

"Ja, massa, sådan –" og han sang et par strofer. "Hende synge ganske som amme synge, når hun få slemme piccaninny [Note 27)] til at sove."

Han fortsatte nu sin vej hen til kabyssen, men kom snart tilbage med en morgenopdækning på en bakke. Don Lazarillo vågnede, da negeren dækkede bordet. Først gabte han og strakte sig et par gange, men derpå studsede han, stirrede frem for sig og gav sig til at lytte, mens han stirrede agterud. Hans ansigtsudtryk forvandlede sig langsomt fra overraskelse til rædsel. Derpå fo'r han op og forsvandt for mit begrænsede udsyn. Jeg anstrengte mig for at høre, men kunne ikke fange

noget usædvanligt. Han havde uden tvivl hørt señora del Padron synge, tænkte jeg.

Negerdrengen gik igen hen til kabyssen og vendte snart tilbage med en ny opdækning. Jeg var både sulten og søvnig. Jeg kunne nemt skaffe mig hvile ved at kalde Butler agterud og overtage min vagt, men havde dog ikke lyst til at tørne ind, før jeg havde fået min morgenmad. Jeg antog, at jeg ligesom dengang, kaptajn Dopping endnu var i live, skulle spise, når begge spanierne var færdige, men i dette øjeblik viste Don Christoval sig på dækket.

Han så bleg og forvået ud; hans bleghed syntes at gøre hans øjne endnu større; han stod et øjeblik og snoede sit overskæg, mens han så sig om; så kom han hen til mig med et tyndt og uroligt smil.

"Heroppe er alt vel, som det skal være, kaptajn Portlack?" spurgte han.

"Ja, sir."

"Og hvordan ser vejret ud?"

"Det bliver vist en smuk dag, men jeg ville ønske, at der snart ville komme lidt vind."

"Jeg ville gerne bede Dem," sagde han med en stærkere spansk accent, end jeg før havde hørt hos ham, "om De ville være så god, señor Portlack –" (her lettede han på hatten) – "om De vil være så god ikke mere at spise nede i kahytten." Han satte hatten på igen. "Jeg må beklage det meget, men det er nødvendigt. De må endelig ikke betragte denne min bøn som en krænkelse af almindelig høfligheds love – love, som vi ellers holder strengt på i mit land. Heller ikke må De tro, at vi ikke sætter pris på Deres behagelige selskab, eller at vi ikke vurderer

Deres sømandskab og praktiske hjælp efter fortjeneste; men –" Her standsede han brat og gjorde et majestætisk sving med armen, som jeg kunne tage for hvad jeg ville.

"De ønsker altså, at jeg skal indtage mine måltider der, hvor jeg ellers sover og opholder mig, Don Christoval? Det vil jeg meget gerne, men jeg kan vel så antage, at jeg får min egen opvartning?"

"Naturligvis, naturligvis!" udbrød han; "jeg ville netop bede Dem om blot at udtale Deres ønsker, og De skal straks blive opfyldt. Deres lukaf under storlugen skal blive møbleret fra kahytten; De skal få et bord og hvad andet De ønsker derned. Tom skal opvarte Dem, ligesom han opvarter os andre. Må jeg takke Dem, fordi De så villigt går ind på dette mit arrangement," og hermed tog han atter til hatten og bukkede dybt for mig.

Jeg gengældte hans høflighed efter bedste evne, og spurgte til hans hustrus befindende.

"Åh, hun vil komme sig, hun vil komme sig," svarede han. "Blot tålmodighed; overraskelsen var for stor og for pludselig; hun havde vel ventet mig, men alt kom som sagt alt for pludseligt. Når man dertil føjer hendes faders og broders umenneskelige opførsel, deres heftige sprog, deres griben fat i hende for at rive hende fra mig!" Imens han talte strakte han armene frem og åbnede og lukkede hænderne, som om han gentog, hvad der var foregået. "Men tålmodighed, tålmodighed, mr. Portlack." Uden at tilføje mere, gik han hurtigt ned i kahytten igen.

Kl. 8 kom Butler op på hytten. Jeg angav ham kursen, sagde, at jeg ville tørne ind, når jeg havde spist morgenmad, og bad

ham kalde på mig, hvis vinden skulle dreje sig, for vi var nu i St. George-kanalen, med den irske kyst til den ene side og den engelske på den anden, og skulle vi komme til at krydse, så fik *La Casandra* brug for en bedre styring, end Butler kunne levere.

Netop idet jeg forlod ham, sagde han: "Med forlov, mr. Portlack, hvad var det, den høje Don fortalte Dem nu?" Han så forandringen i mit ansigtsudtryk, og tilføjede hurtigt: "Ja, De må ikke tage mig mit spørgsmål fortrydeligt op, men det korte af det lange er, at vi matroser er ikke rigtig fornøjede med det hele. Vi ville gerne være sikre på, at vi ikke skal ind i en eller anden havn, i al fald nødigt i nogen engelsk havn."

Jeg lod, som jeg ikke forstod ham. "Så længe du modtager den hyre, som du og Don Christoval er blevet enige om, kan det jo være dig temmelig ligegyldigt, hvilken havn vi løber an."

"Nej, så langt fra!" udbrød han, idet blodet steg ham til hovedet. Han hævede stemmen, for at kunne høres af sine kammerater, som stod og lyttede forude: "Lad os blot løbe ind i en engelsk havn, så skal De se, hvad der vil ske! Løb ind i en hvilken som helst civiliseret havn og se, hvad der sker! Jeg kender disse ræve af toldere! Hvad finder de så her? De finder en dame i selskabsdragt, og spørger de os ud; så står vi der og kan ikke finde på noget, der i en hast vil kunne kvæle den mistanke, som vi er temmelig visse på at vække. Alle mand vil komme i forhør, og hvad sker der så?"

"Du må se at berolige dig," sagde jeg koldt. "Don Christoval talte kun med mig angående min morgenmad," og, idet jeg gik hen til storlugen, forsvandt jeg ned gennem denne.

Nede i mit nye kvarter fandt jeg de møbler, der havde hørt til kaptajn Doppings kahyt; der var et bord, en lænestol og tæppe

på gulvet. Således udstyret var mit kvarter mig indbydende nok. Desuden faldt det netop i min smag at bo således for mig selv. Jeg var uafhængig, jeg behøvede da ikke at genere mig for nogen, jeg kunne tænde mig en pibe, gå til køjs og stå op efter behag, spise og drikke og komme og gå med en frihed næsten som en ungkarl. Det eneste jeg havde at udsætte, var at der var noget dunkelt. Når vejret var godt, kom der rigeligt lys ned gennem lugen, men hvis det blev dårligt vejr, måtte lugerne lægges over, og så ville jeg være nødt til at leve ved lampelys.

Få øjeblikke efter at jeg var kommet ned, trådte negerdrengen ind med en bakke med min morgenmad. Han satte bakken på bordet, og blev stående, som om han ventede, jeg skulle udspørge ham.

"Synger damen stadig?" sagde jeg.

"Nej, sah, alt være roligt nu."

"Det var alt," sagde jeg, og han forsvandt op på dækket.

Jeg nød mit måltid med stor appetit og røg bagefter en pibe tobak – kaptajn Dopping havde haft et rigeligt lager af piber og tobak. Derpå jeg sprang i min køje og inden fem minutter var forløbet, sov jeg som en sten.

Butler vækkede mig ved at stikke hovedet ned gennem lugen og råbe til mig. Da jeg kom op, så jeg, at mit løfte til Don Christoval om godt vejr ikke var blevet realiseret. Det var tykt i vejret og skyerne drev af sted med en hurtighed, så man skulle tro, der blæste en storm deroppe. Vinden var fugtig, men det regnede ikke. Det blæste vel nok, men langtfra hårdt, og Butler havde kun givet ordre til at tage topsejlene ind. Vinden var tillige god, kom fra nord-nord-vest. Hvis vi havde haft den imod os, ville vi nok have fundet den kraftig nok; som det var,

skummede skonnerten afsted med god fart og alle klude sat, bortset fra de små sejl, jeg netop omtalte. En kort dønning hjalp os også godt frem og hver gang fartøjet gik ned i en bølgedal, begravede det stævnen i dybt skum og brusede ned med en fart, der mindede om en flyvefisks flugt fra en glinsende bølgekam til en anden.

Det skib, der havde været langt forud for os ved daggry, var nu tæt foran os – et kort firkantet trug med malede kanonporte; det "satte" vældigt og syntes ligesom at vakle i søen under sin høje rigning, ganske som en gammel kone, hvis balance bliver truet af hendes store opslåede paraply. En sådan stampen havde jeg aldrig før set; alt omkring hende stod i et skum. Alligevel kom den dog fremad, og to timer efter kunne jeg endnu se hende i tykningen langt agterude.

Det var umuligt at benytte kaptajn Doppings sekstant under disse forhold. Don Lazarillo gik alene frem og tilbage på dækket, indhyllet fra top til tå i en stor kappe med en vældig filthat trukket godt ned i panden; hans skarpe blik fulgte mig bestandig; endelig hilste han og kom hen til mig med et forceret, bredt grin, som forvred hans træk så meget, at han et øjeblik så ud, som om hans ansigt kun var en måtte af hår, hvorfra en næse stak frem. Han hilste igen og jeg bukkede så dybt, som jeg havde fået for vane overfor disse to herrer. Han begyndte en samtale med mig, til dels ved hjælp af tegn og fagter. Det ville være umuligt at gengive hans rædsomme engelsk, og da jeg ikke kan et ord spansk, vil jeg ikke forsøge at nedskrive de vendinger på dette sprog, han blandede ind i samtalen.

"Det er en meget mørk dag."

"Det er det," svarede jeg.

"Det blæser stærkt."

"Nej, Don Lazarillo," sagde jeg.

"Jeg takker den hellig jomfru for, at jeg ikke er søsyg. Men synet af disse søbjerge," sagde han, idet han pegede ud over søen med en gul, ringprydet hånd, "gør mig til fulde klar over, hvilken sart mave, jeg har."

"De må dog vel nu snart være blevet fortrolig med skibets bevægelser."

"Ja, det er rigtigt nok. Men kan denne mørke dag ikke blive slem for os?" Her slog han sine hænder hårdt sammen, som for at antyde et skibssammenstød.

Jeg rystede på hovedet og pegede på udkigsmanden, men det forstod han vistnok ikke.

"Hvor langt er der til Cuba?"

Jeg trak på skuldrene. "Er Don Christoval stadig bestemt på at ville sejle til Cuba?" sagde jeg.

"Ja," udbrød han på spansk med en heftighed, jeg ikke havde forestillet mig, idet et mistænksomt glimt viste sig i hans blik. "De kender vejen til Cuba?"

"Åh, jo," svarede jeg smilende.

Han nikkede voldsomt, som om han ville sige: "Så se blot til, at De fører os derhen i en vis fart!"

"Men hvorledes har madame det?" spurgte jeg og pegede hen på skylightet.

"Bedre – bedre," svarede han skulende; derpå bukkede han, tog en runde på dækket, og forsvandt så ned i kahytten.

Vinden fortsatte med at friske op hele eftermiddagen, og da jeg kl. 4 forlod dækket, havde vi bjærget flere af sejlene, mens

dækket var vådt fra for til agter af søsprøjtet; vinden peb sin triste sang i rigningen, og matroserne gik omkring iført glitrende olietøj og sydvest.

Hele natten blev det ved med at blæse, og således blev det ved i de tre følgende dage og nætter. Med lange mellemrum kom enten den ene eller den anden af spanierne på dæk, men kun for at kaste et hastigt blik omkring sig. En lille smule begreb om navigation måtte de dog have haft, for engang under denne stormperiode så jeg dem begge stå bøjet over kortet nede i kahytten, mens de syntes at pejle en kurs efter "sladrekompasset", det vil sige et kompas med en omvendt skive, der som regel er anbragt over kaptajnens stol, så han, når han sidder til bords, med et enkelt blik kan holde øje med, om rorsmanden holder kursen. Jeg stod og så ned gennem skylightet, ligegyldig for, om de så mig eller ej. Don Christoval lod til at forklare et eller andet, Don Lazarillo målte på kortet, der var en del nikken og gestikuleren, og de så ofte op på sladrekompasset. Så rullede Don Christoval kortet sammen, og de forsvandt begge ud af syne.

En ting lagde jeg også mærke til, og det var, at når Mariana ikke var beskæftiget med sin kogning i kabyssen, var han altid agter i kahytten; hvilken slags arbejde de to spaniere kunne finde på at sætte denne hæslige, fedtede slyngel til der agter, kunne jeg ikke regne ud. Jeg selv kom aldrig i kahytten og kunne derfor kun gætte mig til, hvad der foregik der. Ved måltiderne; når jeg da var på dækket, listede jeg mig til at se ned gennem skylightet for om muligt at opdage, om madame var med ved bordet; jeg bad tillige Butler kaste et blik derned, når jeg ikke var på dækket, og siden fortælle mig, om han ikke

så noget til hende. Men min nysgerrighed blev aldrig tilfredsstillet: damen var og blev usynlig.

Den tredje dags aften under dette dårlige vejr gik jeg ned for at spise min aftensmad. Klokken var syv, men det var lige så mørkt som ved midnat med drivende tåger i vinden og kulsorte skyer spredt over himlen. Da jeg steg ned gennem lugen og trak lugen til efter mig for at holde vandet ude fra mit kvarter, bemærkede jeg en lysning dernede, som jeg vidste ikke kunne hidrøre fra den lampe, der hang under bjælken tæt ved min hængekøje, for denne var endnu ikke tændt. Jeg så nu efter bagved det skot, som de trin, som jeg gik ned ad, var fæstet til, og opdagede, at døren fra mit rum og ind til kahytten stod åben. Skibet krængede noget og når det undertiden rullede til luvart [Note 28)] i den høje sø, kunne døren ikke falde i af sig selv.

Kahytten var klart oplyst; lamperne var store og lyste godt og deres skin blev tillige kastet tilbage af de mange spejle på væggene. Don Christoval lå så lang han var på en af sofaerne; i hånden, der hang ned mod dørken, holdt han en udgået cigar, et bevis på, at han sov. Don Lazarillo var hverken på dækket eller i sit lukaf. Dugen var bredt ud på bordet, men opdækning var der intet af; kun på det lange svingbræt, der hang mellem lamperne, stod et par karafler med vin, en tallerken med frugt, en med beskøjter og et par andre ting. Men hvad der særligt vakte min opmærksomhed, var Mariana, der sad på en stol i den del af kahytten, der lå længst væk fra mig. Han sad overskrævs på sin stol ligesom man sidder på en hest og bøjede sit hæslige ansigt ned mod stolens ryg. Hele hans stilling sagde mig, at han agerede en slags skildvagt. I hele kahytten var der ikke mindste tegn på damens nærværelse, ikke spor af noget

kvindeligt klædningsstykke at opdage, hvor meget jeg end brugte mine øjne. Hvad var det egentlig også, at jeg ville opdage? Hvad var det, jeg ventede at se? Jeg ved det ikke, måske et eller andet, som en dame kunne finde på at benytte, og efterlade på en stol eller et bord – en lugteflaske, en handske; men det er forresten uden betydning. Jeg ville vide, om madame havde forladt sin køje, og jeg fandt ikke det mindste tegn på, at det var tilfældet.

Men så denne hæslige fyr, der sad der på vagt foran det, jeg gerne ville vide om var hendes køjeplads? Ved hjælp af lyset fra kahytten fandt jeg remedierne til at tænde min egen lampe. Derpå lukkede jeg forsigtigt døren derind til.

Lidt efter blev lugen taget fra, og Tom kom ned med min aftensmad – koldt kød, kiks og frugt, og en halv flaske vin.

"Hvor er kokken?" sagde jeg.

"I kahytten, massa."

"Han synes altid at opholde sig i kahytten. Hvad bestiller han egentlig der, ved du noget om det?"

"Holder vagt, sah."

"Over hvad?"

"Damen, sah."

"Ah!" sagde jeg, "holder vagt over damen, hvad? Er hun da i sit lukaf?"

"Nej, sah; udenfor dør. De nødt til holde vagt ved hende," sagde han og viste sine tænder i et grin.

"Hvorfor det?"

"Mig høre ham høje Don sige, hun være gal."

Jeg tav et øjeblik, og spurgte så: "Hvornår hørte du ham sige det?"

"Går morges, sah."

"Til hvem?"

"Til Mariana, massa. Den anden gentleman sove."

Jeg huskede nu på, hvordan jeg havde set Don Lazarillo vågne den foregående morgen, og hvordan jeg havde set det udtryk af rædsel, hans ansigt havde antaget, dengang han – som jeg nu ved – for første gang hørte damen synge og indså, at hun havde mistet sin forstand.

"Hvorfor har du ikke fortalt mig noget før, at damen var gal, som du siger?"

"Massa aldrig spurgt."

"Har du set hende?"

"Nej, sah; og mig heller ikke ønske det. Hendes latter få mit blod stå stille. Og så hende synge, sah. Som'tid hun le, men nu hun ikke synge mer."

"Bliver hun altid bevogtet?"

"Mariana ham som'tid sove og som'tid sidde for hendes dør. Når ham sove, Don Christoval holde vagt; når Don Christoval sove, Mariana holde vagt."

Jeg spurgte drengen, hvorledes han vidste det. Han svarede, at han havde luret og tillige brugt sine øren.

"Men hvad kan du da finde ud af ved at lytte?" spurgte jeg. "Du forstå ikke spansk, og det er det eneste sprog, disse tre herrer bruger indbyrdes."

"Mariana, ham sig' til mig i køkken, 'Tom,' ham sig', 'dig passe sømænds mad. Massa have, mig holde vagt i kahyt.' Jeg siger, 'Hvorfor dig ikke sove mere forude?' og ham sig' ham have sager at pass' i kahyt."

Her holdt drengen inde; den stakkels fyr havde en del besvær med at udtrykke, hvad han mente, men jeg kunne se, hvordan hans hjerne arbejdede for at finde en forklaring, som han havde i hovedet, men som hans tunge manglede engelske ord til at sige. At han vidste, at de tre spaniere holdt damen under opsyn døgnet rundt, som han havde fortalt, stod mig dog klart.

Han forlod mig. Jeg spiste min aftensmad, tændte min pibe og satte mig til at tænke over sagen. Hvorledes var damen blevet vanvittig? Dog vel ikke ved den behandling, hun havde nydt her om bord i skonnerten, for jeg havde efter negerdrengens forklaring forstået, at hun var vågnet af sin dybe besvimelse og da straks havde vist sig ikke at være ved sine fulde fem. Havde virkelig glæden over at se sin husbond igen – denne husbond, som hun formodedes at tilbede – været for meget for hende? Havde den pludselige tilsynekomst af Don Christoval og hans seks bevæbnede medhjælpere været for overvældende for hendes stakkels hjerne, sammen synet af kaptajn Doppings død for hendes faders hånd og hendes faders og broders sidste angreb for vriste hende ud af de to spanieres hænder? Men matroserne havde jo alle været enige om, at hun allerede var bevidstløs, da disse begivenheder fandt sted, og at hun var blevet båret ned ad trappen og ud af huset blødende og uden bevidsthed, sådan som jeg havde set hende ligge hen i kahytten. En mistanke voksede sig stadig større, stadig mørkere i mig.

Ved midnatstid var jeg atter på dækket. Vejret havde dæmpet sig noget, men der løb endnu en svær sø, gennem hvilken skonnerten nu stampede og rullede under små sejl, mens

skummet og fråden lyste op i det dybe mørke udenbords. Men før min vagt var forbi, lod enkelte stjerner sig se, bølgerne løb ikke mere så høje, og den aftagende kuling tillod mig at sætte sejl på fartøjet.

Skylightet over kahytten var lukket til, og da glasset var dugget, var det ikke muligt at se gennem det. Lamperne brændte hele natten med et svagt blus, men hvor meget jeg end stirrede, var det mig ikke muligt at opdage nogen bevægelse, der forrådte, hvad der gik for sig dernede, hvis der overhovedet var nogen bevægelse.

Klokken 4 søgte jeg min hængekøje og klokken halv otte var jeg atter på dækket.

Det var en klar, smuk morgen; store, hvide skyer gled hen over den mørkeblå himmel, og havet krusedes af tusinde småbølger, der i travl bevægelse boltrede sig i solens glimtende kølvand. Butler havde sat flere sejl til, og skonnerten gled hurtigt og støt gennem bølgehavet. Folkene havde spulet dæk og stod og ventede på deres morgenmad. Fra tid til anden sås Marianas smukke fjæs i kabysdøren. Disciplinen havde aldrig været stærk her om bord. Folkene betragtede mig ganske vist som deres kaptajn og adlød også villigt mine ordrer; men bortset fra det nødvendige arbejde med at passe sejlene, stå til rors og spule dæk, blev der intet gjort. Jeg havde heller ikke videre lyst til at holde dem i arbejde. De stod og røg og talte sammen og var altid klar, når der varskoedes, men derudover blev der intet arbejde udrettet. Jeg kunne heller ikke rigtig tage hele dette eventyr alvorligt – kunne ikke betragte mit engagement her om bord som andet end en blot forpligtelse til at navigere skonnerten og føre den lykkelig og vel til eller andet

sted på kysten af Cuba i nærhedens af Matanzas. Men ville vi nogen sinde nå Cuba? Der var som sagt noget uvirkeligt ved denne rejse, der i mine tanker reducerede det hele til en simpel fornøjelsestur – et formålsløst kryds, hvor man ikke behøvede at tage det så nøje med, hvad der ellers var skik og almindelig daglig brug om bord i et skib.

Mens jeg stod i disse betragtninger, kom Don Christoval op. Han så bleg og forvåget ud, som om han netop var stået op fra et langt sygeleje. Hans øjne var matte, og hans blik ualmindelig sørgmodigt og modløst. Han hilste mig med et alvorligt buk og stod længe dybt hensunket i tanker med blikket rettet mod den fjerne horisont. Jeg troede, at han atter ville gå ned uden at have talt til mig, men jeg tog fejl.

"God morgen, kaptajn Portlack."

"God morgen, sir."

"Nu er det slette vejr vel forbi, håber jeg. Og skonnerten skyder en god fart – det glæder mig at se, at hver time forkorter den lange sejlads, vi har for os."

Han holdt inde, mens han så på mig med et udtryk som en mand, der søger medlidenhed. Så vinkede han ad mig med en af disse storslåede gestus, som var ham egne, og gik samtidig lid frem, så vi kom uden for hørevidde af manden ved roret.

"Kaptajn Portlack," sagde han, "mit hjerte er fyldt med smerte og sorg."

"Det er jeg ked af at høre," svarede jeg og så på ham.

"Min stakkels hustru har mistet sin forstand."

"Mistet sin forstand!" gentog jeg i et overrasket og bekymret tonefald, idet jeg lod som om jeg ikke kendte til det i forvejen,

så at han ikke skulle tro, at jeg havde spioneret og søgt at indhente oplysninger fra andre kilder.

"Ja, gal," gentog han med en lav, hæs stemme. "Da hun endelig kom til bevidsthed, kendte hun mig slet ikke. Hun begyndte at synge, at le – åh, ret en diabolsk latter! Nu i øjeblikket tier hun, løfter ikke sine øjne i vejret, forandrer ikke en mine og sidder stadig i denne stilling" – her foldede han hænderne sammen, bøjede hovedet og fæstede øjnene på dækket. Således blev han stående i mindst et minut i en dramatisk fremstilling af hendes tilstand.

Men jeg søgte forgæves i hans miner, i hans stemme, et udtryk af den store smerte, han foregav at nære, den bevægelse af dyb sorg, som hans kærlighed til hende så naturligt måtte frembringe hos ham; men nej, jeg fandt ikke andet end et blandet udtryk af skræk, uvished, ærgrelse og undertrykt frygt.

"Vi må håbe," sagde jeg, "at hun hurtigt vil komme sig igen."

"Vil De ikke gå ned i kahytten og se til hende?" spurgte han pludselig.

Jeg studsede en smule, men svarede: "Hvilken gavn tror De, jeg kan gøre der, Don Christoval?"

"De er hendes landsmand," sagde han, "Deres mere rene udtale kan måske vække hendes opmærksomhed; ellers er jeg bange for, at det bliver med hende, som jeg frygter."

"De mener dog ikke at ville antyde, at det hele er et bedrag fra hendes side?"

Han gjorde en voldsom bevægelse, som jeg ikke kunne opfatte som andet end påtaget.

"Åh nej, nej! Stakkels pige! Bedrage, forstille sig! Måtte Gud straffe mig for at fatte en slig tanke! Men vil De dog ikke gå ned

og se hende, kaptajn Portlack!"

"Jeg skylder Dem mit liv," sagde jeg, "og jeg vil hellere end gerne være Dem til tjeneste på enhver lovlig og ærlig måde. Men hvordan skal jeg kunne være til nogen hjælp ved at besøge Deres hustru?"

Livløse som hans øjne var, så var dog det blik, han sendte mig, da jeg udtalte disse ord, lige så gennemborende som dengang han første gang havde taget mig i øjesyn, da jeg kom om bord på skonnerten. Han rynkede panden, vred, snarere end snoede, sine moustacher, stampede let med foden, idet han tydeligvis anstrengte sig for at beherske sig, og sagde så kort:

"Vil De gå med ned, kaptajn Portlack?"

"Med fornøjelse," svarede jeg og fulgte nedenunder med ham, idet jeg overlod vagten til Butler.

Don Lazarillo sad ved bordet i kahytten. Jeg kan endnu se ham som et billede på nervøs ængstelse sidde med hovedet støttet mod den ene hånd, mens han bed sig i neglene på den anden. Han tilkastede mig et stjålent, lynende blik og sagde noget på spansk til sin ven.

"Undskyld," sagde jeg, før den anden kunne svare, "De ved, mine herrer, at jeg ikke forstår Deres sprog. Dette er et forunderligt og sørgeligt tilfælde; men det ville gøre mig mere rolig, hvis De ville benytte det eneste sprog, som jeg forstår."

Don Lazarillo trak på skuldrene.

"Min ven udtalte blot sin glæde over Deres besøg hernede," sagde Don Christoval svævende, dog uden at virke overlegen.

Derpå vendte han sig til et lukaf om bagbord, standsede et øjeblik, ligesom for at tænke sig nærmere om, men åbnede derpå rask døren, idet han gjorde et tegn til mig at følge efter.

Lukafet var meget lille, men komfortabelt, ja ligefrem smukt møbleret i samme stil som den kahyt, spanierne beboede. Men det var ikke møblementet i denne lille kasse, der i øjeblikket interesserede mig mest. Morgensolen skinnede lige ind gennem koøjet, og det lille rum var næsten lige så klart oplyst som selve kahytten, jeg netop kom fra. Den dame, som jeg var indbudt til at aflægge en visit, sad i en lav fløjlslænestol og i samme stilling, som Don Christoval netop så teatralsk havde beskrevet for mig. Hænderne hvilede stift på hendes knæ, som om hun var blevet standset netop i et øjeblik, hvor hun kastede sig frem i et anfald af vild sorg; hendes hoved var bøjet og blikket fast rettet mod dæksplankerne. Jeg iagttog hende nogle øjeblikke, men hun bevægede sig ikke, hun syntes knapt at ånde. Jeg opdagede ikke den mindste bevægelse af hendes øjne, heller ikke hendes øjenlåg bevægedes det mindste; det var ganske, som om hun var en figur af voks. Hun var iført, eller snarere pakket ind i, en slags rød slåbrok, der vistnok tilhørte en af spanierne, og som gik hende tæt op i halsen, så jeg ikke kunne se, om hun stadig var i baltoilette eller ej. I ørene hang et par kostbare diamantørelokker, og på hænderne, hvorfra handskerne var fjernet, strålede en mængde ringe. Der var tre eller fire ringe på den tredje finger på den venstre hånd, hvoraf dog ingen var en vielsesring. Hendes kraftige, mørkerøde hår var i uorden, som om det ikke i lang tid var blevet redt eller børstet. Hun lå således, at en del af hendes ansigt var skjult; hvad jeg kunne se af det gjorde ikke indtryk på mig som værende ligefrem smukt. Øjenbrynene var lysere end håres, nærmest sandfarvede, kinderne og panden var hvide som marmor, men profilen var ikke uden en vis elegance, og tænkte,

at når hun var rask, ville hun sikkert være ganske køn. Hun så ud til at være omkring den alder, Don Christoval havde omtalt – toogtyve. Hendes højde kunne jeg ikke bedømme, og skikkelsen var skjult af slåbrokken.

Don Lazarillo nærmede sig nu sagte, men blev stående i døren og stirrede på hende.

"Min elskede," sagde Don Christoval med et svagt smil og den blide stemme, jeg før havde hørt ham anlægge, "jeg har bedt kaptajn Portlack se til dig. Han er dette fartøjs kaptajn og din landsmand – en ægte englænder. Hæv nu dine øjne, min elskede, og se på ham." Han bøjede sig ned og trykkede med uendelig gratie et let kys på hendes pande.

En statue af marmor kunne ikke have vist mindre liv.

"Tal til hende," sagde Don Christoval og vendte sig til mig.

Don Lazarillo udbrød et eller andet på spansk bag os.

"Men hvorledes skal jeg titulere hende?" spurgte jeg og så på den høje spanier.

Han fo'r sammen, kastede et hurtigt blik på sin ven, tænkte sig lidt om, og sagde endelig: "Kald hende miss Noble. Med det navn husker hun måske bedst sig selv. Ja, señor, kald hende Ida Noble."

Jeg bed mig i læben, stillede mig lige foran damen og bøjede mig ned, til mit ansigt var på højde med hendes.

"Betragt mig, Madame," sagde jeg. "Jeg ved, at De er Ida Noble. Se på mig; jeg er Deres landsmand og Deres *ven*."

Jeg udtalte specielt ordet "ven" med alt det eftertryk, jeg kunne lægge på det. Nu løftede hun endelig hovedet, dog uden at forandre sit hoveds stilling. Hendes øjne var af en blød brun farve, som stod meget smukt til hendes røde hår. Jeg ville ikke

kunne have forestillet mig sådanne øjne under øjenbryn så blege og lyse som hendes. Hun stirrede et par øjeblikke fast på mig og smilede så med et underligt betydningsløst udtryk. Et øjeblik efter så hun atter ned for sig og begyndte at synge; men det var en sang uden melodi, og de ord, som hendes læber halvt udtalte var uden mening.

"Valgame Dios!" udbrød Don Lazarillo.

Hun holdt dog snart op med at synge, men blev ved med at stirre ned i dækket, uden at vise noget tegn på vågnende liv. Jeg rejste mig og efter at have iagttaget hende nogen tid, sagde jeg til Don Christoval: "Her kan jeg intet udrette."

"Men De fik hende dog til at smile, kaptajn Portlack," sagde han med dæmpet, blød stemme.

Jeg rystede på hovedet, gik hen til døren og tilbage til kahytten. De andre fulgte mig, Don Christoval lukkede døren bag sig.

"Jeg tror, at De, med tålmodighed," sagde han, "vil kunne bringe hende til sig selv igen."

"Jeg er ikke læge, mine herrer," sagde jeg. "Jeg ved intet om at behandle sindssyge mennesker."

"Hvad han sige?" udbrød Don Lazarillo.

"Hvilken ulykke er dog kommet over mig!" råbte Don Christoval, idet han slog hænderne sammen og vendte ansigtet op med et udtryk af elendighed, som ganske sikkert ikke var falsk.

"Vil hun spise og drikke?" spurgte jeg.

"Kun meget lidt," svarede han. "Jeg stiller en lille tallerken med mad på hendes skød og forlader hende, og når jeg kommer tilbage, er det væk."

"Men hvis hun nu ikke viser noget tegn til bedring, vil De så alligevel fortsætte denne rejse til Cuba?"

"Ganske bestemt!" svarede han i en heftig tone.

Jeg ventede for at høre, om han ville sige mere, men da han tav, bukkede jeg og gik op på dækket. Butler stod ved roret, vendt mod skylightet. Skønt hans ansigt som regel fremviste et syrligt udtryk på grund af den vinkel, hans mundvige var bøjet nedad med, var det dog et ansigt, som forsikrede hans omgivelser om, at han var en god, ærlig engelsk sømand, som de er flest. Jeg hører ikke til dem, som tror, man kan aflæse folks karakter i deres ansigt; min erfaring er dog, at jeg endnu aldrig er blevet bedraget af nogen mand, som jeg har fået tillid til på grund af hans træk. Og dog må jeg indrømme, at der findes mangen en ærlig sjæl, mange godhjertede folk, som vandrer gennem livet med et afskyvækkende og lidet tillidvækkende ansigt. Man skal altså ikke lægge for meget i et ansigt.

Jeg gik hen til ham og idet jeg så ham direkte i øjnene, sagde jeg: "Hør en gang, Butler, jeg tror, at vi er blevet raget ind i en sag, der har noget med galgen at gøre, af de to løgnagtige spaniere dernede."

Hans omtanke var en anelse langsom i det, og han stirrede på mig med et blik, som om han ikke opfattede mine ord.

"Jeg har netop været nede og se damen," sagde jeg.

"Nå, og hvorledes har hun det så, sir?"

"Hun er gal – og er uden tvivl blevet det ved den vold, der er øvet mod hende og hendes."

"Tom sagde, hun ikke var rigtig i hovedet, men han havde også hørt hende synge og le. Sang og latter er ikke almindelige

tegn på galskab. Jeg spurgte Mariana ligeud, og han siger Nej til det – Nej, så vi alle kunne høre det; men nu har De så set hende, sir, og hun *er* gal?"

"Helt og aldeles gal. Gal af hjertesorg. Hun sidder dernede som en galionsfigur, uden at røre sig den mindste smule."

Efter en pause fortsatte jeg: "Jeg tror ikke, at hun er Don Christovals hustru, mere end jeg selv er det."

"Og det er De vis på, sir?" udbrød han hurtigt.

"Jeg har ment det længe – men nu er jeg overbevist."

Han så så bekymret ud, som en mand med store buskede whiskers og en hud, som er garvet mahognibrun af vejr og vind på nogen måde kunne. "Hvad har da gjort Dem så sikker på det, mr. Portlack?"

"Hun bærer ingen vielsesring."

Han tyggede et øjeblik på dette, men sagde så: "En vielsesring er dog ikke altid et sikkert tegn på, at man er gift, sir. Jeg har hørt min moder en gang fortælle, at hun havde tabt sin vielsesring og havde tænkt at købe sig en ny, men gjorde det dog ikke, og gik så i flere år uden ring, skønt fader endnu var i live og tilmed en meget nøjeregnende mand."

"Men hvis damen dernede var gift, ville hun bære en vielsesring."

"Jah," sagde han med et betydningsfuldt udtryk i øjnene. "Men måske hendes fader har tvunget hende til at tage den af, siden han havde så meget mod hendes giftermål."

Dertil kunne jeg ikke svare andet end en hovedrysten. Han så på mig med et let triumferende udtryk.

"Hvis der ikke er andet, som får Dem til at tvivle, mr. Portlack," sagde han, "end manglen af en vielsesring på damens

finger, så tænker jeg nok, at denne spaniers historie kan have sin rigtighed."

Da jeg ikke havde andet end min mistanke at sætte op mod hans ønske om at tro på historien, nøjedes jeg med at sige: "Ja, du skal nok få at se, at jeg alligevel har ret. Men nu går jeg ned og spiser frokost, så skal jeg komme op og afløse dig om en ti minutters tid."

Jeg gik hen mod storlugen, men han fulgte efter mig. "Hvis det nu virkelig forholder sig, som De siger, sir, hvad vil følgerne så blive for os matroser?"

"Deportation på livstid."

Han mumlede et eller andet for sig selv og sagde så: "Og hvis nu damen virkelig er hans lovmæssige kone, sir?"

"Jeg er ikke sagfører," svarede jeg, og dermed forsvandt jeg ned gennem lugen.

6. En tragedie

Jeg var forberedt på, at Butler skulle bringe mine ord forud. Da jeg derfor vendte tilbage til dækket efter morgenmaden, og Butler igen gik hen i lukafet, varede det ikke længe, før jeg så alle matroserne i ivrig samtale, samtidig med at de ofte kastede talende blikke agterud.

Mine ord og mine blikke, da jeg var nede at aflægge madame mit besøg, havde været alt for tydelige til, at en så klog mand som Don Christoval ikke skulle have forstået meningen med dem. Jeg havde jo omtrent med rene ord sagt ham, at jeg ikke troede, at damen var hans hustru, at hun var blevet bortført – voldeligt og umenneskeligt røvet fra hendes faders hus, og at vi englændere ved hans løgnagtige fortællinger var blevet forført til at deltage i denne kriminelle ugerning. Jeg ventede derfor på, at de to spaniere først ville tale sammen om mine mistanker, og så beslutte sig for, hvad de skulle gøre, og komme op til mig på dækket – men hvad skulle jeg gøre og hvad skulle jeg sige? Ville Don Christoval *indrømme*, at dette eventyr var en slet og ret bortførelse, og påberåbe sig, at det havde været nødvendigt at fremstå som ægtemand for at kunne sikre sig assistance fra engelske sømænd, da han ikke ønskede at lade spaniere deltage i ekspeditionen; eller ville han møde mig med trusler, udfordre mig til at komme med beviser for, at damen dernede ikke skulle være hans hustru, og forresten gøre mig forståeligt, at jeg skulle passe mine egne sager –

Alle disse ting løb mig rundt i hovedet, da jeg pludselig hørte guitarspil og en stemme, der sang. Skylightet stod åbent; jeg kunne høre det lige så tydeligt, som om jeg selv var til stede i kahytten. Don Lazarillo sad ved bordet og slog takt med fingrene; hans ring glimtede og glitrede, mens han gjorde det. Da det altså ikke kunne være fra ham, sangen kom, måtte det være fra Don Christoval. Lyden kom fra den bageste del af kahytten, jeg var ikke i tvivl om, at madames dør stod åben, og at Don Christoval slog strengene og opløftede sin stemme i et overtroisk og måske ganske fornuftigt håb om at kunne mane galskabens dæmon ud af pigen ved hjælp af den fortryllende musik, han frembragte.

Og fortryllende var den. Hans spil og sang gjorde et dybt indtryk på mig. Stemmen var en klar, behagelig, fuldtonende og så vidt jeg kunne skønne, yderst velskolet tenor. Om han tidligere havde haft guitaren fremme, kan jeg ikke sige; det var i hvert fald første gang, jeg hørte den. Han sang flere melodier, der var navnlig en, som gjorde et sådant indtryk på mig, at jeg lang tid efter formåede at nynne den for en ven af mig, der var en god musikkender, og som erklærede, at det var en af Mozarts kompositioner; den havde et italiensk navn, som jeg har glemt. Jeg ville aldrig have troet, at musik kunne være så magisk, indtil jeg hørte denne smukke, klingende tenor, akkompagneret af en blidt anslået guitar. Det hele skabte en ligefrem eventyrlig stemning. Skonnert forsvandt – selve oceanet forsvandt. Jeg følte mig hensat til en land, hvor luften duftede sødt af blomsterne i orangelunden, med romantiske mauriske paladser, hvor jeg kunne høre latteren fra dansere og den muntre klapren af kastagnetter.

Herregud, tænkte jeg, da jeg atter var begyndt at gå frem og tilbage på dækket og sangen var endt, man behøver virkelig ikke stå til søs for at besøge fjerne lande, når man kan rejse længere end hverken sejl eller damp kan bringe én, blot ved at sidde hjemme og lytte til en tenorstemme, akkompagneret på en guitar.

En halv times tid efter viste begge spanierne sig atter på dækket. Jeg havde bemærket, at den grimme kok i mellemtiden havde listet sig ned i kahytten, og antog, at han holdt vagt så længe. Don Christoval syntes straks at bemærke, at matroserne forude betragtede ham med mere end almindelig opmærksomhed, og på en gang antog han da en vis sorgløs mine, talte højt og lo, noget som han ikke havde gjort, straks da han kom op. Denne sorgløse attitude blev snart også antaget af Don Lazarillo, men hos *ham* passede den kun forfærdelig dårligt. Han var ikke i besiddelse af hverken skikkelse, skønhed eller evne til at spille skuespil som hans ven.

Ville Don Christoval gøre mig nogen forestillinger angående mine mistanker? Hvis det blev tilfældet, så ville jeg være ærlig overfor ham; fortælle ham på ligefremt og tydeligt engelsk, hvad min overbevisning var; meddele ham, at jeg ikke længere ville være deltager i den rædsomme forbrydelse, som han havde forrådt matroserne med; og insistere på, at jeg skulle overføres til det første, det bedste skib, vi passerede, eller man skulle tillade mig at føre skonnerten så tæt på den nærmeste kyst, at jeg kunne gå i land. Det er sandsynligt, at mine tanker viste sig i mit ansigt. Ved et par lejligheder fangede jeg ham i at skæve til mig, men ud over at råbe et par almindeligheder til mig angående vejret, skonnertens fart og den slags, sagde han intet.

Det stod mig imidlertid klart, at hvad end hans tanker gik ud på, så kunne han ikke udtale dem højt. Jeg var den eneste ombord, som vidste noget om navigation; han var derfor fuldstændig afhængig af mig; han måtte følgelig befrygte, at enhver trussel, han ville fremsætte overfor mig, kun ville medføre, at jeg fralagde mig mit hverv som kaptajn, i hvilket tilfælde skonnerten ville være lige så hjælpeløs, som hvis hun var vrag under en storm.

Det var nu middag, hvorfor jeg tog en observation. Butler kom agter at afløse mig, og jeg gik ned for at regne vor position ud. Da jeg var blevet færdig med udregningen og havde fundet skonnertens position på kortet, tændte jeg min pibe. Jeg var nu så fuldstændig sikker på, at den ulykkelige unge dame i kahytten var var blevet kidnappet, at der ikke et øjeblik mere var skyggen af en forestilling om, at spanierens historie *kunne* være sand. Alting pegede i retning af, at denne ekspedition drejede sig om en bortførelse. Matroserne havde forsikret, at pigen blødte og var uden bevidsthed, da hun blev båret forbi det værelse, hvor to af dem med dragne huggerter havde holdt vagt over hendes fader og broder. Dette mere end antydede, at hun var blevet tvunget med magt, og at hendes klæders tilstand og rifterne på hendes skulder viste, at der var foregået en kamp. Ville hun have kæmpet imod, hvis Don Christoval virkelig havde været hendes mand, som hun længtes så inderligt efter at blive genforenet med?

Mit blod kogte i mine årer, når jeg tænkte på dette skandaløse foretagende; når jeg tænkte på, hvorledes jeg var blevet gjort til part i denne forbrydelse; hvordan jeg, en englænder, var blevet holdt for nar ved hjælp af en underfundig

løgn, så at jeg havde medvirket til at stjæle en kvinde af min egen nation vort fra hendes faders hus i England af et par skrupelløse spanske eventyrere.

Mens jeg således sad og tænkte over min stilling og overvejede, hvilken kurs jeg skulle anlægge for at komme bort fra det farlige selskab, min ulykke havde bragt mig i, hørte jeg et skrig fra den tilstødende kahyt _ et skarpt, pludseligt, forfærdeligt skrig, der indvirkede på mit øre som et lynglimt på øjet. Min pibe, som jeg skulle til at sætte i munden, standsede på halvvejen. Jeg mener ikke, jeg er nogen kujon, men jeg må indrømme, at dette skrig, dette altgennemtrængende skrig, fik mit blod til at stå stille og standse mit hjertes puls.

Men ikke længe. Jeg for op, kastede min pibe fra mig og sprang hen til døren i skottet, der førte ind til kahytten. Jeg rev den op, og et uhyggeligt syn viste sig da for mine øjne.

Don Christovals høje, imponerende skikkelse sank, netop da jeg åbnede døren, om på gulvet tæt ved det bord, hvortil han havde støttet sig; hans fingre var langsomt ved at glide ud over kanten af det, og mens jeg stod og så på, faldt han om uden lyd og lå ubevægelig på gulvet. I døren til lukafet om bagbord stod den dame, som jeg hidtil havde betegnet som Madame, men som jeg herefter vil kalde Ida Noble. I hånden holdt hun en kniv, en lang forskærerkniv, forekom det mig, og jeg husker, at jeg i skinnet af en solstråle, der funklede i spejlet lige overfor, bemærkede et rødt skær på denne kniv. Hun stod ret op og ned med blikket fæstet på spanierens legeme, lige så ubevægelig som han. Bag ved en stol til højre for bordet krøb Mariana, kokken, sammen. Han sad på hug, og lignede i det øjeblik grangiveligt en abe. Hans ansigtsfarve var ganske grøn; hans

øjne stod vidt åbne, og hans træk var forvredne af rædsel – der findes næppe den kunstner, hvis fantasi vil kunne skabe en så hæslig skikkelse som han. Jeg tænkte dengang, at han også var blevet stukket ned, men det var ikke tilfældet..

En vanvittig kvinde med en lang kniv i hånden er intet hyggeligt billede; men det er en hel del skrækkeligere, når man ser, at denne kniv er plettet med blod, og når den person, hun har myrdet, endnu ligger udstrakt som lig på selve gerningsstedet. Da jeg viste mig, udstødte Mariana et skrig; om det var på spansk eller engelsk ved jeg ikke. Hvad skulle jeg gøre? Hvad ville De gøre, hvis De pludselig så Dem stillet overfor en gal kvinde, bevæbnet med en lang kniv? Jeg kastede et tilfældigt blik op mod skylightet og så Don Lazarillos skrækslagne ansigt stirre ned på mig; mens jeg så på ham kom et par af matrosernes hoveder til syne ved siden af hans. Tæl til tyve, og den tid, De bruger på det, svarer så nogenlunde til det mellemrum der var mellem at jeg åbnede døren til lukafet og til nu.

I næste øjeblik kastede pigen kniven på dørken med et udtryk af afsky, nejede med et slags spottende smil for Don Christovals legeme, gik ind i sit lukaf og lukkede døren efter sig.

Nu kom vi atter til os selv. Mariana fo'r frem fra sit skjul bag stolen; Don Lazarillo og begge matroserne kom styrtende ned ad trappen. Jeg ilede hen til Don Christovals lig og betragtede ham lidt nøjere. Jeg kunne straks se, at han virkelig var stendød. Jeg havde ofte stået ved siden af døde og døende under en koleraepidemi i Calcutta og om bord på et emigrantskib, hvor der var udbrudt feber. Jeg kendte dødens udtryk.

"Lås døren!" råbte Don Lazarillo.

En af matroserne tog kniven op fra gulvet og holdt den frem foran sig i en armslængde. Jeg vendte liget forsigtigt om.

"Ja, der er det," sagde jeg og pegede på en rift i spanierens vest, hvorfra der sivede en smule blod. Såret var bibragt ham i venstre side af ribbenene, og man behøvede blot at se kniven for at forstå, at manden måtte være død med det samme.

"Lås døren!" skreg Don Lazarillo atter på sit gebrokne engelsk, idet hans blik vandrede fra hans vens lig til døren, og fra døren igen tilbage til liget, mens han skar de frygteligste ansigter og for frem og tilbage i kahytten.

Mariana blev ved med at slå kors for sig og udstødte en hel del lyde på spansk med en stemme, som mest af alt lød som en kalvs dæmpede brølen.

"Er han død, sir?" spurgte en af matroserne.

"Han kan næppe blive mere død end dét," svarede jeg og bøjede mig frem for at betragte ligets ansigt. "De har gjort hende afsindig, og se nu, hvorledes hun har hævnet sig. Det er en forfærdelig, blodig affære, gutter. Smid den fordømte kniv over bord."

Matrosen hev den ud gennem et åbent koøje. Don Lazarillo fortsatte med at skrige op på spansk. Det havde muligvis noget at gøre med at få spærret damen sikkert ind; jeg ved det ikke.

"Stille!" brølede jeg. "Har De måske lyst til at blive det næste offer?" og jeg gjorde en bevægelse, som om jeg ville jage en kniv i ham, hvorpå han styrtede op på dækket og blev deroppe, hvorfra han gloede ned på os gennem skylightet.

Butler og den anden matros trådte nu ind i kahytten; de studsede begge, da de så liget.

"Her har vist gået et mord for sig!" sagde Scott.

"Hvem har gjort det?" udbrød Butler, som havde været forude, dengang Don Christoval udstødte sit dødsskrig.

Mariana pegede stift hen mod miss Nobles lukaf.

"Hvem har gjort det?" gentog Butler. Hans stemme var hæs af rædsel.

"Det har den pige, som disse spaniere har drevet til vanvid," sagde jeg. Jeg vendte mig til Mariana. "Så du, han blev myrdet?"

"*Ay Dios*! ja!" svarede han; og skønt det var vanskeligt for os at forstå hans tale, fik vi dog så meget ud af det som dette: At Don Christoval var gået ind i damens kahyt, hvor han, Mariana, havde hørt ham tiltale hende i en mild, trøstende tone; derpå var døren pludselig blevet stødt op, og mens spanieren endnu stod på dørtærsklen, havde hun jaget kniven dybt ind i hans side.

"Hvordan har hun fået fat i den kniv?" råbte Butler.

Mariana forklarede os under heftig skælven og med blikket fæstnet til miss Nobles lukaf, som om han hvert øjeblik ventede at se den smækket på vid gab, at negerdrengen om morgenen havde efterladt en kurv med bestik på bordet i kahytten, og pigen måtte da have bemægtiget sig en kniv på et tidspunkt, da de to spaniere var på dækket, og han – Mariana – havde forladt sin vagt og var gået ind i Don Christovals lukaf. Det var gisninger fra hans side, men det var uden tvivl det, der var sket.

Don Lazarillo betragtede os stadig gennem skylightet med et uhyggeligt stirrende blik. Jeg bøjede mig atter ned over Don Christovals legeme, følte hans puls og undersøgte hans halvt lukkede, glasagtige øjne; derpå befalede jeg et par af matroserne at bære liget ind i den kahyt, som spanieren havde

beboet. Mens de udførte dette, gik jeg hen og tog i håndtaget på miss Nobles dør.

"Pas dog på!" skreg Don Lazarillo oppefra. Mariana styrtede op på dækket. Jeg indså det meningsløse i at forberede min indgang ved at banke på. Det var meget muligt, at hun havde gemt flere knive; jeg åbnede derfor først døren på klem og kiggede ind.

Pigen stod tæt op til sin standkøje med albuerne hvilende på kanten af den og stirrede ubevægelig ud gennem koøjet. Hun var stadig klædt som tidligere, dvs. i en rød slåbrok, som dækkede hende helt ned til fødderne. Hun var en anelse højere end gennemsnittet af kvinder, men hun havde set ud, som om hun var langt højere, dengang hun stod i døren med kniven i hånden og blikket stift rettet på den døde spanier.

Da jeg så, at hun var ubevæbnet, gik jeg ind, idet jeg samtidig kastede et undersøgende blik omkring mig efter tegn på flere knive eller andre våben. De fire matroser blev stående ved døren, og hun vendte ikke hovedet. Jeg nærmede mig hende indtil en to-tre fods afstand, forberedt på en hvilket som helst voldsom reaktion fra den stakkels pige. Hun vedblev at stirre ud gennem koøjet.

"Miss Noble," sagde jeg, "De smilede til mig i morges. Se nu på mig. De ved, jeg er Deres ven."

Hun drejede hovedet ganske langsomt om; et urværk kunne ikke have gjort det mere mekanisk. Da hendes milde brune øjne – hvori jeg aldeles ikke opdagede noget af det vanviddets fortærende ild, som man siger der brænder i den gales blik – hvilede på mig, rynkede hun panden og bed sig i læben, hvorved hun viste et glimt af sine små hvide fortænder. Jeg antog, efter

udtrykket i hendes ansigt at dømme, at hun kæmpede for at klare sin hukommelse. Men derpå vendte hun sig pludselig om, som om hun følte sig ubehagelig berørt ved at blive betragtet henne fra døren, og alle matroserne veg uvilkårligt tilbage. Hun stirrede et øjeblik vildt på dem og derefter på mig, stadig med rynket pande og sammenbidte læber; hun var dødsens bleg, men til trods for hendes panderynken, som man skulle tro ville give hendes træk et præg af vrede eller foragt, var hendes ansigt udtryksløst. Efter et par minutters stirren på os indtog hun atter sin forrige stilling. Jeg gik hen til døren.

"Hvad skal vi gøre?" spurgte jeg.

"Det er en grim affære. Den der spanier har fået sig et ordentligt snit," udbrød en af matroserne.

"Men hvad skal vi gøre?" gentog jeg, for dette var et aspekt af livet på søen, jeg aldrig tidligere havde mødt.

De stirrede tavse på pigen. Jeg tænkte mig om, og sagde så: "En af jer kan passe på døren her, I andre må undersøge kahytten, og sørge for, at der ikke findes noget herinde, hun kan skade sig selv med."

Vi var fire, og der var ikke meget at undersøge, så vi fandt snart, at der ikke var noget våben skjult. Hun tog ikke den mindste notits af os; men da jeg undersøgte hende køje, hvorpå, som jeg før bemærkede, hendes albuer havde hvilet, trak hun sig et par skridt tilbage, faldt om i lænestolen, lagde hænderne på knæene og stirrede stift ned i dørken.

"Kan hun have en kniv på sig?" spurgte Butler med en hæs hvisken.

Jeg overvejede dette, men efter at have set nøje på hende besluttede jeg, at hun næppe havde noget skjult på sig, og jeg

var så meget mere villig til at tro dette, fordi jeg ikke nænnede – jeg vil ikke sige, at jeg ikke turde – undersøge hende. Den tanke at udsætte den stakkels pige for nogen voldsom behandling forekom mig rystende, og jeg var fuldt ud klar over, at det ville blive voldsomt – at hun ville gøre modstand, og at en kamp ville drive hende længere ind i vanviddet – hvis jeg skulle finde på at lægge hånd på hende. Men jeg følte mig sikker på, at hun ikke skjulte nogen kniv. Der var ingen lommer i den slåbrok, hun havde på. Ærmerne var vide og hang løst, og dengang hun stod ved siden af køjen, havde jeg bemærket, at hendes arme, på hvilke hun stadig havde sine armbånd, var nøgne, og jeg sluttede deraf, at slåbrokken dækkede den balkjole, hun var iført, dengang hun kom ombord. Jeg besluttede altså, at hun ikke kunne have noget skjult våben: jeg huskede hendes påklædning fra dengang hun lå på sofaen i kahytten, lige efter at hun var blevet bragt ombord på skonnerten, og jeg kunne ikke forestille mig, hvordan det ville være muligt at skjule en kniv deri.

Jeg lukkede døren til lukafet, og jeg og matroserne stod udenfor og holdt rådslagning. Resultatet af denne var, at så længe hun befandt sig i denne passive tilstand, skulle vi lade hende være i fred; at matroserne indtil videre skulle skiftes til at holde vagt og se efter, at hun ikke forlod lukafet; at hun skulle have sine måltider som hidtil, det vil sige, madvarer og vin skulle sættes ind til hende, som hun kunne tage af, hvis hun ønskede det, for det var ikke muligt at tvinge hende til at spise. Da rorsmanden nu ikke længere burde lades alene på dækket – Don Lazarillo, Marian og negerdrengen kunne ikke tages i

betragtning som besætning – gik jeg op ad trappen, fulgt af Butler og to andre.

Don Lazarillo og Mariana stod i dyb samtale lidt foran skylightet. Deres miner og bevægelser udtrykte dyb rædsel, men da de så os, tav de begge og kastede mistænksomme blikke på os. Lidt fra dem stod negerdrengen. Intet skib var i sigte; sejlene bugnede for den friske brise og langt agterud for os løb et vifteformet kølvand, hvidt af skum, mens vandet forud om boven sydede og hvislede som lyden af et vandfald.

Jeg stillede mig hen ved siden af rorsmanden, Tubb, og de øvrige matroser kom til.

"Hvad sker der dernede?" spurgte Tubb.

"Den høje spanier er blevet stukket ned af den gale dame," svarede South.

Tubb udstødte en langtrukken fløjten, efterfulgt af en voldsom bevægelse af rattet, som svingede skonnerten to grader op i vinden, før han igen fik kontrol over hende.

"Og hvad skal vi nu stille op?" sagde jeg. "I kan se den knibe, vi er kommet i. To mand er allerede døde og de øvrige er medskyldige i noget, som meget vel kan få os deporteret for livstid. Men hvad kan jeg sige? Skal vi fortsætte denne rejse til Cuba? Vores pligt er – og det vil også være, hvad vi gør, siger jeg – at vi ser at gøre vor forseelse så god igen, som vi nu formår, ved at vende om og få den stakkels dame bragt hjem?"

"Jeg skal i alt fald ikke hjem," sagde Butler i en udfordrende tone.

Don Lazarillo og Mariana krøb, eller rettere sneg sig lidt nærmere hen mod os og gav sig til at lytte.

"Og *jeg* vil heller ikke hjem," sagde Tubb med et slag på roret. "De taler om at blive deporteret for livstid, mr. Portlack; er det måske, hvad De ønsker, sir?"

"Nej," svarede jeg; "men jeg ønsker at gøre, hvad ret er, og helst lidt hurtigt. Jeg synes, at damen bør bringes tilbage til sine venner."

"Undskyld, mr. Portlack," sagde Scott, "men vi må ikke glemme, at De så at sige altid har været på den tørre side af vejen. De var ikke med ved kampen, men det var vi; Deres rejse hjem har ingen betydning for nogen, hvorimod vi har at svare for det hele."

De to spaniere listede sig endnu lidt nærmere.

"Jeg vil ikke foreslå noget, som kan bringe fare over jeres hoveder," sagde jeg. "Det var ikke med min gode vilje, jeg kom her – I ved jo, hvordan det gik til – men da jeg nu en gang er her, så er jeg med jer i et og alt. Og hvad det angår, at jeg skulle være på den tørre side af vejen," sagde jeg noget højere, idet jeg vendte mig mod Scott, "så er det ikke andet end noget snak. Retten vil vist nok se ganske anderledes på den sag. Men jeg vil blot sige jer, at da de to spaniere nu en gang har fået lagt løkken om halsen på os, så er den eneste måde at undgå at blive kvalt netop den at få hovedet ud igen; og spørger I, hvordan vi skal bære os ad med det, så svarer jeg jer, at det skal klares ved at gøre, hvad ret er. Hvis I skulle blive beskyldt for at have deltaget i denne forbryderiske bortførelse, så må I kunne sige: Vi troede, at damen var spanierens hustru; vi mente, at en mand har ret over det, som tilhører ham, og vi var derfor villige til at hjælpe ham til sin ret; men fra det øjeblik vi forstod, at vi var blevet narret, så har vi, som ærlige mænd, gjort alt, hvad vi kunne, for

atter at give den stakkels dame tilbage til hendes venner. *Således* forstår jeg sagen, og jeg vil derfor råde jer til at handle i samme ånd til bedste for jer selv og andre."

South så lidt betænkelig ud, men Butler slog sig med en vred mine på låret med den knyttede næve og udbrød: "Der bliver ikke noget af at sætte kurs hjemefter med mig! Jeg vil ikke udsætte mig for at komme i rettens kløer! I kan jo kalde det Cuba, eller Madagaskar, eller hvad fanden I vil, men tal ikke til mig om De Forenede Kongeriger. For øjeblikket har jeg min frihed, og den agter jeg at beholde, så længe jeg kan. Og for resten, hvem betaler mig nu mine penge, når den spanier, der har hyret mig, nu er død og borte?"

Alles øjne vendte sig mod Don Lazarillo.

"Hellere end at sejle hjem, vil jeg gå i båden der," sagde Scott og pegede på storbåden, "og se at nå land et eller andet sted eller blive taget op af et fartøj; jeg har en gang haft en historie for en lignende sags skyld, og det holdt jeg ikke af, ellers tak!" Hen gik hen til rælingen og sendte en eftertrykkelig spytklat ud i havet.

"Men hvem *skal* da egentlig betale os?" sagde Trapp. "Hvis I er enige med mig, så forlader vi ikke denne skonnert, før vi har fået hver en skilling, vi har til gode – vi har jo dog for pokker fortjent dem!"

"Mr. Portlack," sagde Butler, idet han tilkastede mig et dystert og modvilligt blik; "De taler bestandig, som om De var aldeles overbevist om, at damen dernede ikke var den høje spaniers hustru."

Jeg så et øjeblik stift på ham og gik derpå hen til Don Lazarillo.

"De og Deres afdøde ven," råbte jeg og stirrede ham i ansigtet, "har bedraget os med Deres løgne og ført os ud i forbrydelse. De ved jo godt," brølede jeg, besluttet på at skræmme ham til at fortælle os sandheden, "at den stakkels dame dernede, som De har drevet til vanvid, slet ikke er Don Christovals hustru. Prøv at fortælle os det modsatte, slyngel, og jeg hiver Dem uden videre over bord!"

"Vat De siger?" udbrød han og blegnede af frygt.

"*Du* kan vel i det mindste forstå mig?" råbte jeg til Mariana. "Du har været med i hele komplottet fra begyndelsen af! Tilstå det, din hund, eller jeg kvæler dig!"

Jeg løftede hånden mod ham, men den grimme fyr faldt på knæ og udstødte et skingrende skrig.

"Señor Portlack!" hylede han, "Skån mit liv, for den Hellige Jomfrus skyld, og hvis jeg ikke skal fortælle Dem sandheden, så gid Satan tage min sjæl og føre den bort til den evige pine! Señorita var ikke Don Christovals hustru. Hvad caballeroen fortalte, var sandt i alle punkter, kun ikke i dette ene. Hun var hans elskede, men ikke hans hustru. Jeg har nu talt den rene sandhed." Han slog kors for sig og rejste sig.

Det var kun, fordi jeg var nødt til at opretholde et skin af vrede, at jeg ikke brast i en høj latter ved synet af dette grimme fjæs, som var helt forvredent af skræk.

"Forklar Don Lazarillo, hvad du har sagt," råbte jeg strengt.

Dette gjorde han. Don Lazarillo så på ham med funklende øjne og askegrå i ansigtet, og da han var færdig, slog han ud med armen, som om han ville slå ham ned.

"Nægter De, at Mariana har talt sandt?" udbrød jeg.

Spanieren tilkastede mig et hadefuldt, men tillige frygtsomt blik, trak på skulderen, vendte sig bort og gav sig til at stirre ud over havet med hænderne foldet på rælingen.

"Nå, folkens," sagde jeg derpå og vendte mig til Butler og de andre, "I har nu selv hørt sandheden og må tillige efter spanierens opførsel have forstået, at det var således. Er det nu ikke sørgeligt, at vi englændere, eller lad mig sige *I* englændere, ved et par fremmedes løgne er blevet ledt til at hjælpe dem med at stjæle en ung dame fra jeres eget land bort fra hendes faders hus? Og med hvilket formål? Der var ikke megen kærlighed ved det, det vil jeg tage min saligheds ed på! Hun er rimeligvis en rig arving, og den Don, som ligger død dernede, har naturligvis håbet, at han ved at stjæle hende også har kunnet stjæle hendes formue; og denne udmærkede gentleman derhenne," her pegede jeg på Don Lazarillo, "er gået med som deltager i dette umenneskelige foretagende som en slet og ret spekulation. Således er nu min mening, og hvis han forstår, hvad jeg siger, så ved han også, at jeg har truffet sandheden. Han tog del i overfaldet, fordi han her havde håb om at få de penge igen, han havde lagt ud til udrustningen af denne ekspedition."

Mens jeg talte, hvilede mit blik på Mariana, og slynglen lod sit hoved synke ned på brystet med en bekræftende gebærde. Fyren var i virkeligheden rædselsslagen af frygt for sit liv, og jeg kunne se på ham, at han uden videre ville fortælle mig hele historien og mere til, blot for at dæmpe min vrede – som jeg må indrømme, for en stor del var påtaget.

Kort efter trådte Butler hen til Don Lazarillo, der endnu stod med ryggen vendt mod os, og berørte hans arm med pegefingeren.

"Nå," sagde han; "hvad bliver det så til med mine penge?"

Don Lazarillo agerede døv og fortsatte med at stirre ud over havet. Butler stak atter til hans arm med en lang pegefinger.

"Jeg spørger efter mine penge," sagde han. "Hvem skal betale mig dem?"

De andre matroser nærmede sig også spanieren, som stadig agerede døv. Mariana sagde hurtigt med hæs stemme et par ord på spansk, sikkert en oversættelse af Butlers ord. Don Lazarillo vendte hurtigt sig om; hans øjne lyste som glødende kul, men hans ansigts askegrå farve var endnu mere udpræget end før. Da han så sig konfronteret af de tre matroser, stillede han sig i positur som en mand med et sværd i angrebsstilling – men sådan et havde han jo lykkeligvis ikke ved hånden.

"Hvat I vil?" råbte han.

"Hvem skal betale os vor hyre?" sagde Butler med unødvendig høj røst, sådan som vi englændere har for vane at tiltale fremmede, idet vi forveksler deres manglende evne til at forstå vort sprog med døvhed.

Don Lazarillo så hen mod mig, og udbrød: "Det jeg tale om med *capitan* Portlack."

"Javel," råbte Scott, "men kan De tale med ham, kan De også tale med os. Det er os, det drejer sig om. Det er os, der vil vide, hvem der betaler. De har bragt os fem mand ordentlig i fedtefadet med Deres løgne, og vi risikerer at blive deporteret for den andel, vi har i denne slyngelagtige sag. Hvis De kan tale med mr. Portlack, kan De også tale med os."

"Hvat I ønske mig sige?" råbte den elendige spanier, idet han udstrakte sine arme og kastede et bedende blik på mig.

"Hvem skal betale os?" vedblev Butler, idet han slog en næve af størrelse som en fårekølle ned i den åbne håndflade. Matroserne blev ved med at trænge sig tæt om ham, og han prøvede febrilsk at få drejet hovedet og fange et glimt af Mariana, som han råbte et eller andet til på deres eget sprog.

"Señor, Don Lazarillo beder mig sige Dem, han vil tale med Dem. Jeg oversætter."

"Nå, ja, lad det da være således, folkens," sagde jeg; "det kan jo ikke hjælpe at råbe ad en mand, som ikke forstår jer."

De trak sig fortrædeligt tilbage. Don Lazarillo tog sin hat af for at tørre sin pande med et stort kulørt silkelommetørklæde. Derpå kom han hen til mig. Kokken stillede sig tæt op ad ham, og matroserne, sammen med negerdrengen, der var kommet til, blev stående i en sådan afstand, at de kunne høre, hvad der blev sagt. Med Mariana som oversætter var det noget i retning af følgende:

"Matroserne ønsker at vide, hvem der skal betale dem deres hyre?"

"Don Christoval er nu død," svarede spanieren. "Altså er det hele eventyr forbi!"

"Hvorledes – forbi?" udbrød jeg. "Vi er endnu langt ude til søs. Vi har endnu den unge dame om bord, som skal gives tilbage til dem, De og Deres ven har stjålet hende fra! Nej, nej, eventyret er endnu ikke forbi!"

"Hvad har De da tænkt Dem at ville gøre?" spurgte han.

"Det er ikke et svar på mit spørgsmål. Hvem skal betale matroserne for deres arbejde og for den risiko, som de har løbet og endnu vil komme til at løbe?"

Han lagde hånden mod sin pande, og efter nogen overvejelse sagde han: "Jeg må tænke lidt nærmere over det."

Matroserne begyndte at skrige op i munden på hinanden; deres udråb blev forstærket af røsterne fra manden ved roret og ham, der stod vagt nedenunder, som var kravlet op på bordet og stod med hovedet ud af det åbne skylight og lyttede.

"Stille!" råbte jeg. "Hvordan kan jeg forhandle, når I laver sådan en støj? Folkene," vedblev jeg, henvendt til spanieren, "har henvendt sig til Dem angående betaling. De vil ikke tabe Dem af syne, før De har betalt dem. Har De penge hos Dem eller penges værdi," jeg så på hans ringe og andre smykker, "for både jeg og matroserne *må* have vor betaling."

"Jeg skal svare. Jeg vil vise mig ærlig; jeg vil give Dem mit æresord, og en spansk gentlemans ord er som guld." Her hørtes en vred mumlen fra matroserne. "Men først må De hjælpe mig her i min blindhed – for min vens død har gjort mig ude af mig selv, og alting kører rundt for mig – jeg beder Dem sige mig, hvad De har tænkt Dem at ville gøre?"

"Ganske simpelt at give den unge dame tilbage til hendes venner."

"Hvad!" råbte han med et rædselsslagent udtryk, "De vil sejle tilbage til England?"

Jeg nikkede bekræftende.

"Vat skal der da bliv' af mig?" udbrød han på engelsk.

Jeg trak på skulderen. Han lagde armene over kors og begyndte med lange skridt og bøjet hoved at gå frem og tilbage på dækket. Vi holdt alle øje med ham i tavshed imens. Pludselig standsede han og vendte sig til Mariana, som han talte med i nogle minutter med hævet røst og heftige gebærder. Jeg vidste,

at han sagde en hel del mere, end Mariana var i stand til at oversætte – mere, kunne jeg se af kokkens ansigt, end han havde *lyst* til at oversætte. Men jeg ventede tålmodigt, og gjorde tegn til matroserne om at tie stille.

Så meddelte Mariana os endelig, hvad Don Lazarillos mening var. Han bad os slå os til tåls nogle timer; imens ville han efterse sin afdøde vens sager og formulere et forslag, som han da ville gøre mig. Dette var i alt væsentligt, hvad Mariana oversatte. Men af hans langsomme oversættelse og gebrokne engelsk, anede jeg, at der nok var en hel del mere, som ikke blev sagt. Jeg er ikke i tvivl om, at Don Lazarillo havde gjort fyren bekendt med en eller anden halvfærdig plan, som angik såvel ham selv som Mariana.

Jeg bad kokken fortælle Don Lazarillo, at vi ville give ham frist til kl. 6 samme aften, og hvis han da ikke havde sin plan færdig, ville jeg lægge skonnertens ror om og sætte kursen efter England, hvor det da ville være min pligt at overlevere både ham og Mariana i rettens hænder. Mens kokken oversatte dette for Don Lazarillo, var han næsten lige så askegrå i ansigtet som denne.

Spanieren gik derpå ned i kahytten. Butler kom hen til mig.

"De vil vel kun sætte skræk i manden, håber jeg, sir," sagde han, "med Deres tale om at sejle tilbage til England?"

"Lad mig nu først få sagen afgjort for hans vedkommende," svarede jeg, "bagefter vil jeg kalde jer alle sammen til en rådslagning. Imidlertid er der jo ingen mening i at presse med sejl længere. Lad os mindske sejl og sætte kurs mod øst, indtil vi hører, hvad Don Lazarillo har bestemt sig til."

Han så ud over søen med et tvivlende udtryk, men indvilligede så. Vi mindskede altså sejl til det mindst mulige, og sejlede hele den eftermiddag ganske langsomt østover.

Noget før kl. 4 gik jeg ned i kahytten, spurgte Trapp, om alt havde været roligt inde hos damen.

"Hun har været så stille som en mus, sir," sagde han.

Jeg bankede let på den unge dames dør, og uden at vente på et svar, jeg vidste, ikke ville komme, drejede jeg dørhåndtaget og så ind. Hun sad i sin stol med hovedet lænet tilbage mod rygstødet. Hendes øjne var lukkede, og hendes læber stod halvt åbne. Hun så ud som en død, men hende bryst hævede og sænkede sig, og da jeg gik hen og lagde mit øre til hendes mund, kunne jeg konstatere, at hun trak vejret sagte og regelmæssigt. Jeg stod et øjeblik og betragtede hende med dyb medlidenhed. Jeg så nøje på hendes fingre: hendes ringe var store og smukke – diamanter og rubiner af stor værdig; men jeg kunne nu med sikkerhed konstatere, at der ikke sad en vielsesring begravet mellem de tre eller fire, som dækkede den finger, hvor en sådan ville have befundet sig. En lille fod var synlig, og jeg kunne se, at den var iført en satinsko. Der var noget rystende ved den ironiske kontrast, der blev skabt ved synet af denne satinsko – kontrasten mellem den uhyggelige og tragiske virkelighed, hun nu befandt sig i, og det festlige syn af en balsal med dens menneskemængde, den lette dansemusik, vifternes glitren og duften af blomster.

Det glædede mig, at hun dog var i stand til at sove; det syntes mig et godt tegn, for jeg havde ofte hørt, at søvnløshed var en af de vanvittiges værste plager; at det ikke at være i stand til at sove drev mennesker til vanvid, og når vanviddet var indtrådt,

var de stadig søvnløse. Det var også vanskeligt, ja umuligt for mig at se en morderske i denne så fredeligt hvilende skikkelse. Jeg havde set hende stå i sin dør med en kniv, som glimtede rødt af blod, i hånden; jeg havde set den høje, smukke spanier falde om og udånde. Og dog kunne jeg se på denne stakkels pige uden at føle den mindste afsky, uden nogen følelse af denne frygtelige, uforklarlige fascination, som kan gribe tilskueren til en åbenlys forbrydelse.

Det var ikke, tror jeg, fordi jeg vidste, at hun var gal, og at hun derfor var uden skyld. Nej, der var udbredt en mærkeligt sødmefuld atmosfære af renhed over hende over hende, som hun lå der, sovende. Smuk var hun vel ikke. Måske ikke engang, hvad man kunne kalde køn; men så længe hun sov, sov også dæmonen i hende. Hendes egentlige natur viste sig i hendes træk. I hendes vanvids søvn kunne man se hende, som hun under normale omstændigheder var, når hun var vågen. Så vidt jeg kunne opfatte det, havde jeg for mig billedet af en fint opdraget, ren og elskelig kvinde.

7. Don Lazarillo forlader os

Jeg gik ud, idet jeg lukkede døren efter mig, og råbte gennem skylightet til Butler, at han skulle sende negerdrengen ned til mig. Drengen kom, og jeg bad ham hente nogle forfriskninger til miss Noble.

"Hvordan har den stakkels dame det, sir?" spurgte Trapp, der sad på en stol tæt ved døren.

"Hun er faldet i søvn," sagde jeg, "og det er sikkert det bedste. Du kan godt gå forud og få din aftensmad. Jeg skal selv tage vagten imens."

Han gik, og straks efter kom Tom med en bakke, hvorpå han havde kold skinke, frugt, marmelade og mere. Jeg skænkede vin i et bæger og bar det hele ind i damens lukaf, hvor jeg satte det ned på dørken, hvor det ikke ville risikere at vælte, hvis skonnerten begyndte at slingre. Jeg tror, at imens alt dette gik på, sad Don Lazarillo i sin kahyt og bed sig i fingerspidserne, som det var hans vane, og overvejede hvilke forslag han kunne stille os. Mine tanker gik fra ham til hans døde ven, og jeg hen imod det lukaf, hvor liget lå.

Idet jeg åbnede døren, så jeg Don Lazarillo ligge på knæ ved siden af den køje, hvor Don Christovals lig hvilede. Hans hænder var foldede, hans blik vendt opad, og han bad med en sådan iver og så højt, at han i nogen tid ikke sansede min tilstedeværelse. Da han endelig opdagede mig, gjorde han korsets tegn over den døde, rejste sig, slog kors for sig, og så endelig på mig.

Jeg gik hen til liget og stod nogle øjeblikke og så på den dødes blege, ubevægelige, smukke ansigt.

"Når han begraves?" spurgte Don Lazarillo.

"I aften," svarede jeg.

"Han være katolik," udbrød han.

"Vi vil sænke hans lig i havet uden nogen videre ceremoni," sagde jeg; "med mindre De selv ønsker at bede nogle bønner over ham."

Han syntes at forstå mig, for han nikkede ivrigt, hvorpå han, nærmest som noget, han pludselig kom i tanker om, bukkede meget dybt og ydmygt for mig som tak. Idet han derpå pegede på min urkæde, og derfra på liget, sagde han : "Vil De se, hvad ham eje?"

Han lukkede derpå op for en skuffe og viste mig nogle genstande, der var viklet ind i et silketørklæde. Jeg så hen mod liget og bemærkede, at de ringe, som Don Christoval havde båret, sammen med nogle andre smykker, var blevet fjernet. Jeg forlod derpå lukafet, og overlod Don Lazarillo til sine bønner, idet jeg håbede, at han ville være rede med sine forslag klokken seks, og at de ville være praktisk udførlige og samstemmende med mine egne ønsker; for hvis det ikke var tilfældet, vidste jeg ikke, hvad jeg skulle gøre, da jeg var sikker på, at besætningen ikke ville tillade mig at gøre alvor af min trussel om at sejle ham til England, så længe de var ombord – og hvad jeg skulle stille op med *dem* var et spørgsmål, jeg ikke ret godt kunne løse, før jeg var færdig med *ham*.

Jeg lod Tom mig hente mig en kop chokolade fra Mariana. Så tog jeg en cigar fra skabet med de mange cigarkasser, og satte mig til rette i en lænestol, røg og funderede over dagens

tragiske begivenheder. Lidt før klokken seks så ind til miss Noble. Hun sov stadig en dyb og rolig søvn, liggende i nøjagtig den samme stilling, jeg havde forladt hende i. Dette fandt jeg ikke særlig mærkeligt; efter hvad jeg vidste, havde hun næppe sovet mange øjeblikke i al den tid, hun havde været ombord på skonnerten, og naturen krævede nu endelig sin ret. Jeg lyttede: hendes åndedræt var fuldkommen jævnt; brystet hævede og sænkede sig blidt og regelmæssigt. Jeg rørte ved hendes hånd og fandt, at den var varm. Den anretning, jeg havde sat på dørken til hende, stod urørt hvor jeg havde sat den.

I det øjeblik, jeg lukkede døren ind til den sovende pige, trådte Don Lazarillo ud fra det lukaf, hvor hans vens jordiske rester lå. Han skulede noget, hvilket ligesom formørkede hans kinder. Jeg kiggede på ham og sagde uvilkårligt til mig selv: "Han er spanier; jeg har brugt stærke ord mod ham, det ville vist falde ham let at gøre det samme ved mig, som miss Noble gjorde ved hans ven." Han tog en cigaret fra et futteral, tændte den og pegede på uret, som om han ville sige: "De kan se, at jeg er præcis." Og klokken var virkelig præcis seks.

Han gav tegn til mig, at han ønskede at have Mariana til stede. Jeg bad en af matroserne, der allerede utålmodige havde samlet sig ovenfor skylightet, om at kalde på kokken, og sagde til Butler og to andre, at de skulle komme ned.

"Men vær stille," sagde jeg, "og gør ingen støj, mens I er hernede, for miss Noble sover. En af jer må blive på dæk og holde udkig."

Det blev George South, der fik denne tjans, og Andrew Trapp stod ved roret. Butler, Scott og Tubb kom ned, og fulgtes straks efter af Mariana. Samtalen (i kokkens oversættelse, omend det

vel ikke er nødvendigt at bemærke, at min udgave herunder er noget mere letfattelig end den i virkeligheden dengang var) lød således:

"Nå, Don Lazarillo," sagde jeg; "nu har De haft tid nok til at overveje. Hvad har De at sige?"

"*La Casandra* er min ejendom," svarede han, "den er min, og jeg gav Don Christoval del Padron lov til at disponere over den. De talte om at sejle hende til England. Jeg ønsker ikke, at hun skal sejles til England."

"Jeg har til hensigt at give denne dame tilbage til hendes venner," sagde jeg; "og da denne skonnert har ført hende bort fra dem, så er det rimeligt, at den igen skal føre hende tilbage."

"Men hvad vil der da blive af min skonnert, når De først har fået den ind til en havn i England?"

"Det ved jeg ikke, og bryder mig heller ikke om det," sagde jeg. "Men – hør en gang: Jeg overleverer den til autoriteterne i den havn, vi anløber og siger, at De er skonnertens ejer. De kan så gøre Deres ret gældende; men jeg vil være nødt til at fortælle hele historien om denne affære, og hvilken rolle, De har spillet i den."

"Hvad har alt dette at gøre med vores penge?" knurrede Butler.

Don Lazarillo skulede.

"De har naturligvis lov til at blive om bord i Deres egen skonnert," vedblev jeg, "men i så tilfælde vender De med os tilbage til England, hvor jeg vil betragte det som min pligt at melde Dem til øvrigheden."

Han snerrede en forbandelse.

"Men hvad med vores penge?" sagde Scott til Mariana. "Spørg ham om dem!"

"Jeg vil sende Dem og damen over på det første skib, vi møder, som har kurs mod England," sagde Don Lazarillo, "og disse folk fortsætter rejsen sammen med mig til Cuba."

"Og hvem skal så navigere skibet?" spurgte Tubb.

"Et forbipasserende skib kan hjælpe os med en styrmand," svarede Don Lazarillo.

"Og hvor skal dette forbipasserende skib så komme fra?" sagde Butler spottende. "Hvem kan vente på det? Og tror De, at vi matroser har lyst til at drive omkring i denne hersens pokkers skonnert, måske i flere uger, uden at vide, hvor vi er, og hvor vi driver hen? Spørg den fyr der, kok, hvornår vi får vores hyre? Det er det, vi er samlet her for at få at vide."

"Jeg skal heller ikke have noget af at sætte miss Noble om bord i et andet fartøj i den tilstand, hun nu er i," sagde jeg.

Jeg så nu at Don Lazarillo og Mariana vekslede et blik. Ja, jeg havde i virkeligheden allerede en mistanke om, at disse forslag fra spanierens side kun var en slags prøveballoner; at han havde andre kort på hånden, som han ville spille ud, hvis han blev nødt til det, men at han dog stadig ville prøve at få det bedst mulige for sig selv ud af sagen. Denne formodning blev også stadfæstet ved det næste svar, som Mariana fik at oversætte:

"Ja, så er der jo ikke andet for, end at jeg selv må se at komme over i et forbipasserende skib – Mariana og jeg?"

"Det er der mening i. Det skal blive Dem tilstået; det er netop, hvad jeg selv ville have foreslået," sagde jeg.

"*Contento!*," svarede Don Lazarillo, og tav derpå.

"Men så vores penge?" sagde Butler.

Spanieren så sig et øjeblik omkring, mens han tænkte sig om, og sagde så: "Jeg vil give jer veksler på min bank i Madrid."

Men Butler, der var lidt af en prokurator, fæstnede blikket på Don Lazarillos fingre, rystede på hovedet og lo foragtelig. "Næh nej," udbrød han, "jeg ved godt, hvad sådan en veksel betyder. En veksel er en check, og en check er en stump papir, der muligvis ikke er det blæk værd, den er skrevet med, hvis ham, der har skrevet den, har taget sine penge ud af banken. – Nej, nej," fortsatte han og rystede voldsomt på hovedet, "vi vil have rede penge, ikke noget papir, og hvis De ikke kan betale os i klingende mønt, så må De i det mindste give os betaling i noget, der står lige så højt i kurs som penge." Han kastede på ny et betydningsfuldt blik på Don Lazarillos ringe.

"Du kan sige til Don Lazarillo," sagde jeg til Mariana, "at vi ikke vil nøjes med hans veksler, men have mønt eller smykker, der har mønts værdi. Ham og hans døde ven har jo rigeligt af den slags."

Da dette blev oversat, fo'r der et udtryk nærmest som en krampetrækning over Don Lazarillos ansigt. Han overvejede, greb så med en voldsom bevægelse i sin lomme efter en lommebog, noterede med rynkede bryn og sammenknebne læber en del tal op i den, skreg snarere end sagde et beløb i spansk mønt, som Mariana godkendte med et nik. Kokken ilede derpå ind i Don Christovals lukaf, hvorfra han vendte tilbage med en gul læderpung og det silketørklæde, der, som han havde givet mig at forstå, indeholdt hans afdøde vens smykker. Han åbnede pungen med skælvende fingre, og med et glødende blik hældte han indholdet ud på bordet. Det bestod af engelske sovereigns – to-tre hundrede, antog jeg.

"Tæl!" råbte han på spansk; "tæl og del dem ud!"

Jeg talte pengene; der var akkurat 150 pund.

"Del dem ud!" hylede Don Lazarillo, og tilføjede nogle spanske gloser, som Mariana ikke fandt det passende at oversætte. Kokkens øjne glimtede som klingen på en nysmedet stilet, idet han så pengene. Jeg talte 30 pund ud til hver mand, som var den sum, der var lavet aftale med dem om. Don Lazarillo skød derpå den lille pakke smykker, som havde tilhørt hans ven, over til mig.

"Det der vil vel Dem betal', *capitan* Portlack!" udbrød han, idet han stak tommelfingrene i vestegabene og lænede sig tilbage i stolen med en foragtelig og hovmodig mine, som klædte ham meget dårligt.

Jeg åbnede den lille pakke, og fandt et smukt guldur med kæde og en smuk diamantring. Jeg nikkede til Don Lazarillo som tegn på, at jeg var fornøjet, og stak begge dele i min lomme uden at sige mere. Jeg antog, at værdien af disse ting langt oversteg den sum, jeg havde til gode, når de skulle købes, men da jeg vurderede deres salgsværdi, som vel næppe var over halvtreds guineas, og at jeg ved at tage imod dem næppe tog mere, end hvad der tilkom mig.

"Nu håber jeg altså, at De alle er tilfredse," udbrød Don Lazarillo, stadig gennem Mariana. Vi nikkede, og han fortsatte: "Og så sætter De Mariana og mig og mine sager om bord i det første forbipasserende skib, der vil modtage os?"

"Ja," svarede jeg.

"Men hvis det er på vej til Indien eller Australien?"

"Ja, det kan jeg ikke gøre så meget ved," sagde jeg. "De har jo ret til at blive her om bord, hvis De vil, men miss Noble skal

ledsages hjem."

Han rejste sig fra sin stol med heftigt rynket pande; bed enden af sin cigar med en vred gestus, tændte den og ilede op på dækket, fulgt i hælene af kokken.

"Nå, er I så fornøjede, gutter?" sagde jeg, idet jeg ligeledes rejste mig.

"Vi er Dem megen tak skyldige, mr. Portlack," svarede Butler. "De har gjort det godt for os. Men ved De, hvad jeg er kommet i tanke om, sir? Det er en idé, jeg lige fik, mens jeg sad her og så til."

"Nej, hvad er det?"

"Det er om, hvordan vi skal forlade skonnerten, sir."

"Lad mig høre."

"Der er denne store båd midtskibs," sagde han. "Vi mønstrede i Cadiz, og der vidste man, at *La Casandra* den og den dag skulle afsejle derfra. Nu er så min tanke, om De ikke kunne løbe tæt op ad den spanske kyst ved Cadiz på nær en halv dags sejlads. Så vil vi matroser gå i storbåden og styre i retning af denne havn, hvis De giver os kursen. Vi må naturligvis finde på en eller anden historie om, at skonnerten er forlist, og resten af besætningen er gået i en anden lille båd, som vi så har tabt af sigte. I Cadiz er der altid mange fartøjer og mangel på folk. Vi kan mønstre igen, så snart vi vil, komme til søs, og så er den historie forbi."

Jeg tænkte lidt over sagen og sagde så: "Din plan er ikke ilde; Cadiz er lige så god som en hvilken som helst anden havn; men når I er borte og de to spaniere sat om bord i et andet fartøj, så er jeg jo ganske ene her ombord."

"De har da Tom, sir," sagde Tubb.

Jeg smilede.

"Ja, hvis De vil vende tilbage til England med denne skonnert, mr. Portlack," sagde Butler med eftertryk, "og vi skal forlade Dem, hvad vi er nødt til, for der er ikke én af os, der ville drømme om at komme hjem i meget lang tid efter en hyre som denne, så er der ikke noget at noget at gøre ved det. De må nødvendigvis være alene her, indtil De kan låne en mand eller to fra et forbisejlende skib til at hjælpe Dem hjem."

"Din plan bør overvejes," sagde jeg. "Giv mig lidt tid til at tænke over den. Men da I nu en gang er hernede, så kan I lige så godt gøre liget derinde klar til dets sidste rejse. Vi vil sætte det over siden ved otte glas."

Jeg gik hen til miss Nobles lukaf og kiggede ind. Hun sov stadig, og lå stadig i samme stilling som før. Jeg vinkede ad Butler, som netop var på vej ud af Don Christovals kahyt. Han kom nærmere, og jeg sagde: "Se her," og pegede på damen. "Hun har sovet sådan lige siden vi undersøgte kahytten."

"Sover hun virkelig?" spurgte han.

"Ja," sagde jeg, "men der noget unaturligt ved sådan en søvn. Hun har ikke rørt en finger i flere timer."

"Men hun trækker da vejret, og ser ud til at have det godt nok, sir," sagde han efter at have kastet et undersøgende blik på hende.

"Nej, hun ser ikke ud til at have det godt. Jeg ville hellere have, hun lå i sin køje. Lad os se, om vi ikke kan løfte hende derhen. Hvis hun vågner, kan vi måske finde ud af hendes tilstand. Hold øje med hendes ansigt; som det nu ser ud, er der ikke spor af galskab at se."

Vi var begge kraftige mænd, og det var en let sag for os at få hende løftet over i køjen. Hun rørte sig ikke. Det var i virkeligheden som at løfte en statue, og som vi lagde hende, vedblev hun at ligge, trak fortsat vejret roligt og med et udtryk nærmest som et smil på læberne.

"Nå," hviskede Butler hæst, "pokker ta' mig, om jeg ville have troet på sådan noget, hvis man havde fortalt mig det. Er hun måske ved at dø?"

"Det håber jeg ikke," sagde jeg. "Jeg ville godt have rettet op på den forbrydelse, der er begået mod hende, inden hun dør."

Vi blev stående i døren til lukafet nogle minutter og så på hende, mens vi hviskende talte om mordet på spanieren og andre emner i den forbindelse, såsom hvilken rolle Don Lazarillo havde i denne mærkelige affære, sandsynligheden for, at pigen havde mistet lysten til at leve osv. Pigen lå stadig så ubevægelig, som var hun i sin kiste. Så gik Butler for at finde noget sejldug til at sy liget ind i, og jeg gik på dæk.

Vi sænkede Don Christovals lig i havet samme aften ved otte glas, dvs. klokken otte. Det var en smuk, stille aften uden måne, men med så mange stjerner, at aftenskumringens skær endnu syntes at dvæle over atmosfæren, længe efter, at aftenrøden var svundet hen. Der blæste en let og behagelig brise, og der rullede en svag dønning, over hvilken skonnerten for små sejl vuggedes med største regelmæssighed.

Lige siden solnedgang havde Don Lazarillo stået lænet over rælingen midtskibs i dæmpet samtale med Mariana på spansk, men så ivrigt, at han med jævne mellemrum ligefrem hvæsede ad kokken. Liget blev båret op på dækket af tre mand; der var bundet et par kanonkugler ved dets fødder, og det blev lagt på

en af storlugerne, som så blev løftet op, så det hvilede på rælingen. De to spaniere, der var blevet tavse, da liget blev båret op på dækket, slog kors på kors for sig og stod og så til med blottede hoveder, mens folkene manøvrerede rundt med Don Christovals jordiske rester.

"Er I klar?" sagde jeg.

"Alt klar, sir," svarede Butler.

"Tag jeres huer af, gutter," sagde jeg, hvorpå jeg, selv barhovedet, gik hen til Don Lazarillo og bad ham fremsige de bønner, der efter hans mening brugtes ved sådanne lejligheder.

Han svarede med et buk, som bevægede mig ved dets blanding af høflighed og sorg, hvorpå han sammen med Mariana nærmede sig liget. De faldt på knæ, og Don Lazarillo en bøn højt, mens kokken fra tid til anden faldt ind med et eller andet udbrud. Jeg så til med en respekt, ja endog en vis ærbødighed. Ligegyldigt hvad et menneske måtte bekende sig til, hvad hans hudfarve måtte være, med hvilket vildt og grotesk sprog han udlader sig i, kan jeg aldrig se på et menneske, som beder til det højeste Væsen, han tror på, uden at blive mærkelig bevæget og følsom på en måde, andre mennesker måske ville finde lidet samstemmende med det hårde liv på søen. Vel var spanierens bønner ikke som mine, hans religion ikke min, men hvad har *det* egentlig at sige, tænkte jeg, mens jeg stod der og lyttede; ethvert menneske skal jo dø, og det er jo ret og rimeligt, at ethvert menneske tror, at hans religion er den rette at dø på.

Nattevinden, der var fugtig af dug, sukkede i rigningen, det mørke vand slog mod skonnertens køl som en hulken, mens Don Lazarillo og Mariana bad. Idet mit blik gled op mod sejlenes blegt skinnede lærred, syntes jeg, at jeg atter hørte den

bløde tenorstemme, som den havde lydt op gennem det åbne skylight morgenen før. Jeg hørte atter de harpelignende tone fra guitaren. Jeg så atter de syn for mig, som denne klare, melodiske stemme havde fremkaldt, de sommerligt duftende scener, Don Christovals sange udmalede for mit indre blik.

Endelig rejste begge spaniere sig; Don Lazarillo gjorde korsets tegn over liget og udtalte nogle ord på spansk med trist stemme.

"Lad gå, gutter!" sagde jeg.

De vippede lugen, og den blege form gled i havet.

En halv time senere kaldte jeg på Butler.

"Her er jeg, sir," sagde han.

"Kom med agter," sagde jeg. "Butler, jeg har tænkt over din plan," sagde jeg. "I virkeligheden har jeg ikke tænkt på så meget andet den sidste halve time. Hvis I tager afsted i storbåden, vil drengen så være villig til at blive hos mig?"

"Ja, sir."

"Hvorfra ved du det?"

"Jeg har spurgt ham, og han svarede, at det ville han gerne."

"I så fald går jeg ind på din plan. Jeg er indforstået med, at jeg må blive alene her ombord, indtil jeg kan få hjælp. Jeg kan godt sætte jer ombord på et andet skib, men så må jeg fortælle kaptajnen der, at I har gjort mytteri – den beskyldning må I have hvilende på jer – og så bede ham om et par mand eller tre til hjælp i stedet for jer fem. Men det hele vil så komme til at hvile på en løgn, og jeg hader al løgn. Vi vil alle skulle spille et skuespil: I fem bliver nødt til at finde på en historie, som I holder jer nøje til, når I er kommet ombord på det andet skib … Nej! din plan er den, der er mest ligetil og giver os færrest

vanskeligheder. Risikoen bliver min, og den er hård nok – at være overladt til mig selv på et så stort fartøj med kun en dreng til hjælp og en vanvittig kvinde under dæk, som vil skulle overvåges og måske vil gøre anslag på vore liv, når hun vågner. Men der er vel ikke andet at gøre, hvis vi skal komme ud af denne affære."

"Det tror jeg heller ikke," svarede han. "Vi holder heller ikke af således at forlade Dem, sir; men De står jo fast på at føre denne hersens skonnert til England, og derhen vil vi nu en gang ikke." Han slog sig en gang på låret for at give sine ord eftertryk.

"Lad det så være sådan. Men vi må af med de to spaniere, før I forlader os; ellers kunne de godt finde på at skære halsen over på Tom og mig ved passende lejlighed. Don Lazarillo holder ikke af således at miste sin skonnert; men det bliver han nu engang nødt til, for han vil aldrig vove at gøre sin ret til den gældende, når den først ligger i en engelsk havn."

"Nej, mon dog!" svarede han. "Nå, sir, jeg vil fortælle mine kammerater, at vi er enige. Skal vi vedblive at gå for små sejl?"

"Nej," svarede jeg, "lad os blot sætte flere sejl til, og jeg vil så lægge en kurs mod Cadiz. Når vi er nærmere land, falder vi nok i med en eller anden koffardimand, som kan sætte de to spaniere i land i deres fædreland."

Vi satte nu sejl igen, og matroserne sprang omkring som katte. De penge, de havde fået, betød langt mere for dem end den begravelse, de havde overværet, og jeg tror ikke, de ville have holdt sig tilbage fra at synge og danse hele natten – det manglede dem aldrig på rigelige mængder af billig rødvin, som var lagt til side til deres brug – som sagt: jeg tror ikke, noget ville have forhindret dem fra at fejre modtagelsen af deres

tredive pund, hvis de ikke havde haft en følelse af, at i det mindste en smule respekt for den døde og hensyn til Don Lazarillos sorg.

Vi satte nu sejl til, og skonnertens to master fløj gennem det flydende tusmørke, som kun oplystes af glimtende stjerner, hvis svage genskin i sejldugen smeltede sammen med mørket, som om de var øer af is.

Don Lazarillo sad i kahytten under skylightet, lænet tilbage i sin stol med benene over kors, hænderne foldede og en lang cigar i munden. Hans stikkende blik var fæstet på den ene af kahytslamperne, og jeg så hans øjne gløde gennem de røgskyer, han udsendte, som lanternen på et fyrskib i en mørk nat. Hans ansigt havde et udtryk af desperation. I nogen afstand fra ham sad matrosen South, hvis tørn det var at have vagt udenfor miss Nobles dør. Denne post skulle i de næste to timer betros til negerdrengen Tom. Han var et eller andet sted forud. Jeg råbte hans navn, og han kom hen til mig i mørket; hans sorte ansigt blandede sig med mørket, så at hans hvide jakke og bukser fik ham til at ligne en krop uden hoved.

"Nå, Tom," sagde jeg, "har du så lyst til at blive tilbage hos mig, når matroserne forlader os?"

"Ja, massa."

"Du er en god dreng og en modig dreng. Jeg tænker ikke, vi kommer til at vente længe på hjælp. Du skal nok få din belønning." Hans hvide tænder lyste op i et pludseligt bredt smil i mørket. "Men nu kan du gå ned og afløse South, så han kan komme forud. Du ved, hvad du skal holde øje med?"

"Damens dør, sah."

Han gik derned, og South kom op, straks efterfulgt af Don Lazarillo. Spanieren var et øjeblik blændet af det lys, han kom fra, stod på trappen og stirrede omkring sig, indtil han fik øje på mig. I stor hast og med heftige gebærder sagde han noget til mig på spansk.

"*Mi no comprehende* [Note 29)]," udbrød jeg og kaldte på Mariana, at han skulle komme agterud. Han kom straks, og Don Lazarillo modtog ham med en sand strøm af ord.

"Hvad er der i vejen?" spurgte jeg.

Kokken svarede, at Don Lazarillo ønskede, at miss Nobles kahyt blev bevogtet af en af matroserne; Tom var kun en dreng, og hun kunne jo hvert øjeblik fare ud af kahytten med en kniv i hånden – hvad kunne så drengen gøre?

"Sig til Don Lazarillo," sagde jeg, "at miss Noble stadig henligger i en slummer, der ligner en slags trance."

Men spanieren rystede heftigt på hovedet. Hans ven var blevet myrdet; han selv kunne blive det næste offer. Ved St. Thomas' knogler, skulle han måske risikere at blive stukket i ryggen eller få sit hoved skåret af, mens han sov? Han ville bede kaptajn Portlack om at bytte nattekvarter med sig og ville så selv sove under storlugen i resten af den tid, han var på *La Casandra*.

Jeg gik med fornøjelse ind på dette, og for at den ulykkelige spanier kunne få lidt mere ro i sindet, bad jeg South om at genoptage sin vagt ved døren. Jeg håbede nu at kunne få sandheden om denne mærkelige og tragiske affære ud af Don Lazarillo, og søgte med så megen takt, jeg rådede over, gennem Mariana at lede samtalen i denne retning. Men jeg blev skuffet. Don Lazarillo gav kun undvigende svar, indtil han pludselig

begyndte at beklage sig over kulden, bukkede og trak sig tilbage til kahytten sammen med Mariana, der straks gik i gang med at indrette mit kvarter til spanierens modtagelse.

Efter kl. 10 så jeg ikke mere til spanieren. Jeg havde hørt en del hamren og banken, men vidste ikke, hvad det betød, indtil South, som kom op fra kahytten efter at være blevet afløst af en af de andre matroser, fortalte, at Mariana havde sømmet døren i skottet ind til kahytten fast. "Don Lazarillo er vist vældig bange for, at damen skal komme efter ham, sir," sagde han med en kort latter.

Jeg gik ned i kahytten for at lave mig et glas grog, skrue lamperne ned og se mig lidt omkring.

"Har alt været roligt?" spurgte jeg William Scott, som havde vagten indtil midnat.

Han havde intet mærket, sagde han, og jeg åbnede derfor døren til hendes lukaf, idet jeg bad Scott om at holde døren åben, så jeg kunne se ved skæret fra kahytslampen. Men hun lå endnu i samme stilling, som hun nu i så mange timer havde ligget, trak vejret med samme regelmæssighed og havde ikke rørt sig en hårsbred, så vidt jeg kunne skønne.

Jeg blev mere og mere forbavset over denne lange, dødlignende søvn. Var det måske et forvarsel om selve døden? Flygtede måske livet efterhånden stille bort, mens hun lå således hen? Og hvis ikke, hvor længe kunne en sådan slummer vel vare? Men måske dette alligevel var det bedste, i alt fald bedre, end hvis hun, med vanviddet bankende i sin hjerne, skulle ile hvileløs frem og tilbage i sit lukaf, eller med en vanvittigs rovdyragtige luren vente på lejlighed til at komme ud og gøre en ulykke på sig selv eller andre.

Jeg sov hele min frivagt i den kahyt, som havde været Don Lazarillos og før ham kaptajn Doppings kahyt, hvortil Mariana havde bragt mine bøger, instrumenter og mit kronometer. Butler vækkede mig kl. 4 og fortalte, at alt var roligt, og at brisen havde frisket lidt, sagde han, og kl. tre var et stort orlogsskib passeret i et bøsseskuds afstand. Ellers var der intet at rapportere. Jeg så ind til miss Noble; hun lå endnu i den samme dødlignende slummer, således som jeg også havde ventet det.

Da dagen brød frem, undersøgte jeg ivrigt horisonten for om muligt at opdage en sejler. Hver time førte os jo nærmere og nærmere ind under den spanske kyst, og da jeg ikke havde lyst til at miste mine fem matroser før jeg var blevet de to spaniere kvit, længtes jeg meget efter at møde et fartøj, der kunne og ville modtage dem. Det var en dejlig, klar, frisk morgen. Horisonten stod så tydelig og klar som randen af et kikkertglas; havet genspejlede himlens dybe blå så langt øjet kunne række, og mod øst i solens kølvand blinkede og strålede det som af tusinde små ildkugler. Men der var intet fartøj at se. Jeg besluttede derfor at mindske sejl og styre lidt mere sydligt for at se om vi så lettere kunne møde en anden sejler der. Hele besætningen var på dæk. Jeg forklarede dem mine planer i korte vendinger, og efter at have mindsket sejlføringen blev vor fart reduceret til henved en fire sømil i timen.

Mens altså folkene havde travlt med sejlene, viste Don Lazarillos mørke, skæggede ansigt sig i storlugen. Hans blik løb også hele horisonten rundt, hvorpå han kastede et mistrøstigt blik hen til mig. Han så lidt bleg og træt ud; om det kom af en søvnløs nat eller af de bekymringer, som de sidste dage havde

bragt ham, eller måske et – sikkert temmelig stort – tab af penge, som han havde forstrakt Don Christoval med til at gennemføre denne plan om at bortføre en engelsk kvinde – det kunne jeg ikke sige. Men hans humør var slet, det var tydeligt. Han bukkede koldt for mig, sagde et par ord til Mariana og gik derpå ned i kahytten, hvor han standsede et øjeblik i gangen, før han vovede at gå ind. Han ville sikre sig, at der var sat vagt for miss Nobles dør.

Han var færdig med sin morgenmad, da jeg gik ned til min, og da jeg satte mig, rejste han sig op og gik på dækket uden at sige et ord, men kastede dog et enkelt, vildt blik hen til miss Nobles dør, idet han passerede den. Jeg så ind til hende, da jeg var færdig med at spise, men hun lå stadig i den samme slummer; hendes trance, hvis man kan kalde det sådan, var så dyb som nogensinde.

Imidlertid skulle det vise sig, at Don Lazarillo ikke kom til at tilbringe endnu en nat ombord på *La Casandra*. Og det ville da også have været helt usandsynligt, om vi i de farvande, vi nu besejlede, skulle have kunnet sejle i timevis uden at træffe på noget andet fartøj. Jeg sad kl. halv to ved min middagsmad, da Butler stak hovedet ind under skylightet og sagde:

"Mr. Portlack, der kommer et lille fartøj op mod os fra sydvest – det styrer tilsyneladende ind mod den portugisiske kyst. Skal vi signalere til den?"

"Ja vel," råbte jeg. "Bak kun sejlene, jeg skal snart være på dæk."

Ti minutter efter var jeg færdig, drak et stort glas glimrende rødvin, som spanierne havde haft stuvet ned til eget forbrug, tændte en af Havana-cigarerne, som der var et skab halvt fuldt

med, og idet jeg vekslede et par ord med Trapp, som havde vagten ved miss Noble, steg jeg op på dækket. Knap 3 sømil fra os så jeg en lille brig, der tilsyneladende satte sin kurs lige efter os; det var en lille brig, hvis sejl glinsede som satin i solen. fra stortoppen vajede det portugisiske flag.

Don Lazarillo stod agterude på dækket, indsvøbt i sin lange spanske kappe; på hovedet havde han en bredskygget andalusisk filthat. Han lignede mest af alt en forklædt bandit i en opera. Mariana, hvis hoved var smykket med en blå hue af facon som en af de nathuer, man sov med, dengang jeg var dreng, stod og iagttog briggen fra sit yndlings-udkigssted, kabysdøren.

"Hun kan forhåbentlig brukes!" udbrød Don Lazarillo, da han fik øje på mig, og slog ud i retning af briggen med en teatralsk gestus.

"Det håber jeg så sandelig også," sagde jeg alvorligt. "Men hvorfor har du hejst det, Butler?" råbte jeg, da mit blik faldt på gaffelen, hvorfra det spanske og ikke det engelske flag vajede.

"Det er det eneste flag, vi har om bord, sir," svarede han.

"Nå ja, det burde jeg jo have tænkt mig. *La Casandra* er jo i enhver henseende en spanier. Men så meget des bedre; portugiserne er måske mere villige til at gøre folk af den nation en tjeneste end dem, hvis flag er rødt, hvidt og blåt."

Skonnerten havde nu lagt bi med bak sejl, og man hørte ingen andre lyde end vandets klukken udenbords og den svage knirken i rigningen til vejrs. Briggen løb tæt op til luvart for os, bakkede sit store mærssejl og lå nu på prajehold, hævende og sænkende sig i den lette dønning.

En høj, mager mand steg op på rælingen og, idet han holdt sig fast ved et af bagstagene [Note 30], tog han sin røde hue af og prajede os på portugisisk. Don Lazarillo så sig omkring for at se, om nogen forstod eller ville svare manden, men da ingen gjorde mine til det, udbrød han: "Jeg forstå ham; jeg tale hans sprog," hvorpå han brølede et svar – et forfærdelig langt et – ja, han lod næsten til at fortælle hele vor historie til portugiseren på én gang! Mariana kom også nærmere og stillede sig ved siden af Don Lazarillo. Der blev udvekslet en masse ord og forskellige heftige gebærder på begge sider. Noget efter sprang den portugisiske kaptajn ned igen, og Don Lazarillo sagde, at han nu ville komme om bord til os. Der blev så firet en båd ned derovre, kaptajnen gik i den tillige med et par mand, og de kom roende op siden af os.

Jeg har aldrig set en mere forunderlig skikkelse end denne portugisiske skipper. Hans ansigt lignede fuldstændig et dødningehoved, huden så ud som tørt trommeskind og lå som klistret på benene i dybe riller; disse lod til at være blevet hærdet til jern ved stadig at være udsat for vejrliget. Hans øjne var store, meget dybe og af en intens sort farve, og lyste som i feber. Don Lazarillo sagde et par ord, idet han pegede på mig, hvorpå portugiseren bukkede meget dybt for mig, og jeg tog min hue af. Spanieren sagde derpå et par ord til Mariana, der så forklarede mig på engelsk, at Don Lazarillo spurgte, om han måtte føre forhandlingerne angående de to spanieres overførsel til den portugisiske brig. Jeg svarede, at det måtte han med største fornøjelse; jeg havde intet ønske om at blive indblandet, og forstod jo for resten ikke et muk af deres sprog.

De to spaniere fulgte så portugiseren ned i kahytten, man kunne høre en flaske vin blive trukket op og samtalen førtes meget livligt cirka en halv time. Jeg sagde smilende til Butler:

"Jeg vil da ikke håbe, at vor spanier sammensværger sig med portugiseren om at tage skonnerten fra os?"

"Men hvor vil De hen, kaptajn?" svarede han med et smil. "Hvor mange af den slags fyre der nede i båden tror De der skulle behøves til et sådant stykke arbejde!"

Og det var også i sandhed et par sørgelige stakler at se til; gule som sennep i huden og forfærdelig snavsede, klædt i pjalter, hvis benklæder for neden blev holdt sammen af en slags støvler, hærdede og kobberfarvede af saltvand.

"Hvor er I fra?" råbte jeg ned til dem.

De sad på hug i båden ligesom et par abekatte, og det blik, de kastede op til mig, lignede også en abekats; alligevel forstod de mig og den ene svarede: "Bahia."

"Og hvortil er I bestemt?"

"Lissabon."

Jeg forsøgte endnu et par spørgsmål, men fik ikke mere ud af dem. Kort efter kom Mariana op og bad mig fra Don Lazarillo, om to matroser ikke måtte komme ned og hjælpe ham med at få hans sager i båden.

"Med fornøjelse," sagde jeg og beordrede et par mand ned for at hjælpe spanieren. Jeg antog, at hans sager ikke kunne være så overvættes mange og undrede mig over, at Mariana ikke alene kunne klare det stykke arbejde, men efter en stund kom først den ene matros med hele favnen fuld af cigarkasser, derpå den anden med to kasser vin og endelig Mariana med de rejsesække og kufferter, som tilhørte de to spaniere. Da de havde bragt alt

dette ned i båden, gik de igen ned i kahytten efter mere. Det var tydeligvis Don Lazarillos hensigt at tage så meget med sig, som portugiserens båd kunne bære, og efterhånden fyldtes den til randen med vin, cigarer, en kiste fyldt med – antog jeg – sølvtøj, samt en del andre løse artikler.

Don Lazarillo kom derpå op med den portugisiske kaptajn. De gik hen til rælingen og så ned på båden; kaptajnen råbte mændene dernede an, og der fulgte en uforståelig ordveksling. Båden blev halet hen til falderebet, og uden at sige et eneste ord til mig, gik Don Lazarillo ned i den, idet han tilkastede mig et blik fuldt af dødeligt had. Mariana kastede en bylt derned og fulgte ham; derpå sprang den portugisiske skipper også ned, og båden stødte fra.

Heldigvis gik der kun ganske små bølger uden den mindste bølgekam, for spanierens griskhed – eller hævngerrighed – havde lastet den stakkels båd så dybt, at der kun skulle meget lidt bevægelse i vandet til at fylde den, hvorpå den da straks ville være sunket med hele sin besætning.

Da båden var kommet omtrent i et pistolskuds afstand fra skonnerten, rejste Don Lazarillo sig op, hævede begge armene i vejret, knyttede næverne og begyndte en tale til mig på spansk. Hans øjne lynede, han skreg næsten ordene ud, og jeg forstod, at han nedkaldte al landsens ulykker over mit syndige hoved. Jeg greb en kikkert og gav mig roligt til at betragte ham gennem denne; men denne kolde spot fra min side gjorde ham aldeles rasende, så han hoppede og dansede rundt i båden som en gal mand, indtil den portugisiske kaptajn, for at frelse sit eget og de øvriges liv – for båden duvede faretruende ved Don Lazarillos voldsomme bevægelser – slog ham bagfra over

benene, så han faldt om i båden. En lattersalve fra mine folk hilste ham til afsked.

"Lad os så få sejlene sat igen, gutter!" råbte jeg, og samtidig med at båden lagde til langs siden af briggen med Don Lazarillos kostbare ejendele, gled *La Casandra* igen med rask fart i retning af den spanske kyst. Skummet stod om boven på hende, og snart var den portugisiske brig kun som et lille legetøjsskib, hvis sejl hoppede op og ned som en sommerfugl i solen mod sydvest.

8. Ida Noble

"Så, nu er det altså vores tur, sir!" udbrød Butler kort efter og kom hen til mig fra den plads ved rælingen, hvor han havde stået og set efter den bortsejlende brig.

"Ja. Jeg er virkelig ked af at skulle af med jer," sagde jeg; "men hvad der skal ske, det skal jo ske, og I har jo nu en gang bestemt jer."

"Javel, sir. Det er naturligvis ret og rigtigt, at De vil bringe den stakkels dame hjem, og vi ville også gerne have hjulpet Dem, hvis vi havde turdet. Men efter alt, hvad der er sket –" Han rystede voldsomt på hovedet. "Hvor langt mener De for resten, vi er fra kysten ved Cadiz, sir?"

"Omtrent en fire dages sejlads med den fart, vi nu har," sagde jeg. Så så jeg på ham og fortsatte: "Men jeg så ellers hellere, at I ville skifte mening og at jeg måtte sætte jer i land nord for Ushant."

Jeg skulle til at udvikle mit synspunkt yderligere, da han standsede mig: "Nej, sir. Lad det nu hellere blive Cadiz, som vi har bestemt. Jo længere bort, jo bedre. Vi har alle venner i Cadiz, og der er også andre grunde til, at vi har valgt denne havn."

Jeg gik derpå ned for at se, hvad Don Lazarillo havde efterladt sig. Tom sad og holdt vagt ved damens dør. Vi kunne måske lige så let have låst og stænget døren, men vor årvågenhed var da uvægerligt blevet slappet, i hvilket tilfælde det kunne hænde, at

ingen var i kahytten, når hendes bevidsthed vendte tilbage, og dermed ingen til at standse en mulig farlig adfærd hos hende.

Jeg fandt, at Don Lazarillo havde tømt skabet med cigarerne. Tom havde fortalt mig, at han ligeledes havde taget al den vin, der var stuvet ned i brødrummet med sig. Men det fandt jeg ikke grund til at ærgre mig videre over; der var piber og tobak nok ombord, og den billigere vin, som matroserne drak, var der rigeligt af. I Don Christovals lukaf var intet tilbage bortset fra selve køjeklæderne. Den dødes klæder var pakket sammen og ført over på briggen. Der var en kommode og i et hjørne stod der et bord med skuffer; jeg gennemsøgte dem i et eller andet vagt håb om at finde nogle glemte breve, måske en dagbog eller papirer, som Don Lazarillo havde overset, og som måske kunne have kastet yderligere lys over denne mærkelige ekspedition. Men de var alle sammen tomme.

Mens jeg endnu stod der fordybet i mine tanker, med blikket rettet på den nu tomme køje og overvejede de sidste par dages begivenheder og hvad jeg mon kunne stille op med sagen i den nærmeste fremtid, da jeg pludselig blev vækket ved et skærende, gennemtrængende skrig, ikke meget mindre skræmmende end Don Christovals dødsskrig. Inden jeg havde nået døren, kom negerdrengen styrtende ind til mig.

"Åh, massa," stønnede han, "hun damen kigge ud!"

Jeg troede et øjeblik, han var blevet stukket. "Er du såret?" udbrød jeg, idet jeg greb ham i armen.

"Nej, sah!"

"Hvem var det, der skreg?"

"Mig, sah!"

Jeg stødte ham til side og ilede ind i kahytten. Miss Noble stod i døråbningen og så sig omkring med et så stirrende, forvildet udtryk i sit ansigt, at jeg knap kunne kende hende igen, havde jeg ikke vidst at hun var den eneste beboer af kahytten. En person, som *vidste*, hun så et spøgelse for sig, ville måske have stirret på den måde. Hendes blik gled langsomt rundt i kahytten med et aldeles fremmed udtryk, som om hun aldrig havde set disse omgivelser før. Hun var dødsens bleg, men alligevel var der i hendes blik noget vist intelligent, som jeg ikke tidligere havde set der. Hun trak vejret hurtigt og hendes lange, tykke hår hang løst ned over hendes skuldre og barm. Jeg så straks efter hendes hånd: den var tom.

Jeg betragtede hende en stund i tavshed og spurgte mig selv, om hendes forstand virkelig nu var i færd med at vende tilbage, eller om hendes vanvid havde antaget en ny og måske endnu mørkere form. Hendes blik mødte nu mit; der lå et udtryk af rædsel i hendes øjne. Hun trykkede hånden mod panden og sænkede atter blikket; dog efter et øjebliks forløb så hun igen op på mig med et bedende, ivrigt, ængsteligt udtryk.

"Ved De, hvor De i øjeblikket befinder Dem, miss Noble?" sagde jeg i en så rolig og sikker tone som muligt.

"Jeg forsøger at tænke mig om," svarede hun.

"Vil De give mig Deres hånd?"

Hun strakte den ud mod mig, som et barn ville have gjort. Jeg førte hende derpå hen til en lænestol og nødte hende blidt til at tage plads. Derpå tog jeg en halvfuld karaffel med sherry, der stod på svingbrættet, fyldte et glas og bød hende det. Hun tog det og drak. Hendes opførsel og tale var fuldstændig normal; kun i blikket lå et underlig forvildet og håbløst udtryk. Hun

havde intet nydt i mange timer, og jeg antog, at jeg ikke kunne gøre noget bedre end at prøve at få hende til at spise. Jeg vinkede ad Tom, som stod i den modsatte side af kahytten og stirrede på damen. Han kom nærmere, men sørgede for at bordet stod mellem ham og miss Noble. Hendes forvirring blev tydeligt større, da hun så hans sorte ansigt. Jeg bad ham om så hurtigt han kunne, at bringe noget af det bedste og mest delikate, som skonnertens pantry kunne præstere.

"De har sovet længe, miss Noble," sagde jeg blidt. "De var bevidstløs, da De blev bragt her om bord, – for De ved vel nu, at De er på havet – og det er jo ikke så mærkeligt, at De bliver lidt fortumlet ved at finde Dem her på et fremmed sted."

"Men hvor er jeg da?" spurgte hun med en stemme, der ikke var meget andet end en hvisken.

"De er ombord på en skonnert ved navn *La Casandra*. Jeg fungerer for tiden som hendes kaptajn. Vi vil lige straks sætte kurs tilbage til England, for at bringe Dem tilbage til Deres hjem."

"England – hjem?" mumlede hun og så omkring sig og ned på den kåbe, hun var iført; hun trak lidt op i ærmet og stirrede på armbåndene på håndleddet. "Men hvorfor er jeg dog her?" udbrød hun med en lyd, der lignede en hulken.

"Vil De ikke vente, indtil De har spist en smule? De har intet fået i mange timer. Når Deres kræfter vender tilbage, vil Deres hukommelse atter blive klar, og jeg ved, at jeg vil glæde Dem med, hvad jeg da vil fortælle Dem."

"Men hvorfor er jeg her?" gentog hun.

Jeg mente, at det var det klogeste at gøre som hun ønskede; men for at gøre det, ville jeg være nødt til at fortælle hende

sandheden.

"De er her," sagde jeg, "fordi to spaniere – Don Christoval del Padron og Don Lazarillo de Tormes – en nat gik i land nær ved Deres faders bolig på kysten af Cumberland ledsaget af flere bevæbnede matroser, førte Dem bort med magt og bar Dem i bevidstløs tilstand ned i en båd."

Her afbrød hun mig med udråbet: "Ja, ja, nu husker jeg det, nu husker jeg det!" Hun slog hænderne sammen og rejste sig halvt, mens hun gentog: "Ja, ja, nu kan jeg huske det." Hun stirrede et øjeblik vildt på døren bag mig, som hun talte til en eller anden i den anden ende af kahytten, men sank så atter sammen og blev siddende tavs, rokkende frem og tilbage med ansigtet begravet i hænderne.

Jeg stod og så på hende, mens jeg ventede på, at naturen skulle gå sin gang. Matroserne havde imidlertid hørt om hendes opvågnen og havde samlet sig ovenfor skylightet; men da jeg frygtede for, at synet af dem ville forskrække hende, gjorde jeg tegn til dem om igen at fortrække forud. Tom kom nu med forfriskninger på en bakke; jeg lod ham sætte bakken på bordet og bød ham gå op og fortælle besætningen, at damen var vågnet til bevidsthed; at hendes forstand også var vågnet, og at hun nu var lige så fornuftig som enhver anden ombord, men at de skulle forholde sig tavse og holde sig ude af syne.

Pigen så nu op; hun græd, men så stille, at jeg ikke opdagede det, før jeg så på hendes ansigt.

"Jeg husker det nu alt sammen," udbrød hun med brudt stemme. Hun skælvede voldsomt. "Sagde De, at De ville føre mig hjem igen?"

"Ja, miss Noble, De er på vej hjem."

"Vil det vare længe, før vi når hjem?"

"Ikke særlig længe."

"Og hvad er der sket med mig, mens jeg har været her?" sagde hun og betragtede igen den kostbare røde dragt, hun var iført.

"De har ligget i en slags bevidstløs tilstand," svarede jeg; "men nu er De vågnet rask og frisk – eller det vil De i hvert fald snart blive. Men nu må De spise noget, og mens De spiser, kan De spørge mig om alt, hvad De vil, og jeg skal prøve at svare Dem."

Jeg satte bakken foran hende og lagde mærke til, at hun med en vis begærlighed undersøgte dens indhold. Hun måtte absolut trænge til føde; men jeg har hørt læger sige, at personer, som falder i sådan en langvarig dødlignende søvn, kan leve i dage og uger uden at tage næring til sig.

Tom havde forsigtigvis undladt at lægge en kniv med på bakken; der var imidlertid en gaffel, ved hjælp af hvilken jeg anbragte en tynd skive skinke mellem to hvide beskøjter. Jeg gav hende denne mærkelige skibs-sandwich, og hun begyndte at spise. Hun spiste den hele, og jeg lavede hende en ny og skænkede lidt mere sherry op, og lidt efter lidt kunne jeg ligefrem se, hvorledes hun livede op; disse forfriskninger virkede på hende som medicin, for det vilde i hendes blik forsvandt mere og mere, og en svag rødme steg efterhånden op i hendes kinder.

Pludselig spurgte hun, idet hun kastede et forskrækket blik rundt i kahytten, hvor de to spaniere var. Tanken om dem var, efterhånden som hun kom mere og mere til besindelse, åbenbart pludselig gået op for hendes bevidsthed. At jeg skulle fortælle hende, at hun med egen hånd havde dræbt den ene af dem, kunne der naturligvis endnu ikke være tale om, og det

ville derfor heller ikke tjene noget formål i det hele taget at fortælle hende, at den ene af dem var død.

"De har forladt skibet," svarede jeg.

"Vil de komme tilbage?" udbrød hun.

"Nej, bestemt ikke; det skal jeg nok sørge for. De skal ikke være bange for, at de nogen sinde igen skal genere Dem."

Det skrækslagne udtryk forlod hendes ansigt, og hun tilkastede mig et mildt og taknemmeligt blik. Hun sukkede dybt og trykkede sin hånd mod panden.

"Sig mig nu, hvorledes De befinder Dem, miss Noble?" sagde jeg.

"Det banker så stærkt i mit hoved," sagde hun. "Skibets bevægelser angriber mig."

Det måtte vel også nok være tilfældet, hvor forunderligt det end lød. I sin søvn eller i sin vanvidstilstand kunne hun ikke have lidt af søsyge, men da nu disse tilstande var forbi og hun atter var normal, var det så ikke ganske naturligt, at hun nu måtte lide af denne sygdom, ganske som om hun ved fuld bevidsthed straks var blevet bragt her om bord og da havde følt sig søsyg? Det syntes mig at være et godt tegn, hvad jeg dog ikke ville sige hende, for jeg ønskede ikke, at hun endnu skulle vide, i hvilken sørgelig tilstand hun havde været.

"Nu er det bedst, at De lægger Dem. De er vågnet af flere dages bevidstløshed. Et par timers sund og naturlig hvile vil gøre underværker."

Hun rejste sig uden at sige noget, men åbenbart i den hensigt at følge mit råd. Jeg så, at hun vaklede en smule, hvorfor jeg bød hende armen og førte hende hen til køjen. Før

hun lagde sig, spurgte jeg, om der var noget, jeg kunne gøre for hende.

"Nej, intet," svarede hun med lav stemmer. "Jeg takker Dem for Deres venlighed. Nu husker jeg snart alt igen, og denne forfærdelige nat – denne forfærdelige nat! Men De bedrager mig vel ikke?"

"Med hvad?"

"De fortalte mig, at Don Christoval og hans ven ikke længere er her om bord."

"Vær De kun rolig, Madame. Jeg sværger Dem ved min ære som engelsk sømand, at de er væk fra dette fartøj, og at de aldrig mere skal volde Dem bekymringer."

"Men hvor er de da?"

"Det skal jeg fortælle Dem en anden gang."

Hun lukkede øjnene, og jeg blev stående ved siden af hende nogle minutter; derpå lukkede jeg hendes dør og gik op og kaldte på Tom, som jeg bad om at holde vagt, men lovede ham samtidig nogle dygtige slag af en tovende, hvis han igen skreg op, hvis damen viste sig, for hun var i øjeblikket lige så normal som både han og jeg.

Jeg gik på dæk med en følelse af dyb lettelse, nu da den stakkels dame atter var kommet til sig selv. Det befriede mig for en tung byrde af bekymring. Nu var det lettere for mig at overtage førelsen af skonnerten med kun Tom til hjælp, og jeg gruede ikke for dette i samme grad som før.

Da jeg viste mig, kom Butler mig straks i møde.

"Jeg ser, at den stakkels kvinde endelig er vågnet igen, sir."

"Ja," sagde jeg.

"Og Tom siger, hun atter er ved sine fulde fem."

"Det er hun, og Gud ske tak og lov for det," sagde jeg.

"Det er mærkeligt, mr. Portlack," sagde han, efter at have vendt skråen eftertænksomt et par gange, "at hun sådan skulle komme til sig selv, netop som spanieren gik fra borde. Der findes et eller andet ord for det, som jeg ikke kan huske."

"Et tilfælde," svarede jeg.

"Nå ja, det kan vel gå an, selv om jeg har noget andet kørende rundt i mit hoved. Men hvad sagde hun til, at hun i sit vanvid havde stukket spanieren ihjel?"

"Ja, nu vil jeg sige dig en ting, Butler, og jeg beder dig gentage mine ord for dine kammerater med alt muligt eftertryk: Damen må under ingen som helst omstændigheder blive gjort bekendt med, at hun har begået denne handling! Hvis man fortæller hende det nu, så vil det rimeligvis bevirke, at hun så først bliver vanvittig for alvor."

"Ingen af os skal fortælle hende det, sir," svarede han med et udtryk af krænket overraskelse i ansigtet over denne tiltale. "Men hun får det vel nok at vide en af de nærmeste dage, ikke sandt, sir?"

"Ikke fra nogen af os her, og hvad hun senere får at vide, kommer ikke os ved."

"Det er rigtigt nok."

"Men der er endnu en anden ting, vi må tage i betragtning. Damen er nu ved sin fulde bevidsthed; hun er en udmærket iagttager, og hendes hukommelse vil sikkert også snart vende tilbage. Jeg skal passe på, at jeres navne ikke kommer hende for øre; og skulle hun komme på dækket, mens I endnu er her om bord, vil jeg bede dig og dine kammerater om at vise jer så lidt som muligt, bortset fra hvad skibets manøvrering kræver."

"Ja, De har sikkert ret, mr. Portlack," sagde han efter nogen betænkning og kløede sig på hagen; "hvis hun hører vores navne og er i stand til at beskrive vort udseende, ja, så er det nok bedst, at vi ser at forsvinde snarest muligt – jo før, jo bedre. Og De vil vel nok sørge for, at hun ikke kommer op alt for ofte."

Da jeg ikke havde nydt noget i flere timer, gik jeg ned og bad Tom skaffe mig noget frokost. Mens han opvartede mig, udspandt der sig følgende samtale mellem os:

"Du må aldrig nogen sinde under nogen omstændigheder, heller ikke, når vi er kommet i land, omtale for nogen, at damen i kahytten dér har slået spanieren ihjel."

"Nej, sah."

"Hvis du gør det, så bliver både du og jeg, der følger hende hjem, anklaget for at være medvidere i mordet."

"Mig nok være forsigtig, sah."

"Den mindste antydning af noget fra din side kan meget vel føre til, at vi to bliver hængt. Men tier du, skal jeg sørge for, at du får en god belønning eller måske, hvis du er træt af at være til søs, vil nogle af damens venner sikkert kunne finde en eller anden god post i land til dig."

Drengens sorte ansigt afspejlede en mængde tanker og følelser, en blanding af frygt og forventning.

"Husk det!" sagde jeg.

Jeg må her tilføje, at jeg også selv inderligt ønskede, at mordet på spanieren skulle forblive en hemmelighed for alle – og det skyldtes først og fremmest hensynet til mig selv. For det første var jeg ikke i tvivl om, at hvis pigen hørte om, hvad hun havde gjort, kunne tanken om det bevirke, at hendes endnu svage hjerne ville blive påvirket så voldsomt, at hun ville blive

uhjælpeligt sindssyg, og dermed gøre det umådelig meget vanskeligere for mig at få hende afleveret til hendes familie. Dernæst ønskede jeg denne frygteligt gerning holdt hemmelig, da dette ene eventyr allerede havde givet mig nok af ubehageligheder til søs, og jeg ikke ønskede at skaffe mig endnu flere, når jeg kom i land.

Jeg så ikke mere til miss Noble den eftermiddag og heller ikke den påfølgende nat. Jeg bankede et par gange på hendes dør for at spørge, om der var noget hun ønskede, men hun svarede mig kun en gang. Hendes svar viste mig tydeligt nok, at hendes sind atter var kommet i ligevægt, og at der intet tilbagefald var sket. Men for en sikkerheds skyld sørgede jeg for, at der til stadighed stod en af folkene på vagt udenfor hendes kahyt ligesom før.

Jeg havde vagt på dækket fra fire til otte. Der blæste en stadig fin brise, som drev skonnerten hurtigt og let gennem vandet, time efter time, som om den blev drevet frem af en kraftig maskine. Hvis denne fart blev ved, antog jeg, at folkene kunne forlade skibet inden for mindre end 48 timer. Dagslyset viste os forskellige sejlere i horisonten, alle sammen mindre fartøjer, som næsten alle stod nordefter. Scott, der stod til rors, sagde, at det var kedeligt, at hans kammerater ikke turde blive sat om bord i et forbisejlende skib, i stedet for at sejle ind til Cadiz i chaluppen.

"Hvorfor bliver du ikke bare hos mig?" sagde jeg.

"Nej, nej!" udbrød han.

"Ja, men hør dog en gang. Kunne vi tre, du, jeg og drengen, ikke sejle skonnerten ind til Penzance eller et andet sted, som du selv kan vælge; så tager du med postvognen til London og

der kan du meget lettere forsvinde i mængden end ved at gå til Cadiz?"

"Nej, sir, nej; jeg tør ikke tage hjem. Jeg vover ikke at vise mig i England; jeg er alt for bange for at præsentere mig i et land, hvor man måske kunne ønske at 'se lidt nærmere' på mig."

"Nå ja," svarede jeg, "Butlers plan med chaluppen og Cadiz lader sig jo også praktisere, og det er det, I må gøre. I har også talt om at lade jer overføre til et andet skib. Men hvilken historie skulle jeg fortælle kaptajnen, som skal overtage jer? I ligner jo ikke ligefrem mytterister, og der er ingen af jer, der er snedige nok til at kunne spille et skuespil, som kunne underbygge noget, jeg kunne brygge sammen, uden at der opstår mistanke. Og mistanke er noget af det sidste, vi har brug for."

"Sandt nok, sir," sagde Scott.

Klokken var omtrent 8, da Tom kom op til mig for at fortælle mig, at damen nu var til stede i kahytten. Jeg kastede et blik ned gennem skylightet og så hende sidde i en lænestol. Hun fik øje på mig og hilste mig med et let smil. Jeg løftede skylightet, så jeg kunne tale med hende og råbte derned: "God morgen, miss Noble. Jeg håber, De nu har det meget bedre?"

"Meget bedre ja, tak skal De have," svarede hun med en blid stemme, hvis tonefald og fasthed røbede, at hun var ved at vende tilbage til livet.

"Jeg skal straks gøre Dem selskab; min vagt er slut om et par minutter. Det er en smuk morgen med en glimrende brise, og skonnerten skyder frem gennem vandet som var hun forhekset."

"Jeg kunne nok have lyst til at komme op," sagde hun, "men jeg har ikke noget at tage over hovedet."

Jeg anbefalede hende dog at vente til efter morgenmaden; vi ville så se, hvad der fandtes ombord, som kunne tjene hende som hoveddækning, og da Butler kort efter kom for at afløse mig, gik jeg ned til hende.

Hun havde redt sit hår, og dette i forbindelse med den styrkende søvn, hun havde fået om natten, havde gjort hende til et helt nyt menneske. Der var en vis rolig bestemthed i hendes miner; hendes blik var mildt men alvorligt; man så straks den dannede, velopdragne dame i hende; blot den måde hvorpå hun rejste sig, da jeg trådte ind og rakte mig hånden med et let smil, var mig nok.

Det første, hun spurgte mig om, var mit navn; jeg fortalte hende det, og hun takkede mig høfligt for min deltagelse og opmærksomhed mod hende. Vi satte os derpå til bords, og hun spiste med god appetit, men viste sig nu så forunderlig reserveret i sin tale, at jeg tænkte ved mig selv: "Ha ha, madame! De vil have, at jeg skal forstå, at De er en dame af høj rang, mellem hvem og en simpel anden styrmand fra handelsmarinen der er lige så stor en social afstand som hele det atlantiske hav; og skønt jeg havde smigret mig med, at De ville fortælle mig Deres historie og hjælpe mig til at klare mine begreber angående Don Christoval og hans ekspedition, så skuffer De mig aldeles i dette mit håb ved Deres nye påtagne værdighed."

Dog havde jeg aldrig taget mere fejl af en dames karakter end i dette øjeblik. Jeg havde set, at hun fra tid til anden kastede et blik på negerdrengen, der så atter greb lejligheden til igen at stirre på hende, som om han stadig ventede på, at hun ville gribe til en af knivene. Jeg troede derfor at kunne læse hendes

tanker og befalede drengen at gå op på dækket og blive der, til jeg kaldte på ham. Hun sad nu et øjeblik og drejede ligesom lidt forlegent på sin ring, men sagde så: "Mr. Portlack, det forekommer mig ikke, at jeg kan huske det mindste fra det øjeblik, da jeg den skrækkelige nat besvimede, og indtil jeg vågnede i går. Jeg siger, at det *forekommer* mig, men alligevel plages jeg undertiden af en eller anden skrækkelig erindring – hvorledes skal jeg udtrykke mig? – Det er kun skyggen af en erindring ..." Hun pressede hænderne mod panden, som om hun kæmpede med at udtrykke sine tanker: "Kun en vag skygge af noget forfærdeligt, jeg har oplevet. Forstår De mig?"

"Ja."

Hun så ængsteligt spørgende på mig og fortsatte: "Har jeg været afsindig?"

"De var uden bevidsthed, da De blev bragt om bord, og De vågnede først i går fra Deres vedholdende søvn."

"Mr. Portlack, sig mig dog endelig, om jeg har været fra sans og samling?"

Skønt jeg ikke kunne fordrage at lyve, ville jeg dog på ingen måde have, at hun skulle få sandheden at vide, og jeg svarede derfor atter et så bestemt Nej, at hendes træk straks klarede op. Hun smilede og udbrød, idet hun trak vejret dybt: "Jeg må have drømt mange forfærdelige ting i en så lang og skrækkelig søvn."

Jeg ønskede at drage hendes tanker bort fra dette emne, og det også var mig om at gøre, at hun forstod, hvordan jeg var blevet en del af denne bande kidnappere.

"Med Deres tilladelse," sagde jeg, "vil jeg fortælle Dem min historie, som De sikkert vil medgive er ganske mærkværdig, selv for en erfaren sømand."

Hun så opmærksomt på mig, og jeg begyndte at fortælle mine eventyr, lige fra jeg gik om bord i *Ocean Ranger* til jeg kom om bord i *La Casandra*, og hvad der var sket mig her om bord. Jeg udelod intet, bortset fra Don Christovals endeligt. At hun var en ung dame med stor karakterstyrke kunne jeg nu se af den måde, hvorpå hun lyttede til mig. Jeg var meget beskrivende i min fremstilling, ikke mindst omkring de begivenheder, der havde udspilet sig ved kysten af Cumberland; alligevel hørte hun roligt på mig, stadig med stor opmærksomhed, men uden at røbe nogen ophidselse. Hun afbrød mig ikke med nogen bemærkninger. Hun udstødte kun et par suk, og en gang bredte en vredesrødme sig over hendes blege træk; dog blev hun hurtigt rolig igen.

"Og nu, miss Noble," sagde jeg til sidst, "håber jeg, at De forstår, hvordan det er gået til, at jeg befinder mig her?"

"Fuldkommen," svarede hun, "og jer er glad for, at De *er* her, mr. Portlack. Men De har ikke sagt mig, hvad der er blevet af Don Christoval og hans ven."

Der var ikke andet for; jeg måtte atter diske op med en ny løgn; men Himlen vil nok tilgive mig, for jeg gjorde det i en god mening. Jeg svarede hende, at jeg havde meddelt dem, at da jeg var kommet under vejr med, at hun ikke var madame del Padron, var det min beslutning atter at føre hende hjem, og ved min ankomst der ville jeg straks rejse tiltale mod dem begge for at have bortført hende; de bad da, om de ikke måtte blive sat om bord i et forbipasserende skib, hvilket jeg også indrømmede dem, og de to skurke var så dagen i forvejen blevet sat om bord i en lille portugisisk brig.

Hun sad en stund hensunken i tanker. Derpå så hun sig nysgerrigt om og betragtede spejlene, malerierne og kahytsmøblerne. Endelig sagde hun:

"Hvor længe er det nu siden, jeg blev røvet fra min faders hus?"

"De har været hjemmefra i seks dage."

"Hvad vil min fader og moder dog tænke? Og intet vil de kunne *gøre*! Det vil være det værste for min fader. De ved jo slet ikke, i hvilken del af verden de skal søge efter mig! Mon de vel ved, at dette fartøj har ligget ved kysten, klar til at tage imod mig?"

"Ja, det har de nok fået at vide. Der må sikkert være nogen, der er fulgt efter røverne, da de marcherede ned til båden med Dem."

"Skulle der ikke have været nogle papirer hos den mand, der, som De fortæller, blev skudt, hvorfra min fader kunne få at vide, at dette skibs bestemmelsessted var Cuba?"

"Jeg ved det ikke. Men det er ikke troligt."

"Hvilken ondskabsfuld handling, hvilken unyttig barbarisk grusomhed!" udbrød hun. "Hvis jeg virkelig var blevet vanvittig, ville det ikke have være sært. Vi var netop kommet hjem fra et bal, da min fader råbte, at der stod en flok mænd udenfor døren, og bad mig løbe ovenpå. Jeg kan ikke tro, at han vidste, i hvilket ærinde de var kommet. Jeg troede selv, at disse mennesker var kommet for at udplyndre huset, der ligger så ensomt der ved kysten. Jeg gik ind i et kammer, og næsten samtidig hørte jeg lyden af et skud. Huset er en gammeldags bygning med tykke vægge, og længe hørte jeg intet, men snart efter kunne jeg høre fodtrin og lyden af døre, som blev brudt op

og stemmer, som talte spansk. Man tog i døren til mit kammer; jeg havde drejet nøglen om, men låsen var gammel. De satte skuldrene til døren og den sprang op; derefter husker jeg både støj og skrig og kamp og så – intet mere."

"Var De da aldrig bange for, at Don Christoval en skønne dag ville gøre forsøg på at bortføre Dem?"

"Nej, aldrig," svarede hun med en antydning af heftighed i den ellers rolige stemme, og jeg så et vredesglimt i hendes øjne.

"Han holdt sig dog åbenbart hele tiden bekendt med, hvad De foretog Dem."

"Ja; en uge efter ville vi have været rejst bort til udlandet. Det ville have været nu, eller måske i morgen."

"Det fortalte han mig. Men hvem var mon den spion, der stod i hans sold?"

Hun tænkte sig om, men svarede: "Det kan ikke have været nogen i selve huset. Men hvad var Don Lazarillo de Tormes for et menneske?"

Jeg beskrev ham for hende, men forstod snart efter den måde, hun lyttede på, at hun aldrig havde hørt ham omtale eller nogensinde set en sådan person.

"Et er vist, at hvem så end Don Lazarillo har været, så er det ham, der har betalt for denne ekspedition."

"Ja, det må han have gjort, for Don Christoval er fattig."

"Havde han da ingen besiddelser på Cuba?"

"Det tror jeg ikke."

"Tilgiv, hvis jeg er for nysgerrig, men – er denne mand på nogen måde i slægt med Dem?"

"Det er han. Han er langt ude beslægtet med os på min faders side. Hans fader var en spanier og, så vidt jeg ved, af adeligt

blod. Don Christoval var i England og besøgte os, da vi var i London. Siden traf vi ham i Paris. Min fader brød sig ikke om ham, og til sidst forbød han ham at komme i sit hus. Han udfordrede derpå min broder til duel, og uden at min fader eller moder vidste det, mødte min broder også på stedet tilligemed en ven, en ung søofficer; men Don Christoval viste sig ikke. Det er næsten alt, hvad jeg kan fortælle Dem om ham, mr. Portlack."

"Jeg havde også en følelse af, at han løj, da han omtalte Dem som sin hustru. Men hvorledes var det muligt at finde ud af sandheden? Han fortalte det hele på en så overbevisende måde; hans stemme var så behagelig; tillige var han en meget smuk mand, så enhver kunne ikke andet end beklage ham, selv i den grad, at man gerne ville gøre alt for at hjælpe ham til igen at få fat på, hvad han kaldte sit eget."

Hun rødmede let og sagde: "Han ville blot have mine penge."

Her burde jeg være fremkommet med en kompliment, men jeg er kun en slet og ret sømand, der ikke kender meget til selskabssale og tonen der.

Jeg behøver ikke at dvæle ved, hvad der ellers passerede mellem miss Noble og mig ved denne første lejlighed, vi havde til at samtale i længere tid. Naturligvis kom vi stadig tilbage til et og samme emne. Skønt hun ikke gentog sit spørgsmål om, hvorvidt hun havde været vanvittig, bemærkede jeg dog ved hendes hentydninger til sin bevidstløshedstilstand en vedvarende uro, som om skyggen af en eller anden dunkel drøm nedtrykkede hende med sine pinefulde forestillinger. Jeg forestiller mig, at det var lig en af disse fikse ideer, som hjemsøger mange af os mennesker livet igennem – tanken om,

at vi har følt, udstået eller gjort et eller andet i en anden eksistens.

Hun var sikkert en dame med en stærk konstitution. Man så ikke længere noget spor hos hende af den tilstand, hun havde ligget i omtrent en hel uge. Man skulle tro, at hun ville se hærget, bleg, udpint ud, med blodløse læber og sløvt blik; men når man så bort fra den højrøde morgenkåbe og andre mangler på finesse i hendes toilette, kunne jeg ikke se, at hun på noget tidspunkt i sin tilværelse kunne have set bedre ud end nu. Måske havde hendes dybe søvn udrenset alle de frygtelige mærker, som Galskabens skarpe kløer ellers trækker i det menneskelige ansigt. Hvordan det nu ellers var med det, så lod hendes helbred til at være udmærket, mens jeg sad og konverserede hende ved vores morgenbord; hendes rolige stemme havde en forfinet opdragelses musik i sig; hendes bemærkninger viste en ualmindelig opfattelsesevne og følelse, og for mig at se – men det siges jo, at sømænd er lette at stille tilfredse i den retning – så var hun med sit kraftige røde hår, sine bløde brune øjne og fine, feminine træk, en så indtagende skabning, man kunne håbe at finde nogetsteds.

Jeg havde i løbet af vor samtale fortalt hende ganske ærligt, hvad matroserne havde i sinde; jeg tilføjede ligeledes, at de gjorde ret i at forsøge at undgå følgerne af den handling, hvortil de var blevet forledt af Don Christoval og hans vens løgne. Jeg havde også forklaret, hvordan jeg ville være efterladt alene på skonnerten sammen med Tom, men at jeg ikke nærede tvivl om, at vi hurtigt ville kunne skaffe os hjælp til at manøvrere skonnerten sikkert hjem. Hun spurgte mig da, hvor lang tid jeg mente, det kunne vare, inden vi nåede hjem.

"Otte eller ti dage," svarede jeg.

"Men hvad gør jeg da i den tid med tøj?" sagde hun, idet hun – nærmest ubevidst, ligesom hendes fingre blev styret af en eller anden indskydelse, åbnede den røde slåbrok og viste mig den balkjole, hun bar under den.

Skønt hun nu havde haft den på i en uges tid, syntes der ikke at være noget smuds eller pletter på den. Det var den pludselighed, hvormed hun blottede sig, som forlenede det med den storslåethed, jeg fandt ved det. Og desuden var der også kontrasten mellem den højrøde slåbrok og hendes skuldres og nakkes uforlignelige hvide skønhed, skønt disse endnu stadig var skæmmet af en del lange, grimme sorte rifter. Så lukkede hun atter slåbrokken tæt til og tilføjede med en mine fuld af selvbevidsthed, som dog dæmpedes af et lille trist smil:

"Det er dog ikke en dragt, som man bærer til søs, mr. Portlack."

"Men den er alligevel meget smuk," sagde jeg på min naive måde.

"Skørtet er revet itu," sagde hun. "Disse uslinge må have været temmelig voldsomme, da de bortførte mig, selv efter at jeg var besvimet."

"De vil naturligvis trænge til mere varme klædningsstykker, end denne balkjole. Men jeg kommer nu i tanker om, at Don Christoval en gang fortalte mig, – eller antydede – at han havde sørget for forskelligt nødvendigt udstyr til Dem." Jeg kaldte så på Tom og bad ham spørge Butler, i hvilken del af skibet kaptajn Dopping havde stuvet en kasse med dametøj, som var blevet bragt ombord af Don Christoval.

Drengen ilede op, og straks viste Butlers hoved sig ved skylightet. Han havde svøbt sit hoved ind i et stort strikket tørklæde, over hvilket han havde bundet sin sydvest med skyggen vendt forefter og øreklapperne bundet tæt om hagen. Det var klart, at han ikke ville have, at miss Noble skulle se mere af hans ansigt end højst nødvendigt.

"Om forladelse, sir," sagde han med en dæmpet, buldrende, påtaget røst gennem tørklædet. "Tom kommer med en besked til mig; men jeg forstår ikke, hvad han mener."

Jeg forklarede ham det.

"Åh! Ja, nu er jeg med. Jeg tror nok, at der er en kiste med tøj stuvet ned i sygelukafet."

På mindre end tyve minutter havde negerdrengen og jeg undersøgt sygelukafet, fundet kisten, båret den ind i miss Nobles kahyt og åbnet den for hende. Hvad den indeholdt, ved jeg ikke, men da jeg igen så miss Noble, bar hun en grøn dragt af noget let, men godt stof; om livet havde hun et smukt bælte og på hovedet en let stråhat, der klædte hende udmærket og netop passede godt til at bæres af en dame her ude på havet.

9. Kaptajn Noble

I de efterfølgende fire dage hændte der ikke noget, der er værd at omtale. Folkene holdt sig så langt ud af syne fra miss Noble, som det var dem muligt, og rorsmanden viste sig altid med et så indhyllet ansigt, at jeg undertiden næppe selv vidste, hvem manden var. Besætningens skræk for at blive set af miss Noble gik til sidst så vidt, at jeg knap kunne få skibet ordentligt manøvreret, når miss Noble var på dækket, og jeg måtte da til sidst meddele hende, hvad matroserne var bange for. Hendes besøg på dækket blev derefter – indtil matroserne havde forladt skibet – meget få og korte, og fandt fortrinsvis sted, når tusmørket var faldet på.

Endelig, fire dage efter, at vi havde sat Don Lazarillo og kokken fra borde, var vi, efter min beregning, kun omtrent 10 sømil fra den spanske kyst, hvor vi havde havnebyen Cadiz i øst til syd. Det var en smuk solklar morgen, og der blæste en let, behagelig brise; op ad formiddagen drejede vi skonnerten til, da jeg ikke fandt det hensigtsmæssigt at nærme os kysten mere end tredive sømil. Hist og her i horisonten så vi glimtene af de hvide sejl fra forskellige fartøjer, men intet lige i nærheden, og jeg tænkte, at det ville være bedst om ingen så folkene gå fra borde, og der måtte heller ikke være nogen så tæt på, at de kunne falde i med dem, og stadig have skonnerten i sigte. Jeg førte altså *La Casandra* ind til en afstand af omkring ti sømil fra havnen ved Cadiz. Intet var i syne, bortset fra et par topsejl langt ude i horisonten.

Alt var klart, og båden havde allerede længe stået forsynet med proviant og vand. Den blev sat ud over falderebet på samme måde som den skæbnesvangre nat ud for kysten af Cumberland, og mens den lå langs siden, mindskede matroserne efter mit ønske sejlene på skonnerten, for at Tom og jeg ikke skulle have alt for meget sejlareal at manøvrere med, hvis det tog til at blæse op, før vi fik skaffet os hjælp. Miss Noble blev nede i kahytten, mens disse forberedelser stod på. Da alting var klart, kom Butler hen til mig og rakte mig hånden. Jeg greb den og trykkede den kraftigt.

"Farvel, sir, vi vil alle håbe, at De må få en lykkelig og heldig rejse hjemefter."

"Farvel, Butler – farvel, gutter," sagde jeg; "I har opført jer godt, og jeg takker jer for den villighed, I har gjort jeres arbejde med under min befaling. Lad mig nu se, at I alle er enige, når I kommer i land og den ene ikke siger ét, og den anden noget andet."

"Det kan De stole på, sir," sagde Scott.

"Jeg vil også håbe, sir," sagde Trapp, "at miss Noble vil forstå, at vi fem englændere blev bragt ind i den historie uden at vi vidste, hvad den førte til; vi ville aldrig have indladt os på sådan noget ellers, ikke engang for den femdobbelte hyre."

"Det ved hun. Og nu må I hellere se at komme afsted."

De steg ned i båden, rejste masten, og jeg viste Butler den kurs, de skulle styre efter på et lille kompas, han havde fået med. Derpå hejste de sejlet og idet båden gled ud af skonnertens skygge, gav de mig et hurra til afsked. Jeg vinkede med huen, gik derpå agterud til roret og satte skonnertens kurs til vest-nord-vest.

"Kom nu og tag roret, Tom," sagde jeg til negerdrengen, og samtidig råbte jeg ned i kahytten: "Miss Noble, nu har matroserne forladt fartøjet."

Hun kom straks op og stod længe og betragtede båden, der styrede rask mod øst under presset af sit svære luggersejl. "Vi er virkelig alene nu," sagde hun og kastede et blik horisonten rundt.

"Ja, men nu går det hjemefter," sagde jeg og pegede på kompasset.

I øvrigt havde hun ret. Vi så lidt forladte ud med vort øde dæk og små sejl, og jeg følte mig også noget ensom, ikke så meget lige med det samme som senere, da natten faldt på og der intet viste sig, som kunne bringe os hjælp. Miss Noble ville gerne hjælpe til; hun forsikrede mig, at hun var i stand til at styre, at hun stammede fra en slægt af sømænd, og at der i mange slægtled var strømmet saltvand i hendes forfædres årer på faderens side. Jeg fandt også snart, at hun styrede aldeles udmærket, og holdt skonnerten så akkurat på kursen, at ingen befaren mand kunne have gjort det bedre.

Ved at hun tog roret, blev drengen i stand til at passe kabyssen og jeg til at tage min middagshøjde, passe sejlene og andet mere. Men da dagen brød frem næste morgen, bad jeg dog til, at jeg ikke måtte tilbringe flere nætter som den, der nu var gået. Jeg havde været på dækket hele tiden, da jeg havde bedt miss Noble at gå ned og sove, og Tom ligeledes sov ved mine fødder, tæt op til roret, så han kunne tage det, når jeg var træt af at stå. Heldigvis var det en meget smuk nat; der blæste en let varm brise fra vest, stjernerne tindrede klart, og enkelte lyse skyer sejlede langsomt over himlen i retning af øst.

Kort efter klokken otte om morgenen, da jeg stod ved roret og drak en kop chokolade, som Tom havde bragt mig, opdagede jeg en sejler agterude. Intet andet var i sigte, og jeg så straks, at det var et fartøj, der ville indhente os. Det kunne nu for resten det mest klodsede fartøj have gjort med den sejlføring, som vi nu lå under, for vi gjorde vel knap 4 sømil i timen.

Da jeg var færdig med min chokolade, bad jeg Tom sørge for morgenmad til miss Noble, som sov, eller i hvert fald havde sovet, på en sofa i sin kahyt. Da pigen var færdig med at spise, kom hun på dækket. Fartøjet agten for os var nu kommet os så nær, at vi kunne se dens skrog over vandet, og jeg så i kikkerten, at det var et svært skib, malet i sort og hvidt; jeg kunne se glimt af skinnende rødt kobber i bunden, når hun lænede sig op i brisen.

"Jeg håber ikke, det er en engelsk fregat," sagde jeg til miss Noble.

"Hvorfor ikke?" spurgte hun.

"Fordi alt for nærgående spørgsmål kan være meget ubehagelige. Den vil sende en løjtnant om bord; han vil få øje på Dem, vil spørge ud, forlange at se skonnertens papirer, vil ikke blive tilfredsstillet og vil vende tilbage til skibet for at indhente nærmere ordrer. Vi vil dog helst komme hjem på en nogenlunde pæn måde, ikke sandt, miss Noble?"

"Jeg forstår Dem," sagde hun; "men en engelsk fregat! Hvilken sikkerhed, hvilken tryghed ligger der dog ikke i lyden af disse ord!"

Jeg ventede en stund og rettede så atter kikkerten mod fartøjet. Nu så jeg tydeligt, at det ikke var en engelsk fregat, men en stor koffardimand, der vel lignede en orlogsmand i

mange retninger, bortset fra rækken af strittende kanoner, den hvide række af køjer på dækket, den tunge sejlføring; alt sammen ting, som ingen befaren sømands øje dengang ville tage fejl af. Det var efter al sandsynlighed snarere et troppetransportskib, der var på vej hjem fra Middelhavet; jeg kunne således skelne flere røde pletter på dens bak; det måtte være uniformer, der lyste muntert op bag forsejlenes bugnende hvide flader. Den måtte temmelig sikkert komme inde fra Middelhavet, for skibe fra Indien og Australien valgte altid en langt vestligere kurs. Jeg hejste nu det spanske flag på halv, for at tilkendegive, at vi var i nød.

"Nå, miss Noble," sagde jeg kort efter, "hvilken historie skal jeg nu finde på til disse folk, hvis de drejer bi og sender en båd herover?"

Hun tilkastede mig et spørgende blik.

"Hvis jeg nu siger dem sandheden, så vil man snart få det at vide over hele skibet. Rygtet vil formentlig nå England før os; efterretningen om, hvad der er foregået her om bord, vil snart komme i bladene; alle får det at læse, og sladderen vil gå. Men vil kaptajn Noble synes om det? Vil det være Deres fru moder behageligt, at en sådan affære bliver allemands eje?"

"Nej, det vil det nok ikke," svarede hun efter en lille pause. "Det er smukt af Dem at fremkomme med dette spørgsmål. Tanken faldt mig egentlig slet ikke ind, da jeg ønskede, at det var en engelsk fregat."

"Så må jeg jo se at finde på noget," sagde jeg.

"Men sagde De da ikke," afbrød hun mig, "at når vi kom til en engelsk havn, ville De være nødt til at overlevere skonnerten i autoriteternes hænder, for hvem De så måtte ud med

sandheden, og at det var temmelig umuligt og tillige uklogt at narre dem? Således var Deres ord, mr. Portlack."

"Ja, det husker jeg nok, men hvad så, miss Noble?"

"Da De altså er nødt til at fortælle hele denne kedelige historie, når vi kommer til England, så vil den altså blive offentliggjort alligevel."

"Nej," sagde jeg, "der er en lille forskel. Derovre har vi et fartøj fuld af soldater, matroser og andre – alle sammen mere eller mindre sladdertasker. At sige dem sandheden – og at fortælle den til kaptajnen eller styrmanden vil være det samme som at fortælle den til hele besætningen – er naturligvis det samme som at offentliggøre sagen over hele England, hvad enten De vil det eller ej; men at meddele historien til vragkommissionen er noget helt andet; der plaprer man ikke ud med sådan noget straks. Deres fader kan sikkert også gøre sin indflydelse gældende. Mig er det naturligvis ligegyldigt, miss Noble. Men jeg ville gerne rette mig efter Deres ønsker."

"Mit ønske er," sagde hun på sin rolige måde, "at hvad der er overgået mig skal omtales så lidt som muligt."

"Ja, så vil jeg bede Dem at gå ned i kahytten og blive i Deres lukaf, indtil det besøg, som jeg venter at skulle modtage, er forbi."

Hun gik straks ned.

En halv time senere lå det store fuldriggede transportskib *Talavera* så nær ved skonnerten, at vi kunne praje hinanden. Det var fuldt af soldater, og et stort antal officerer i daglig uniform betragtede os oppe fra hytten. En høj mand i en slags søofficersuniform sprang op på et hønsehus og spurgte, hvad der var i vejen med os.

"Mine folk er deserteret," råbte jeg tilbage; "jeg har kun en negerdreng til hjælp til at sejle skonnerten her til England. Kan De ikke låne mig et par mand?"

"Jeg vil sende en båd over til Dem," svarede han; han havde straks set, at jeg ikke ville være i stand til at sætte en båd i vandet fra *La Casandra*.

Snart lagde en båd langs siden af os, og en gemytligt udseende mand på omkring en tredive år steg over rælingen.

"Er De kaptajnen?" spurgte han.

"Ja."

"Mangler folk, hvad?" sagde han; "og det er hele mandskabet!" lo han og nikkede i retning af Tom, "men hvordan er De kommet til søs uden andre flere folk end denne sorte fyr?"

"Mit mandskab bestod af fem engelske matroser, som var påmønstret i Cadiz. I går tog de båden og sejlede tilbage til den spanske kyst; de sagde, at *de* under ingen omstændigheder ville med til England. Kan De låne mig et par mand?"

"Hvad er denne skonnerts navn?" sagde han og kastede et blik op på det spanske flag.

"*La Casandra*."

"Fra Cadiz til – hvorhen?"

"Til Penzance," sagde jeg, idet jeg nævnte den første havn, der faldt mig ind.

"Hvem ejer den?"

"Don Lazarillo de Tormes."

Han stillede mig endnu en del spørgsmål af samme slags, og lod til at være fuldkommen tilfreds med mine svar. Jeg indbød ham til at gå med ned og drikke et glas vin, men han undskyldte

sig med, at hans fartøj havde alt for travlt med at komme hjem, til at han således kunne standse og tage sig et glas på vejen.

Efter at han var vendt tilbage til *Talavera*, varede det ikke længe inden båden, under kommando af en ung kadet, atter kom op på siden, og et par unge matroser, med hver sin sejldugs køjesæk på nakken, klavrede over siden. Kadetten råbte op til mig, at det var et par hollændere, men at kaptajnen nok troede, jeg kunne være tjent med dem, hvorpå jeg bad ham takke kaptajnen mange gange. Så snart han atter var vendt tilbage til sit skib, brasede dette sine ræer, og snart lå der et stort stykke vand mellem det og os.

Kadetten havde nok sagt, at det var et par hollændere, kaptajnen sendte mig, men da benævnelsen "*dutchmen*" – hollændere – også bruges om tyskere, danskere, svenske og nordmænd, viste det sig, at den ene af de to matroser var en ung svensker, der kun talte dårligt engelsk, og den anden en ung dansker, hvis kendskab til engelsk indskrænkede sig til navnene på enderne og sejlene; men de var begge et par raske, dygtige unge fyre, der tog denne pludselige forandring i deres sømandsliv med al en sømands glade sorgløshed.

Jeg havde egentlig for miss Nobles skyld haft til hensigt at føre skonnerten til Whitehaven; men før vi nåede op på højden af Land's End, begyndte det at blæse så hårdt fra nord og vest og med en så hæslig, truende udsigt til flere dages storm og uvejr, at jeg fandt det bedre at løbe ind i den Engelske Kanal. Dér fik vi også meget slet vejr, og skønt jeg havde tænkt at anløbe en af de nærmeste havne, blev jeg dog nødt til at lænse væk for den vestlige storm, indtil vi kom tværs af South Foreland. Her stilnede vejret noget af, jeg styrede derfor ind i

Ramsgates havn, og her blev vi fortøjet akkurat seks dage efter at jeg havde modtaget de to matroser fra *Talavera*.

Man kan vel forstå, at miss Noble længe havde haft et brev – ja, faktisk i alt fire breve – liggende færdige til hendes fader, klar til øjeblikkelig at blive sendt, når vi nåede land. Det syntes at fremgå, at han havde fire forskellige adresser: Hans villa i Cumberland; hans hus i London, og desuden to forskellige klubber – en i London og en i det nordlige; men miss Noble var bestemt på, at hendes breve ikke skulle blive opholdt ved at skulle sendes fra den ene adresse til den anden. Disse breve blev altså øjeblikkelig afsendt med hver sin adresse, men forbindelserne var i de dage ikke som de er nu, og hvis hendes fader for øjeblikket befandt sig i Cumberland, ville det tage ham fire eller fem dage at nå Ramsgate, ligegyldigt hvordan han bar sig ad.

Der kom straks flere toldbetjente om bord for at se efter smuglergods. De kastede mistænksomme blikke på kahytsmøblementet og undersøgte og befølte det med mistænksomme miner mangfoldige steder. Jeg sagde miss Noble, at jeg fra nu af kun manglede at forhandle med toldkammeret og bad hende meddele mig, hvilke planer hun havde for de første dage, så jeg om muligt kunne være hende til tjeneste.

"Jeg vil tage ind på et hotel," svarede hun, "og vente der, til min fader kommer. Måske vil De leje et par værelser til mig på det bedste hotel, og så vil jeg tillige bede Dem sende nogen ned med en rejsekuffert til at pakke min baldragt og mine smykker ned i. Denne kjole," vedblev hun, idet hun så ned ad den dragt, hun havde på, og som havde været blandt de klæder, Don

Christoval havde bragt ombord til hende, "kan jeg godt bruge, indtil min fader kommer med de dragter, jeg har skrevet til ham om."

"Jeg skal med fornøjelse besørge, hvad De ønsker", sagde jeg, og idet jeg lod hende blive ombord, klatrede jeg op ad stigen til molen, var snart på vej op til toldboden.

Toldforvalteren var en lille, ivrigt udseende mand, der altid var i nervøs bevægelse. Han kunne hverken sidde eller stå længe på et sted ad gangen; han blinkede uafladeligt med øjnene og stammede af og til. Min beretning blev aflagt som en slags vidneforklaring, og jeg fortav intet, undtagen mordet på Don Christoval.

"Det – det er en ganske mærkelig historie," sagde den lille toldforvalter, stammende og blinkende heftigt med øjnene.

"Det er det," indrømmede jeg.

"Kaptajn Noble er en – en meget velbekendt gentleman," sagde han; "jeg havde en kort tid embede i – i Whitehaven, hvor – hvor – hvor jeg hørte en del om ham."

"Hans datter har skrevet til ham, og han vil uden tvivl komme hertil så hurtigt, han kan. Men hvad skal vi gøre ved skonnerten?"

"Jeg må – må vente på nærmere ordre," svarede den lille mand; "Deres beretning vil blive indsendt til tolddirektoratet."

"Har jeg ikke en smule krav på fartøjet?"

"For hvad?"

"For de tjenester, jeg har gjort der om bord."

"Mig – mig synes det – det er omvendt, ikke sandt?" stammede han ivrigt; "jeg – jeg mener, at det – det er skibet, der – der har gjort Dem – en tjeneste?"

"Men de to matroser og drengen vil have deres hyre," sagde jeg.

"Hvem var det, De – De sagde, der var ejeren?" vedblev den lille mand med en heftig blinken med begge øjnene.

"Don Lazarillo de Tormes."

"Nå, ham må – må man have – skrevet til!"

"Nej, det kan ikke hjælpe," sagde jeg. "Vi vil aldrig mere høre noget til Don Lazarillo de Tormes. Tror De, at denne mand vil vove at træde frem og gøre sit krav på skonnerten gældende efter denne mislige affære, der ville sende ham til Botany Bay på livstid; selv hvis man kunne finde ham i hans fædreland?"

"Hvis han – ikke indfinder sig," sagde den lille toldforvalter og blinkede til mig, "og hvis der i længere tid ikke melder sig nogen som ejer af skonnerten, så – så vil den blive solgt; da – da – da vil der blive lejlighed for Dem til at for – forfægte Deres ret."

Jeg gik nu op i byen, mens den lille toldforvalter satte sin hat på hovedet og gik ned for at betragte den mærkelige skonnert, og sikkert også med et lønligt håb om at få et glimt af miss Noble. Jeg lejede værelser til hende i Albion Hotel og da jeg fandt en handlende, som havde et par kufferter udstillet i vinduet, bad jeg ham sende en kuffert ned til *La Casandra*. Derpå gik jeg videre op ad gaden, og da jeg ikke havde en øre på mig, og det ville tage tid at få penge fra den London-bank, hvor min beskedne opsparing befandt sig, opsøgte jeg en pantelåner, som lånte mig 20 pund på gulduret og guldkæden, der havde tilhørt Don Christoval.

Derpå vendte jeg tilbage til skonnerten, hvor jeg fandt miss Noble i skænderi med en mand, der havde bragt et par kufferter

til udvalg.

"Han vil på ingen måde betro mig en kuffert, mr. Portlack, og jeg kan jo i virkeligheden kun give ham løfte om betaling."

"Hvor meget behøver De da?" spurgte jeg.

"Fjorten shillings," svarede hun, og tilføjede med et lille smil: "Tænke sig, at jeg skulle behøve at *låne* fjorten shillings!"

Jeg rakte manden en sovereign, han gav mig tilbage, tog de kufferter på nakken, miss Noble havde forkastet, og forsvandt.

Efter at have ledsaget miss Noble op til hotellet, vendte jeg atter tilbage til skonnerten, som jeg havde besluttet skulle være mit hjem, indtil kaptajn Noble kom. De to matroser spurgte mig, hvad de skulle gøre. Jeg rådede dem til at gå om bord i et kulskib og sejle op til London, hvor de let kunne få hyre og finde nogen til at rådgive dem om, hvordan de skulle få kompensation for den tjeneste, de havde ydet med at få skonnerten hjem. Næste dag fandt de et kulskib, der manglede folk; jeg gav dem hver en sovereign og sagde farvel til dem. Jeg hørte aldrig mere til dem.

Tom beholdt jeg hos mig ombord på skonnerten.

Vi var kommet til Ramsgate en onsdag morgen. Om eftermiddagen den påfølgende tirsdag gik jeg op og ned på dækket og røg min pibe. Havnefogeden havde lige forladt mig. Vi havde tilbragt en times tid sammen, jeg med at tale og han med at lytte, for toldforvalteren, der var hans gode ven, havde gjort mange hentydninger til min historie over et glas et par nætter tidligere, og han sagde til mig, at han næsten ikke havde kunnet vente på at få lejlighed til at høre den bemærkelsesværdige roman fra mig selv. Det var en smuk eftermiddag, der blæste en frisk brise in i den lille havn fra vest,

og de små bølger dansede og spillede i sollyset. Nogle fiskersmakker krydsede sig ud af havnen med små slag, og højt oppe på de mælkehvide kalkklipper blinkede de små huses ruder som sølv; de kom og gik, når de store masser af violette skyer fo'r forbi og dækkede for solens klare lys.

Jeg stod og glædede mig ved synet af dette livlige kystbillede, da jeg så en herre, der hurtigt nærmede sig langs bolværket på den ellers mennesketomme mole. Der var noget vist sømandsmæssigt i hans gang og hans bevægelser, og jeg havde straks en følelse af, hvem han var, og iagttog ham, mens jeg bankede min pibe ud. Da han var lige ud for skonnerten, råbte han hæst:

"Er dette skonnerten '*Casandra*'?"

"Ja, sir," svarede jeg.

Han lagde sin hånd på lejderen og kom ned. Han var glatbarberet og glorød i ansigtet efter anstrengelsen ved den hurtige gang. Hans øjne var store, og der lå ligesom et udtryk af ivrig forventning i dem, som om han til stadighed ventede vigtige efterretninger af en eller anden slags. På hovedet havde han en bredskygget hat, og han var iklædt en stram, tætknappet, flaskegrøn frakke; ellers var han klædt som en af den tids landadelsmænd.

"Mit navn er Noble – kaptajn Noble," sagde han. "Er De måske mr. Portlack?"

"Ja, det er mig," svarede jeg.

"Ræk mig Deres hånd!" udbrød han, og greb og trykkede min hånd således, at den var ganske hvid og følelsesløs, da han atter slap den. "Jeg takker Dem, sir, fordi De har bragt mig min datter hjem igen. Hendes moder takker Dem for den måde, De

har taget Dem af hendes barn. De har handlet som en gentleman, en sømand og en mand af ære! Jeg takker Dem endnu en gang!" Derpå så han op og ned ad dækket på skonnerten og tilføjede: "Nå, og *det* er altså den pokkers skonnert, hvad?"

"Jeg antager, sir," bemærkede jeg, "at miss Noble har fortalt Dem, hvordan det gik til, at jeg befandt mig om bord i dette fartøj den nat, da hun blev bortført?"

"Ja," svarede han, idet han kastede et undersøgende blik rundt på skibet. "Ja, hun har fortalt mig det hele. Åh, de skurke! Det var heldigt, at jeg skød en af dem. Jeg ville helst have skudt dem alle, men disse slyngler stod foran os med ladte pistoler og dragne huggerter."

"Jeg håber da ikke, at de fik brændt huset af?"

"Nej, vi slukkede branden – der brændte vel for en 1500 pund – det var det hele!" Her slog han et slag i luften med sin stok og udbrød heftigt: "De skurke! de bæster! – De kom uforvarende over os, og i et sådant antal! Hvor mange var der?"

"To spaniere, skonnertens kaptajn og fire matroser. Syv i alt."

"Syv mand!" råbte han, "syv mod to! For min kusk og tjener – tænk Dem – stak begge af! De piskede på hestene og væk var de! Men jeg kunne have lyst til at komme ned og bese dette røverskib lidt nærmere – et smukt, stærkt fartøj, trods alt. Uden tvivl har det været brugt til pirateri før."

Vi gik ned i kahytten, og han gav sig til at undersøge alt, betragtede malerierne, stirrede ind i spejlene, bankede på stolene – ganske som han befandt sig i et museum, og enhver genstand var noget særligt og bemærkelsesværdigt.

"Men undskyld, sir, hvordan har miss Noble det?" sagde jeg. "Jeg har ikke set hende siden i tirsdags."

"Glimrende, ganske udmærket," svarede han.

"Hvorledes synes De om hendes udseende efter disse dages skrækkelige oplevelser?"

"Hverken hendes moder eller jeg har opdaget nogen videre forandring hos hende. Måske en ubetydelighed blegere end før. Men tøsen har mod og hjerte som en løvinde."

"Det har hun, sir."

"Men fortæl mig nu lidt om disse to forbandede spaniere, mr. Portlack. Jeg har en svær lyst til at få neglene i dem."

Han smed stokken fra sig på et bord og kastede sig selv ned i en lænestol.

"Hvad har Deres datter fortalt Dem om disse mænd?"

"Ja, hun har sagt, at hun var bevidstløs den største del af tiden, og at De på deres eget forlangende sendte de to fyre fra borde samme dag, hun igen kom til bevidsthed. Hvilket fartøj var det, der fik dem om bord?" Her trak han en notesbog og en blyant op af lommen for at gøre noter.

"Deres datter har altså fortalt Dem, at hun var bevidstløs og forblev bevidstløs i mange dage?"

"Ja," sagde han, idet han svingede blyanten i luften med en irriteret bevægelse, åbenbart gnaven over, at jeg ikke besvarede *hans* spørgsmål.

"Det er også alt, hvad hun ville være i stand til at fortælle Dem," sagde jeg.

Min reserverede måde at udtale mig på fik ham til at betragte mig stift, og det udtryk af forventning, der hele tiden havde hvilet over hans træk, blev endnu mere fremtrædende.

"Da Deres datter vågnede fra sin første besvimelse, kaptajn Noble, var hun fuldstændig fra sans og samling – aldeles vanvittig."

"Hvad forstår De ved vanvittig?" spurgte han.

"Afsindig," svarede jeg; "og hvis det endda var det hele."

"Ud med, hvad De ved – ud med *hele* sproget, mand, for Guds skyld!" udbrød han.

"Kun én spanier, ledsaget af den spanske kok, forlod skonnerten. Den anden spaniers lig blev sænket i havet."

Her lagde kaptajnen sine arme over kors og så frem for sig – jeg tror næsten, at han gættede, hvad jeg ville fortælle ham.

"Jeg vidste, at Deres datter var afsindig," sagde jeg. "Don Christoval førte mig nemlig en dag ind i hendes lukaf, i hvilken hensigt ved jeg ikke. Kort tid efter hørte jeg fra mit kvarter et skrækkeligt skrig; jeg ilede til og så Don Christoval segne død om, ramt i hjertet af Deres datter, som endnu stod i sin kammerdør med en dragen kniv i hånden, som hun på en eller anden måde havde fået fat i."

Kaptajn Noble sank tilbage i sin stol og sad nogle øjeblikke og stirrede på mig med åbne øjne, som om han ikke ret forstod mig; derpå udstødte han en slags stønnen, rejste sig og gav sig til at gå frem og tilbage i kahytten.

"Det er en frygtelig ting at høre for en fader," udbrød han og blev stående foran mig. Så skiftede hans humør fra det ene øjeblik til det andet, og idet han hamrede en knytnæve i bordet, brølede han: "Men for F... – det var ikke mere, end hvad den røver havde fortjent! Det var *min* ånd, der gjorde sin gerning i hende, gal eller ikke. Således ville jeg have behandlet ham og hele hans slæng – alle disse nedrige skurke!"

"Ja, De forstår nok, at Deres datter er fuldstændig uvidende om, hvad hun gjorde – ja, ikke engang ved, at hun var fra sin forstand. Én gang foresvævede der hende en eller anden mørk erindring; hun spurgte mig om det, men jeg fortalte hende en løgn – skønt jeg hader den slags – og hun blev beroliget." "Hvad fortalte De hende da?" "Hun spurgte mig, om hun havde været gal, og jeg svarede Nej."

"Mr. Portlack!" udbrød kaptajnen og greb min hånd; "De har alle en gentlemans noble følelser. Jo mere jeg lærer Dem at kende, jo mere ser jeg op til Dem … Og hun gennemborede virkelig hans hjerte? At tænke sig … Men hendes moder må ikke få det at vide, ikke det mindste – hun er alt for nervøs og sensibel. Hvem ved det foruden De selv?"

"De fem engelske matroser, der, da de fik at vide, at de var blevet bedraget af spanierne, besluttede at forlade skonnerten. De forsvandt i retning af Cadiz, dengang vi var ud for denne havn. De ved alt om dette mord, men De kan tage mit ord for, at de aldrig vil lade høre fra sig mere på denne side graven."

Han begyndte atter at gå frem og tilbage i kahytten.

"Der er én til, som kender hemmeligheden, hvis vi skal kalde det sådan."

"De mener Dem selv?"

"Nej, en dreng – en negerdreng. Han er endnu her om bord. Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal stille op med ham. Jeg har fået ham til at tro, at både han og jeg vil blive hængt, hvis han sladrer af skole. Men en gang vil han vel fortale sig, kaptajn Noble. Han er jo kun en dreng."

"Ja, hvad skal vi gøre?" sagde han med rynket pande. "Hvor hårdhudet jeg end er, ville det dog knuse mit hjerte, hvis denne

historie blev kendt. Tænk, hvilken virkning det ville have på min datter! Du store Himmel, hvis De blot kunne fortælle mig, at De har drømt det hele! Men nu må vi alle stole på at *De* kan tie, mr. Portlack. Men Deres holdning under hele affæren er mig sikkerhed nok – vi må alle være Dem højst taknemmelige! Men denne dreng – lad mig se ham en gang."

Jeg gik op på dækket og kaldte på Tom, der sov i folkelukafet. Jeg bad ham vaske sig og komme agterud. Derpå vendte jeg atter tilbage til kaptajn Noble.

"De har kun denne dreng at gøre med," sagde jeg. "De kan være forsikret om, at De aldrig vil høre noget til hverken de fem matroser eller Don Lazarillo eller kokken. Kaptajn Dopping, den oprindelige herre her ombord, har De selv skudt. Hvad mig angår – Nå ja, hvad mig selv angår, vil jeg kun sige dette: Deres datter var udsat for en barbarisk handling. De mænd, som bortførte hende og som fremkaldte hendes vanvid ved at bortføre hende, var slyngler, som jeg gerne havde skudt ned som jeg ville have skudt en flok gale hunde, hellere end at de skulle lægge hånd på en engelsk kvinde – tilmed en så elskværdig ung dame som Deres datter. Mit eneste ønske under hele denne affære har været at rette op på den tort, hun har lidt, så vidt det har stået i min magt. Jeg blev uskyldig inddraget i dette forbryderiske komplot, og jeg forsikrer Dem, kaptajn Noble, at jeg er en mand, der ikke plaprer ud med nogen hemmeligheder."

Han forsøgte at tale, men hans stemme svigtede ham. Han tog blot min hånd i begge sine, og så på mig med et rørt blik.

"Hvad nu drengen angår, så mener jeg, at De vistnok må have indflydelse nok på højere steder til måske at skaffe ham en eller

anden plads om bord på en orlogsmand, der er eller bliver udkommanderet til en fjern station."

Han skulle netop til at svare, da Tom i det samme kom ned, og kaptajn Noble betragtede ham nøje, ligesom også drengen på sin side stirrede på kaptajnen.

"En rask dreng at se til, mr. Portlack. Taler han engelsk?"

"Taler du engelsk, Tom?" spurgte jeg.

"Ja, sah, kun engelsk, ikke andet, Herren være lovet!" svarede han med et grin.

Kaptajn Noble så på ham med et eftertænksomt blik. "Du har jo opført dig godt, siger mr. Portlack, og jeg vil gøre noget for dig. Kom op på hotellet til mig i morgen formiddag, så skal vi to have os en lille snak."

"Mig være der, sah."

"Så har jeg tid til at tænke mig om," sagde kaptajn Noble dæmpet til mig. "Men jeg kommer til at tænke på, mr. Portlack – vil De spise sammen med os i aften?" Jeg så ned ad mine klæder. "Tag Dem ikke af Deres udseende," vedblev han. "Vi venter Dem klokken halv syv."

Efter yderligere et kvarters forløb forlod han skonnerten.

Aldrig har noget således fæstet sig i min erindring eller gjort et sådant indtryk på mig, som middagen sammen med kaptajnen, hans hustru, lady Ida Noble, og miss Noble på Albion Hotel i Ramsgate. Grunden til, at den var så erindringsværdig, skal De straks få at høre. Jeg fandt lady Noble vidt forskellig fra den dame, jeg havde tænkt mig som miss Nobles moder efter Don Christovals beskrivelse. Jeg ventede at finde en høj, hovmodig, temmelig ubehagelig dame, iskold og

afvisende, men fandt i stedet en meget talende, behagelig lille dame, noget nervøst anlagt og med let til tårer, der lignede sin datter som en slags ældre miniatureudgave af hende – for datteren var et halvt hoved højere end sin moder – og meget forfinet i alt, hvad hun foretog sig. Hun overvældede mig med taksigelser og syntes ikke at kunne synge min lov og pris højt nok.

Miss Noble så meget godt ud; der var farve i hendes kinder, glød i hendes milde, brune øjne og en vis lethed i alle hendes bevægelser. At hun så hurtigt havde kunnet komme sig af sin forfærdelige tilstand og den lange, dødlignende søvn, forbløffede mig dengang, og gør det stadig, som den mest mærkværdige omstændighed ved hele denne i sig selv mærkværdige affære.

Da damerne havde forladt os, satte kaptajn Noble en kasse cigarer på bordet og sagde:

"Jeg har tænkt over negerdrengen, mr. Portlack, og på hvad man skal gøre ved ham. Jeg har en slægtning i Vestindien og vil sende drengen ud til ham, hvis han da har lyst. Jeg skal fortælle min slægtning hele historien om min datters bortførelse, forklare ham, at jeg gerne vil have sagen holdt hemmelig, og bede ham holde et vågent øje med drengen."

"Han er en god dreng," sagde jeg, "og fortjener at blive behandlet godt."

"Han skal også nok få det godt," sagde kaptajn Noble, "og jeg skal nok give ham en god lommeskilling med. I morgen taler jeg med ham."

Derpå spurgte han mig ud om Don Lazarillo, men jeg kunne ikke fortælle ham noget. Selve hans navn kunne for den sags

skyld være opdigtet, skønt jeg mente, at det var usandsynligt, siden de andre jo havde sejlet under deres virkelige flag. Mens vi talte om spanierne, berørte han, at hans datter var arving til en betydelig formue. Jeg kan ikke huske de præcise summer, han nævnte, men jeg mener, han sagde, at hun ved sin moders død ville komme i besiddelse af en formue på mellem 60.000 og 80.000 pund. Det ene førte til det andet, og han spurgte om, hvad man havde betalt matroserne på *La Casandra*. Jeg fortalte ham, at Don Lazarillo, skræmt af folkenes trusler, havde fundet en pose guld frem fra sin døde vens køje, som indeholdt tilstrækkeligt til at dække deres krav.

"Og hvad tilbød de slyngler så Dem, mr. Portlack?"

"Halvtreds guineas, sir."

"Fik De dem?"

Jeg smilede og svarede, at Don Lazarillo i stedet for penge havde givet mig Don Christovals guldur med kæde og en diamantring.

"Har De disse sager hos Dem?" spurgte han.

"Ringen har jeg," svarede jeg og trak den op af lommen, "men uret og kæden har jeg pantsat for 20 pund, da jeg var ganske læns for penge. Hvad denne ring er værd, har jeg ingen idé om, men jeg vil antage, at jeg vel nok kan blive ekviperet for den. Jeg mistede jo alle mine ejendele, da jeg kom bort fra *Ocean Ranger*."

Han tog ringen og betragtede den nøje. "Har De lånesedlen på uret og kæden?" spurgte han. Jeg gav ham den. "Jeg vil gerne eje dette ur og kæden, og også ringen her. Vil De sælge mig det hele?"

Jeg kunne ikke andet end stiltiende bøje hovedet. Han trak derpå sin lommebog op og tog en check frem, som allerede var

udfyldt.

"Vil De gøre mig den glæde," sagde han, "at modtage dette som en gave; på den anden side vil jeg så betragte lånesedlen og ringen som en gave fra Dem."

Checken lød på fem hundrede guineas.

Det er derfor jeg sagde, at denne middag på *Albion Hotel* gjorde et uforglemmeligt indtryk på mig. Den sum, jeg her fik, lagde nemlig grunden til den lille formue, som jeg nu ejer, og som jeg uden den aldrig var kommet i besiddelse af, for sømandslivet kaster ikke de store summer af sig.

Men jeg fik endnu mere ud af denne skæbnesvangre affære med Don Christoval og hans ven; for da ingen syntes at ville gøre deres ret til skonnerten gældende, blev den solgt efter en passende – temmelig lang – tids forløb, og da jeg var kommet tilbage fra en rejse, jeg havde gjort som 1. styrmand, blev jeg behageligt overrasket ved at min sagfører, som jeg havde bedt varetage mine interesser i mit fravær, fortalte mig, at han havde fremsat krav på mine vegne som bjærger af skonnerten *La Casandra*, og at han kunne udbetale mig en andel af fortjenesten ved salget på 190 pund.

Om det skyldtes kaptajn Nobles indflydelse, eller fordi øvrigheden – hvem dét så ellers måtte være – besluttede ikke at foretage noget imod mig som det eneste sporbare medlem af den bande, som havde bortført miss Noble fra hendes hjem, ved jeg ikke, men sikkert er det, at jeg aldrig hørte mere til sagen. Jeg havde lagt megen vægt på, at mit opholdssted var kendt, og erklærede både for kaptajn Noble og for toldforvalteren i Ramsgate, at jeg var villig til at komme til stede, når og hvor jeg blev kaldet, for at aflægge mit vidnesbyrd. Men som sagt hørte

jeg aldrig mere. Hele historien lå godt gemt i de få menneskers erindring, som havde spillet en rolle i den, og det var, som om de begivenheder, jeg her har berettet, aldrig var passeret.

Fem år er forløbet siden den dag, da jeg lykkelig overgav miss Noble til hendes forældre.

Jeg er nu fører af et stort australsk passagerskib; mellem dem, der en gang sejlede ud til Melbourne med mig, var en gentleman ved navn Fairfield. Han var sagfører i Carlisle. En dag kom han under vor samtale til at nævne kaptajn Nobles navn, og spurgte mig, om jeg kendte ham. Jeg svarede, at jeg kendte navnet. Han blev nu snaksom – en usædvanlig svaghed hos en sagfører – og fortalte blandt andet, at miss Noble i to år havde været sindssyg og var blevet passet som sådan af et par sygeplejere i sin faders hus, men at hun de sidste par år atter havde genvundet sine åndsevner, og for en seks måneders tid siden havde ægtet sir Ralph A-, baronet og enkemand, hvis ejendom lå fem engelske mil fra hendes faders villa. Han fortalte også, at der hvilede noget hemmelighedsfuldt over damens fortid. Hun skulle have været bortført og meget ilde behandlet. Han kendte ikke rigtig sammenhængen, men ville gerne kende den. Han havde forstået, at hendes sindssyge skyldtes nogle halvt bevidste erindringer om at have begået et mord.

Det var alt, hvad han kunne fortælle, og siden den dag har jeg intet erfaret om hverken hende eller hendes familie.

Om "Den spanske skonnert"

Forfatter: W. Clark Russell (1844-1911).
Org.titel: *The Tragedy of Ida Noble; a novel* udgjorde julenummeret af *Atalanta – Every Girls Magazine*, Trischler & Co., London 1891; bogudgave D. Appleton & Company, New York 1891.
Oversat og redigeret af Kim N. Jensen efter den engelske original med afsæt i Frederik Borks (1840-1917) forkortede danske version fra 1902. Ang. bogens noter bemærkes, at hvor intet andet er angivet, stammer disse fra Frederik Bork.
Forside: Efter en illustration af Everard Hopkins (1860-1928) fra *The Tragedy of Ida Noble*, Hutchinson & Co., London 1893: *"The lady was insensible when him and the other spanish gent brought her downstairs."*

ISBN 978-87-7979-799-4
2. forøgede ebogsudgave

© 2022 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1: **Bark:** Fartøj med 3 master, de to forreste fuldriggede.

Note 2: **En vagt** er på 4 timer ad gangen, regnet fra kl. 12 middag.

Note 3: **Bagbord:** Venstre side af skibet, styrbord: Højre side af skibet, når man står agter og vender blikket forefter.

Note 4: **Fok:** Underste råsejl på forreste mast; **lig** er underkanten på sejlet.

Note 5: Amerikanerne brugte gerne *bomsier* (bommesi, en art bomuldsstof) til deres sejldug, deraf den hvide farve.

Note 6: **Første hundevagt:** fra 4-8 aften, deles sædvanligvis i 2 dele.

Note 7: **Skylight:** vindue over kahytten.

Note 8: Roret lægges op, når skibet skal falde af for vinden; ned, når der skal loves til vinden.

Note 9: **Mærssejl:** Næstunderste råsejl; hovedsejl, som oftest delt i to.

Note 10: **Gaffelen:** En bom på agterste mast, som kan fires ned og hvortil brig-sejlet er fæstet.

Note 11: **Ræling:** Øverste kant af skanseklædningen.

Note 12: **Davider:** Svære bøjede jernarme, hvori bådene hænger ud over siden.

Note 13: **Bakke ræerne:** Dreje ræerne (tværstænger på masterne) så vinden kommer forfra.

Note 14: **Vant:** Tykke tove, der støtter masterne på begge sider; mesanmasten er den agterste mast på et fuldskib og en bark.

Note 15: **Låring:** Agterpartiet på siden af det opstående.

Note 16: **Skyskraberen** er det øverste råsejl over røjlen, føres kun sjældent.

Note 17: **Røster:** er lister indenbords, som vantene er befæstet til ved skinner.

Note 18: **Brase:** Rette ræernes stilling ved hjælp af tove.

Note 19: **Fangline:** Line til at gøre en båd fast med.

Note 20: **Hocussed:** Pudset af, egtl. bedøvet og derpå plyndret.

Note 21: **Hækken:** Det agterste parti af rælingen.

Note 22: **Glas:** Slag på en klokke for hver halve time i en vagt. *Red.anm.*

Note 23: **Til Australien:** Dvs. til straffefangekolonierne i Botany Bay. *Red.anm.*

Note 24: **Laderum:** Stykke af det opstående midtskibs.

Note 25: **Essing:** Ræling.

Note 26: **Det røde kors' flag:** Det engelske orlogsflag ("White Ensign") er hvidt med rødt kors. *Red.anm.*

Note 27: **Piccaninny:** Her forstået som "negerbarn". Ordet er oprindelig blot en forvansket udtale af portugisisk pequenino, (meget lille), men har i vore dage antaget en racistisk nedladende betydning, især i engelsktalende lande. *Red.anm.*

Note 28: **Luvart:** Luv = den side vinden kommer fra, læ = den side, hvorhen vinden blæser.

Note 29: **Mi no comprehende:** Jeg forstår ikke. *Red.anm.*

Note 30: **Bagstag:** Tove, der støtter stængerne.